

உ

கடைபதி துணை.

மருதாரந்தாதி.

— ௧௨௨௦ —

தலைமலைகண்டதேவர்

இயற்றியது.

~~~~~

இஃது¹

ந ல லு ர்

ஆறுமுகநாவலர்

செய்த உரையுடன்

சென்னப்பட்டணம்:

க ள ர னி து ய ச் ச க் கூ ட த் தி ல

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விபவவாஸ் சித்திரைமீர்

Copyright Reserved.

இதன்விலை அரை ரூ.

திருப்பங்கையத்தநம்மாதுக்களித்தவன்செந்துவர்வாய்த்
 திருப்பங்கையத்தன்புகூர்மருதூரன்றிகாயெழுநத
 திருப்பங்கையத்தனவாகத்தனமுகன்றெம்முன்மழு,
 திருப்பங்கையத்தனிருப்பனென்னெஞ்சிற்றிருக்கறவே.

(இ - ள்.) திரு அத்தம் பங்கை நம் மாதுக்கு அளித்தவ
 ன் - அழகையுடைய பாதியாகிய பாகத்தை நம்முடைய உ
 மாதேவியாருக்குக் கொடுத்தவரும்—செம் துவர் வாய்த் திரு
 ப் பங்கையத்து அன்பு கூர் மருதூரன் - செம்பவளம்போலும்
 வாயையுடைய இலக்குமி தாமரைமலரின்கண் அன்பு யிருந்
 திருக்கப்பெற்ற மருதூரையுடையவரும்—திலா எழுந்து அ
 திர் அம் கயத்து உப்பு அன ஆகத்தன் நான்முகண் - அலை எழு
 ந்து ஒலிக்கின்ற நீரையுடைய ஆழமாகிய கடலைப் போன்ற
 சரிந்தையுடைய விட்டுணுவுக்கும் பிரமனுக்கும்—தெவ் மு
 ன் மழுத் திருப்பு அம் கை அத்தன் - பகைவராயுள்ளார்கட்
 கு எதிரே மழுப்படையைத் திருப்புகின்ற அழகிய கையை
 டைய பிதாவுமாகிய சிவபெருமான்—என் நெஞ்சில் திருக்கு
 அற இருப்பன் - என் மனசின்கண்ணே குற்றம் நீங்கும்வண்
 ணம் எழுந்தருளியிருப்பார். எ-று. கயம் - ஆழம். உப்பு - கட
 ல். அன்ன அன என இடைக்குறைந்து நின்றது. (க)

திருக்கண்டநம்புமடியார்க்கொட்டாதசிவன்கரிய
 திருக்கண்டநந்தமருதூரன்வெற்பினிற்றிங்கள்செங்க
 திருக்கண்டநந்தினுநந்தார்தவமுஞ்சிதைக்குமிந்தத்
 திருக்கண்டநண்பனங்கேவந்ததாலறத்தீரந்தவனே.

(இ - ள்.) நம்பும் அடியார்க்குத் திருக்கு அண்ட ஒட்
 டாத சிவன் - (தம்மை) விரும்பும் அடியவர்க்குக் குற்றம்
 அணுக விடாத சிவபிரானும்—கரிய திருக் கண்டந் கரிய

அழகிய கழுத்தையுடையவரும்—நந்தம் மருதூரன் வெற்பி
 னில் - நம்முடைய மருதூரையுடையவருமாகிய கடவுளு
 டையு, மலையின்கண்ணே—திங்கள் செங்கதிர் உக்கு அண்ட
 ம் நந்தினும் - சந்திரனும் சூரியனும் உதிர்நது அண்டங்கள்
 கெடினும்—நந்தார் தவமும் சிதைக்கும் இந்தத்திரு - கெடா
 தாராகிய முனிவருடைய தவத்தையும் கெடுக்கின்ற இந்தப்
 பெண்ணை—கண்ட நண்பன் அங்க வந்ததால் அறத் தீர்ந்த
 வன் - கண்ட சிறகன் அங்கே வந்தமையால் மிசத் தெளிந்
 தவன். ௭-று. [பாங்கன் தலைவனை வியத்தல்.] (உ)

தவனனிலங்கமலமலராமயன்சந்திரன்மா
 தவனனிலங்கமலமொருகால்வெம்மைத்தன்மைகுன்றா,
 தவனனிலங்கமலனவையாமவன்சாரவொண்ணா
 தவனனிலங்கமலன்மருதூரன்சரணமக்கே.

(இ - ள்.) தவனன் - சூரியனும்—இலம் கமலமலர் ஆம்
 அயன் - வீதி தாமரைமலராகப்பெற்ற பிரமனும்—சந்திரன்-
 சந்திரனும்—மாதவன் - விட்டுணுவும்—நல் நிலம் - நன்மை
 யாகிய பூமியும்—கமலம் - நீரும்—ஒருகால் வெம்மைத் தன்
 மை குன்றாதவன் - ஒருகாலத்திலும் வெம்மையாகிய குணம்
 நீக்கப்பெறாதவனாகிய அக்கினியும்—அனிலம் - காற்றும்—
 கம் அலன் - ஆகாயமும் அல்லாதவராயும்—அவை ஆமவன்-
 அவைகளாவோராயும்—சார ஒண்ணாத வனன் - அடைய
 வொண்ணாத சுகாட்டையுடையவராயும்—இலங்கு அமல
 ன் - வினங்காநின்ற மலமுத்தராயும்—மருதூரன் - மருதூ
 ரையுடையவராயுமுள்ள சிவபெருமான்—நமக்குச் சரண்-
 நமக்குப் புகலிடம். ௭-று. வனம் - சுகாடு. (௩)

நமனத்தியானநஞ்சென்னக்கொதித்தெம்மைநாடிமு
 னமனத்தியானநின்பாற்செல்லநல்குமுந்நான் குகையா
 னமனத்தியானனனத்தபத்தர்க்கென்றுநலலவனே
 நமனத்தியானஞ்செய்வார்மருநூருறைநாயகனே.

(இ - ள்.) நமன் அத்தி ஆன நஞ்சு என்னக் கொதித்து எ
 ம்மை நாடிமு முன் - இயமன் கடலில உண்டாகிய விடம்போ
 லக் கோபித்து நம்மைத் தேடிமுனனா—நம் மனம் தியானம்
 நின்பால் செல்ல நல்கு - நமது மனநிலை செய்யப்படும் தி
 யானம் உம்மிடத்தே செல்லும்வண்ணம் அருள்செய்யும்,—மு
 நநான்கு கை ஆன மன் - பன்னிரண்டுநுக்கரங்கள் (தமக்கு)
 உண்டாகப்பெற்ற தலைவராகிய முருகக்கடவுளுக்கும்—அத்
 தி ஆனனன் அத்த - யானையினது முசுத்தையுடையவராகிய
 விராயகக்கடவுளுக்கும் பிதாவே,—பதர்க்கு என்றும் நலல
 வனே - அன்பர்கட்கு எந்நாளும் நல்லவனே,—நம - (உமக்கு)
 வணக்கம்,—நத்து யானம் செய்வார் மருநூர் உறை நாயக
 னே - சங்குகள் ஊர்தலைச் செய்கின்ற நீராயுடைய மருநூ
 ரின்கண் எழுந்தருளியிராநின்ற தலைவரே. எ-று. யானம-
 ஊர்தல. வார - நீர். (ச)

அகனகத்தானத்தடிவீழ்ந்தலறவடியொன்றினு
 யகனகத்தானத்தநிலைநினையடர்த்தவன்று
 யகனகத்தானமதில்கூழ்மருநூரையடைபவனோ
 யகனகத்தாநினைத்தைம்புலத்துன்பமறுப்பவனோ.

(இ - ள்.) அகல் நகம் தானத்து அடி வீழ்ந்து அலற-
 பரந்த (வகலாச) மலையாகிய இடத்தின்து அடியின்கண் வி
 முந்து க்ததும்வண்ணம்—அடி ஒன்றின் நாயகம் நகத்தான் அ
 த்தம் நிலைந்தினுனை அடர்த்தவன் = ஒருபாதத்திலுள்ள பெரு

விரனகத்தினால் இருபதுகைகளையுடையவனாகிய இராவணனை வருத்தினவராகிய சிவபெருமானுடைய—தூய கனகத்தால் மதில் சூழ் மருதூரை அடைபவரோ - சத்தமாகிய பொன்னினாலே மதில்கள் சூழப்பெற்ற மருதூரைச் சேர்பவரோ—அகன் நகத் தாம் நினைத்து - (தம்) மனம் மலரும்வண்ணம் தாம் சிந்தித்து—ஐம்புலம் துன்பம் அறுப்பவர் - ஐம்புலன்களாலாகிய ஆன்பங்களை ஒழிப்பவர். எ-று. சிவபெருமானுடைய மருதூரையெனக் கூட்டுக. (௫)

அறுகாலனஞ்செறிவார்மருதூரையாழியின்பாலறுகாலனஞ்சமரகண்டரைத்தொண்டரையான்பவரையறுகாலனஞ்சொரிவேள்வியினால்வணங்கன்பாக்கருளறுகாலனஞ்சவருகாலமுமோரலைவில்லையே.

(இ - ள்.) அறுகால் அனம் செறி வார் மருதூரை - வண்டுகளும் அன்னங்களும் நெருங்குகின்ற நீரையுடைய மருதூரையுடையவரும்—ஆழியின்பால் அறுகாலன் நஞ்சு அமர் கண்டரை - கடலினிடத்துள்ள சேடனுடைய விடம் பொருந்திய கழுத்தினையுடையவரும்—தொண்டரை ஆள்பவரை - அடியார்களை ஆள்பவருமாகிய சிவபெருமானை—அறுகு ஆல் அனம் சொரி வேள்வியினால் வணங்கு அன்பாக்கு - அறுகையும் ஆலஞ்சமித்தையும் அன்னத்தையும் சொரிகின்ற யாகத்தினால் வணங்குகின்ற பத்தாகளுக்கு,—அருள் அறு காலன் அஞ்ச வரு காலமும் - கருணை அற்ற இயமன் அஞ்சம்வண்ணம் வருகின்ற காலத்திலும்,—ஓரலைவு இல்லை - ஒருதன்புறம் இல்லை. எ-று. (௬)

அலையம்புயங்கமணிமுடியான்கொன்றையந்தொடையலையம்புயன்மருதூர்வைகைநாட்டினிலாலைவிற்பை

யலையம்புயங்கும்வினைபோய்த்துயருமகல்கைக்குவந
தலையம்புயமலர்ப்பான்றொலைப்பானென்றரிவையரே.

(இ - ள்.) அலை அம் புயங்கம் அணி முடியான் - தீரையையுடைய கங்காசலத்தையும் பாம்பையும் அணிந்த முடியையையுடையவரும்—அம் கொன்றைத் தொடையல் அலை அம்புயன் - அழகிய கொன்றைமாலையை அசைகின்ற அழகிய புயத்தையுடையவருமாகிய சிவபெருமானுடைய—மருதூர் வைகை நாட்டினில் - மருதூரைத் தன்னிடத்துடைய வைகைநதி சூழ்ந்த நாட்டின்கண்ணே—அலை வில் பையல் ஐயம்பு உயங்கும் வினை போய் - கருப்புவில்லையுடைய சிறுவனாகிய மன்மதன் ஐந்துபாணங்களினால் (என்னை) வருத்துகின்ற தொழில் நீங்கி—துயரும் அகல்கைக்கு - துன்பமும் ஒழிதற்பொருட்டு—அலை அம்புயம் அலர்ப்பான் என்று வந்து தொலைப்பான் - இவ்விரவைத் தாமசாமலரை அலர்த்துவோனாகிய சூரியன் எப்பொழுது வந்து போக்குவான்,—அரிவையரே - பெண்களே. எ-று. நான்காமடியில் அல்லையென்பது அலையென இடைக்குறைந்த நின்றது. [இரவீனீட்டம்.] (எ)

அரியரவிந்தன்புகழ்மருதூருறையையன்றுய்ய
வரியரவிந்தம்புனைவோன்சிலம்பினதர்மனித
ரியரவிந்தமதமாவீனையமராகுலத்துக்
கரியரவிந்தமுயலுன்றின்றேகுமவதரித்தே.

(இ - ள்.) அரி அரவிந்தன் புகழ் மருதூர் உறைஐயன்-விட்டுணுவும் பிரமனும் புகழும் மருதூரின்கண் எழுந்தருளியிராநின்ற பிதாவும்—துய்ய அரி அரவு இந்து அம் புனைவோன் - சுத்தமாகிய அக்கினியையும் பாம்பையும் சந்திரனையும்

.சங்காசலத்தையும் அணிபவருமாகிய சிவபெருமானுடைய—
 சிலம்பின் அதர் - மலையினிடத்தாகிய வழியின்கண்ணே—
 மனிதர் அரியர் - மனிதர்கள் அரியர்கள்;—அ விந்தம் மதம் மா
 வினை அமரா - அந்த விந்தமலைபோலும் மதத்தையுடைய யா
 னைகள் தந்தொழிலின் அடங்காவாம்;—குலத்துக்கு அரியர்-
 குலத்தின்கண்ணே (நாம்) மேலோர்;—அவதரித்து அவிந்த
 முயல் ஊன் தின்று ஏதும் - (நீங்கள் இங்கே) தங்கி வெந்த
 முயலிறைச்சியை உண்டு (நானேப்) போங்கள். எ-று. [விருந்
 து விலக்கல்.] (அ)

அவதரிக்கும்புகழ்மாமருதூரனென்னைம்புலனா
 யவதரிக்கும்பகைசெற்றாளன்வெற்பினூரமுலவா
 யவதரிக்கும்பசந்தேனுந்தருஞ்சொலமுதொழுகி
 யவதரிக்கும்பொறுக்கப்படைத்தான் கமலாலையனே.

(இ - ள்.) அவதரிக்கும் புகழ்மா மருதூரன் - தங்குகி
 ன்ற சீர்த்தியையுடைய பெரிய மருதூரையுடையவரும்—எ
 ன் ஐம்புலன் ஆய் அவதரிக்கும் பகை செற்று ஆள் ஆன் - எ
 ன்னுடைய ஐம்புலன்களாய்ப் பிறக்கும் பகையைக் கெடுத்த
 து ஆண்டருளும் அரனென்னுந் திருநாமத்தையுடையவருமா
 கிய சிவபெருமானுடைய—வெற்பின் ஆர் அழல் வாய அதர்-
 மலையின்கண்ணே நிறைந்த அக்கினியைத் தன்னிடத்துடைத்
 தாகிய வழியை,—இக்கும் பசந்தேனும் தரும் சொல் அமுது
 ஒழுகிய அதரிக்கும் - கருப்பஞ்சாற்றையும் பசந்தேனையும்
 போலும் சொல்லாகிய அமுதம் ஒழுகப்பெற்ற அதரத்தையு
 டையவனாகிய பெண்ணுக்கும்,—பொறுக்கப் படைத்தான்
 கமலாலயன் - பொறுக்கும்படி படைத்தனன் பிரமன். எ-று
 [பின் சென்ற செவிலி இரங்கல்.] (க)

ஆலையனங்கனெய்யாமனெஞ்சேநம்மையன்பர்சிந்தை
யாலையனங்கமங்கத்தணிவோனரனாமளி
யாலையனங்கமவருந்தியுந்தேடற்கரியவன்கை
யாலையனங்கம்கொண்டோன்மருதூரனடிவணங்கே.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - மனமே, — ஆலை அனங்கன் நம்மை
எய்யாமல் - கருப்புவில்லையுடைய மன்மதன் எம்மை எய்யா
வண்ணம், — அன்பா சிந்தை ஆலயன் - பத்தர்களுடைய இரு
தயமாகிய திருக்கோயிலையுடையவரும் — அங்கம் அங்கத்து
அணிவோன் - எலும்பைத் திருமேனியிலே தரிப்பவரும் —
அரன் - அரனென்னுந் திருநாமத்தையுடையவரும் — ஆர் அம
ளி ஆல் ஐயன் அங்கம் வருந்தியும் தேடற்கு அரியவன் - தங்
கிய சமனம் ஆல்லையாகக கொண்ட விட்டுணு சரீரம் வருத்
தமுற்றும் தேடிக்காண்டற்கு அரியவரும் — கையால் அயன்
அம் கம் கொண்டோன் - திருக்கரத்தினாலே பிரமனுடைய
அழகிய தலையை அறுத்துக்கொண்டவரும் — மருதூரன் அடி
வணங்கு - மருதூரையுடையவருமாகிய சிவபெருமானுடை
ய திருவடிகளை நீ வணங்குவாயாக. எ-று. எய்யாவண்ணம்
சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை நீ வணங்குவாயாகவெ
னக் கூட்டுக. (க0)

வணங்கரியார் தமக்கன்பற்றவரன்று வன்றெண்டர்க்கா
வணங்கரியார் முன்புகாட்டவல்லார்கையும் வாயுஞ்செய்ய
வணங்கரியாரயன்காண்பரியார் மருதூரரை வணங்க
வணங்கரியார் தந்தையாரெந்தையாரெம்மனத்தவரோ,

(இ - ள்.) வணங்கு அரியார் தமக்கு அன்பு அற்றவர்-
(தம்மை) வணங்குதல் அரியராயினுக்கு அன்பு இல்லாதவ
ரும் — அன்று வன்றெண்டர்க்கு ஆவணம் கரியார் முன்புகா

ட்ட வல்லார் - அக்காலத்திலே சுந்தரமூர்த்திராயனருக்கு அடிமையோலையைச் சாஷிகளெதிரோ காட்ட வல்லவரும்—கையீம் வாயும் செய்ய வணம் கரியார் அயன் காண்பு அரியார்-கையும் வாயும் சிவந்தவராய் (உடம்-1)நிறம் கரியவராயுள்ள விட்டுணுவும் பிரமனும் காண்டறகு அரியவரும்—மருதூரர்-மருதூரையுடையவரும்—ஐங்கை வள் நம் கரியார் தத்தையார் - ஐந்து திருக்காங்களையும் கொடையமுமுடைய நம்முடைய யானைமுகக்கடவுளுக்குப் பிதாயும்—எந்தையார் - எமக்குப் பிதாயுமாகிய சிவபெருமான்—எம்மனத்தவர் - நம திருநயத்தின் கணுள்ளவர். எ-று. (கக)

மனமாறுகைக்கெம்மைவந்தானுநாதன்வரம்பெறவா
மனமாறுகைக்குந்திருவாயிற்கோபுரமாமருதூர் [ர்த்தா
மனமாறுகைக்கொண்டடிக்கநின்றேன் கொன்றைமாமல
மனமாறுகைக்குஞ்சடையானென வினைமாறுமன்றே.

(இ - ள்.) மனம் ஆறுகைக்கு வந்து எம்மை ஆளும் நாதன் - (நமது) நெஞ்சம் ஆறுதற்பொருட்டு வந்து நம்மை ஆண்டருளும் தலைவர்—வரம் பெற வாமனம் மால் துகைக்கும் திருவாயில் கோபுரம் மா மருதூர் மன் - வரத்தைப் பெறுதற்குக் குறனருக்கொண்ட விட்டுணு சஞ்சரிக்கின்ற திருவாயிலையுடைய கோபுரத்தைபுடைய பெரிய மருதூருக்கு அரசர்—அம் மாறுகைக்கொண்டு அடிக்க நின்றேன் - அழகிய பிரம்பைக்கையிற்கொண்டு (பாண்டியன்) அடிக்க நின்றவர்—மா கொன்றை மலர்த் தாமன் - பெரிய கொன்றைப்பூவினாலே தொடுக்கப்பட்ட மாலையையுடையவர்—அம் ஆறு உகைக்கும் சடையான் என - சலத்தைபுடைய நதி ஓடாநின்ற க

டையையுடையவர் என்று சொல்ல,—அன்றே வினை மாறு
ம் - அப்பொழுதே வினைகள் நீங்கிவிடும். எ - று. (கஉ)

மாறாமதிக்கமறலியைச்செற்றவன்வஞ்சமென்று
மாறாமதிக்கபடர்க்கொளிப்பானரன்வண்ணவளை
மாறாமதிக்கமறுகூடுசென்றவன்மாறமருதூர்
மாறாமதிக்கநந்தேர்முந்துமாயின்வலவநன்றே.

(இ - ள்.) மாற மதிக்க மறலியைச் செற்றவன் - விரோ
தமாகத் தருக்குற இயமனைக் கொன்றவரும்—வஞ்சம் என்
றும் மாற மதிக் கபடர்க்கு ஒளிப்பான் - வஞ்சகம் செந்நா
ளும் நீங்காத புத்தியையுடைய கபடர்களுக்கு ஒளிப்பவ
ரும்—அரன் - அரனென்னுந் திருநாமத்தையுடையவரும்—
வண்ணம் வளை மாற மதிக்க மறுகு ஊடு சென்றவன் - பலநி
றங்களையுடைய வளையல்களை விற்றுக்கொண்டு (கண்டவர்)
மத்க்கும்வண்ணம் (மதுரை) வீதியினிடத்தே திரிந்தவருமா
கிய சிவபெருமானுடைய—மா மருதூர் - பெரிய மருதூரின்
கண்ணே—மால் தாமதிக்க நந்தேர் முந்துமாயின் - மேகம்
தாழ்க்க நமது தேர் முற்பட்டுச் செல்லுமாயின்,—வலவந
ன்று - தேர்ப்பாகனே, நல்லது. எ - று. [தலைவன் பாகனொ
டு சொல்லல்.] (கங)

வலவம்படமழுவேந்தியவேந்தவரித்தசித்திர
வலவம்படவள்ளுந்தனபாரமலைமகள்கா
வலவம்படர்பொழில்சூழ்மருதூரமதன்வீரக
வலவம்படவரும்போதென்னையாளவரவல்லையே.

(இ-ள்.) வலவம் பட மழுவேந்திய வேந்த-(பகைவருடை
ய)வலிமை அழியும் பொருட்டு மழும்படையைத் தாங்கிய இ

றைவரோ,—வரித்த சித்திரம் வல் அவம் பட வளரும் தனபா
ரம்முலைமகள் காவல - எழுதப்பட்ட அழகையுடைய சூதாடு
கருவி குற்றத்துட்படும்வண்ணம் வளராநின்ற ! தனபாரங்க
ளையுடைய பார்ப்பதிதேவியாருக்கு நாயகரோ,—வம்பு அடர்
பொழில் சூழ் மருதூர - மணம் நெருங்கிய சோலை சூழ்ந்த
மருதூரையுடையவரோ,—மதன் விரகம் வலம் அம்பு அட வரு
ம்போது - மன்மதனுடைய சாமநேரையை வினைக்கும் வெற்
றியையுடைய பாணங்கள் கொல்ல வரும்பொழுது—என்னை
ஆள வல்லை வர - என்னை ஆண்டருளுதற்கு வினாவிலே வரு
வீராக. எ - று. முதலடியில் வல்லவம வலவமென இடை
க்குறைந்து நின்றது. வரவென்பது அகரவீற்று வியங்கோ
ண்முற்று. [பிரிவாற்றா நாயகி கூறல்.] (கசு)

வலையலைவார்முலைபூங்குழலாக்கொண்டமங்கைபங்கா
வலையலைவார்விடவல்லவனேமருதூரவென்க
வலையலைவார்மன நின்பாற்புரிந்தனன்மாயஞ்செய்ய
வலையலை வாராயனே செய்யபாத மலர்தரவே.

(இ - ள்.) வலை அலை வார் முலை பூம் குழல் ஆக் கொண்
ட பங்கை பங்கா - சூதாடுகருவியையும் இருளையும் கச்சைய
ணிந்த தனமும் பூவை முடித்த கூந்தலுமாகக் கொண்ட உயா
தேவியாரைப் பாசத்திலுடையவரோ,—வலை அலை வார் விட
வல்லவனே - வலையைத் திராயினையுடைய கடலின்கண் விடு
தற்கு வல்லவரோ,—மருதூர - மருதூரையுடையவரோ,—என்
கவலை அலைவு ஆர் மனம் நின்பால் புரிந்தனன் - என்னுடை
ய கவலையும் துன்பமும் நிறைந்த நெஞ்சத்தை உம்மிடத்தே
ஆக்கினேன்,—மாயம் செய்ய வலை அலை-மாயத்தைச் செய்த
ற்கு வல்லவரல்லீர்,—வார் ஐயனே - நேர்மையையுடைய பி

தாவே,—செய்ய பாதம் மலர் தர - சிவந்த திருவடித்தாமரை
மலர்களைத் தருவீராக. ஏ - று. முதலடியில் வல்லை அல்லை
என்பனவும் நான்காமடியில் வல்லை அல்லை என்பனவும் இ-
டைக்குறைந்து நின்றன. (கரு)

மலரம்பையாரஞ்சொரியாலைவிற்கொண்டுமாரனெய்யர்
மலரம்பையாரஞ்சும்வஞ்சிக்கருள்கிலர்மாலையை
மலரம்பையாரஞ்செறியாகாபாத்தற்குவாய்த்தவெற்றி
மலரம்பையாரஞ்சடையார்மருதவனத்தவளே.

(இ - ள்.) மலர் ஆம்பை ஆரம் சொரி ஆலை விற்கொண்
டு மாரன் எய்யாமல் - புட்பபுணங்களை முத்தினைச் சொரி
கின்ற கருப்புவில்லைக்கொண்டு மன்மதன் எய்யாவண்ணம்—
ஆரம்பையார் அஞ்சும் வஞ்சிக்கு மாலையை அருள்கிலர் - தெ
ய்வப்பெண்கள் அஞ்சுகின்ற பெண்ணுக்கு மாலையைக் கொடு
க்கின்றிலர், — அமலர் - மலமுத்தரும்—ஆம்பை ஆரம் செறி
ஆகர் - அழகிய படத்தையுடைய (பாம்பாகிய) ஆபரணம்நெ
ருங்கிய திருமேனியையுடையவரும்—பார்த்தற்கு வாய்த்த
வெற்றி மலர் - அருச்சுனனுக்குப் பொருந்திய வெற்றியையு
டைய மலரும்—ஆம்பை ஆர் ஆம் சடையார் - கங்காநூல்த்
தை நிறைத்த அழகிய சடையையுடையவரும்—மருதவனத்
தவர் - மருதவனத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவருமாகிய சிவ
பெருமான். ஏ-று, நான்காமடியில் மலலர் மலர் என இடை
க்குறைந்து நின்றது. (கங்)

வனத்தவனம்பன் மலர்க்கஞ்சத்தார்மருதூரன்செய்ய
வனத்தவனம்பன் நிருகரத்தானத்தன்மாயமெய்வேம்
வனத்தவனம்பனகப்பணியான்சுதூர்மாமறைய
வனத்தவனம்பனைச்சொலப்போழும்மலங்களுமே.

(இ - ள்.) வனத்த அனம் பல் மலர்க்கஞ்சத்து ஆர் மருதாரன் - நீரினிடத்தனவாகிய அன்னங்கள் பல்தாமரைப்பூக்களினீமிது தங்கும் மருதூரையுடையவரும் -- செய்ய வனத்தவன் - செய்ய நிறதனையுடையவரும்--நம பன்னிருகரத்தான் அத்தன் - நம்முடைய புன்னிரண்டுதிருக்கரங்கையுடைய முருகக்கடவுளுக்குப் பிதாவும்--மாயம் மெய் வேய் வனத்தவன் - மாயமாகிய சரீரம் வேவனற சூழிடையுடையவரும்--ஆம் பனகம் பணியான் - அழகிய சருடபாபரணத்தையுடையவரும்--மா சதுர் மறையவன நத்தவன நம்பன் - பெரிய நான்குவேதங்கையுடைய பிரமணுகரும் சங்கையுடைய விட்டுணுவுக்கும் கடவுளுமாகிய சிவபெருமான--எனச் சொல்ல - என்று சொல்ல,--மும்மலங்களும் போம் - மூன்றுமலங்களும் நீங்கிவிடும். எ - று. (கங)

மலங்குவளைக்குநடுவே துயிலும் வயலிறசெங்க
மலங்குவளைக்குண்மலாமருதாரநின் மாலையெற
மலங்குவளைக்குங்கீட்டலோசைகேட்டு வருந்தி நெஞ்ச
மலங்குவளைக்குங்குமப்புயத்தான் முக்கண்மைக்கண்டே.

(இ - ள்.) மலங்குவளைக்கு நடுவே துயிலும் வயலில்-மலங்குமீன் சங்குகளுக்கு நடுவே சண்வளராரின்ற வயல்களினிடத்தே--செங்கமலம்-குவளைக்குள் மலர் மருதார - செந்தாமரைகள் குவளைகளுக்கிடையே மலர்கின்ற மருதூரையுடையவரோ,--நின் மாலையெறமல் - உம்முடைய மாலையைப் பெறது--ஆம் குவளைக்கும் கடல் ஓசை கேட்டு வருந்தி நெஞ்சம் மலங்கு உவளை - அழகிய பூமியைச் சுற்றுகின்ற கடலினது ஒலியைக் கேட்டு, வருத்தமுற்று மனம் கலங்குகின்ற உந்தப் பெண்ணை-- குங்குமம் புயத்து ஆள் - குங்குமத்தை

யணிந்த (உம்முடைய) புயங்களினாலே ஆண்டருளும்,—மு
க்கண்மைக் கண்டனே - மூன்றுகண்களையும் கரிய அழுத
தையுமுடையவரே. எ - று. [பாங்கி கூறல்.] (கஅ)

கண்டங்களிக்கும்படி நஞ்சு முதுண்டகாரணவ
கண்டங்களிக்கு முழுதுங்கண்டாய்நின்றகாமருதூர்க்
கண்டங்களிக்கு மகிழியார்க்கவர் காதலன்பு
கண்டங்களிக்கு கருணை தந்தென்றெனைக்காப்பதுவே.

(இ - ள்.) கண்டங்களிக்கும்படி நஞ்சு அமுது உண்ட
காரண - கழுத்துச் செருக்குறும்படி விடத்தை அமிர்தமாக
உண்டருளிய காரணரே,—இக்கு முழுதும் அகண்டங்கள் க
ண்டாய் - இப்பூமிமுழுதையும் (மற்றவைகள்) எல்லாவற்றை
யும் படைத்தவரே,—காநின்ற மருதூர் - சோலைகள் நிலை
பெற்ற மருதூரினிடத்தே—கண் தங்கு அளிக்கு மகிழ் அடி
யார்க்கு - (உம்முடைய) கண்களிலே பொருந்திய கருணைக்
கு மகிழாநின்ற தொண்டர்களுக்கு—அவர் காதல் அன்பு க
ண்டு - அவர்களுடைய விருப்பமாகிய அன்பைக் கண்டு—அ
ங்கு அளிக்கும் கருணை தந்து எனைக் காப்பது என்று - அ
ங்கே கொடுக்கின்ற திருவருளை (எனக்குந்) தந்து என்னைக்
காப்பது எந்நாள்! எ - று. (கக)

காப்பரவப்பணியாக்கொள்வர் மாக்கமலாலயங்கொள்
காப்பரவப்பணினானீக்கித்தேனைக்கவர் மருதூர்
காப்பரவப்பணியானிற்கும்வஞ்சகக்கன்னெஞ்சரு
காப்பரவப்பணியென்னையுமாள்வர்கனற்கண்ணரே.

(இ - ள்.) காப்பு அரவம் பணியாக் கொள்வர் - கண்கண்
ம் சருப்பாயரணமாகக் கொள்ளுவர்,—மா கமலம் ஆலயம்

கொள் காப்பு ஆரவம் பணிநூல் நீக்கித் தேனைக் கவர் மருதூர்
 கரப்பர் - வண்டிகள் தாமலாமலராகிய வீடு கொண்ட (இத
 ழாகிய) கதவை ஒசையையுடைய பண்ணினாலே நீக்கித் தே
 னைக் கவர்கின்ற மருதூரைக் காத்தருளுவர்,—ஆவம் பணியா
 ல் நிற்கும் வஞ்சகம் கல் நெஞ்சு உருகாப்பரவப் பணி - வீடு
 கிய தொழிலினாலே நிலைபெற்ற வஞ்சகத்தையுடைய கல்லைப்
 போலும் மனம் உருகித் துதிக்கும்வண்ணம் செய்து—என்
 னையும் ஆள்வர் - என்னையும் ஆண்டருளுவர்—கனல் கண்ண
 னர் - அக்கினிக்கண்ணையுடையவராகிய சிவபெருமான். எ-று. ( )

கனகத்தமரவென் சென்னியின் வண்டின் கணங்கள் செங்கோ
 கனகத்தமரும் புனன் மருதூரன் கரிய கண்டன்
 கனகத்தமருக்கையான் ரக்கனைக் காகாதிய துங்
 கனகத்தமரவிந்தப் பதம் வைப்ப தெக்காலத்திலே.

(இ - ள்.) கனம் கத்து அமர - மிகுதியாகிய (சமயக்)
 கத்துக்கள் அடங்கும்வண்ணம்,—என் சென்னியின் - என்
 சிரசின்மீது,—வண்டின் கணங்கள் செங்கோகனகத்து அம
 ரும் புனல் மருதூரன் - வண்டினுடைய கூட்டங்கள் செந
 தாமலாமலரின் கண் இருக்கும் நீரையுடைய மருதூரையுடை
 யவரும்—கரிய கண்டன் - கரிய கழுத்தையுடையவரும்—க
 னகம் தமருகம் கையான் - பொன்னிறத்தையுடைய உடுக்கை
 யேந்திய கையையுடையவருமாகிய சிவபெருமான்—அரக்க
 னைக் காதிய துங்கம் நகத்து அம் அரவிந்தம் பதம் - இராக்க
 தனாகிய இராவணனை நெரித்த பெரிய நகத்தையுடைய அழ
 கிய செந்தாமலம்போலும் திருவடியை—வைப்பது எக்
 காலத்தில் - வைத்தருள்வது எக்காலத்தில். எ - று. சமய

க்சத்துக்கள் அடங்கும் வண்ணம் திருவடியை என்சிரசின்மீ
து வைசதநுள்வது எக்காலத்திலெனக் கூட்டுக. (2க)

காலம்பரம்பையங்காசினியந் கிலங்குமந்த [க்
காலம்பரம்பையங்காய்ந்தென்னையாளகைக்குக்கட்கழுதீர்
காலம்பரம்பையங்காட்டுக்குப்பாயக்கருகிம்ள்ளா
காலம்பரம்பையங்கூர்மருதூரமுக்கட்பரணே.

(இ - ள்.) கால் அம்டாம் பயம் காசினி அங்கி கலங்கும்
அந்த காலம் - காற்றும் ஆகாயமும் நீரும் பூமியும் அக்கினியும்
கலங்காநின்ற முடிவுகாலத்தின்கண்—பயம் காய்ந்து என்னை
ஆள்கைக்குப் பரம் - அச்சததை ஒழித்து என்னை ஆளுதறபொ
ருட்டு (உமக்கே) பாரம்,—கள் கழுநீர்க் கால அம்பு-தேனை
ப்பொருந்திய செங்கழநீராயுடைய உய்க்காலினுள்ள நீர்—
அரம்பை அம் காட்டுக்குப் பாயக் கருதி - வாழைச்சோலைக்கு
ப்பாய நினைந்து—மள்ளர் கால் அம் பரம்பை அங்கு ஊர்
மருதூர - பள்ளர்கள் தங்கள் காலினாலே அழகிய பரம்புக
னை அவ்வாய்க்காலிலே செலுத்துகின்ற மருதூராயுடையவ
ரோ,—முக்கண் பரணே - மூன்றுகண்களையுடைய மேலானவ
ரோ. எ-று. பரம்பு கழனி திருத்தும் பலகை. (2உ)

பரமாகவந்தமறப்பூதஞ்சூழ்படையாயதளம்
பரமாகவந்தமதிச்சடையாய்வையம்பாவகனம்
பரமாகவந்தமருத்தாகுவாய்வினைபற்றறநின்
பரமாகவந்தவெனைமருதூரகண்பார்த்தருளே.

(இ - ள்.) பரமா - மேலானவரோ,—கவந்தம் மறம் பூத
ம் சூழ் படையாய் - குறைத்தலைப்பேய்களையும் வலியுடையுடை
யு பூதங்களையும் சூழ்ந்த சேனையாகவுடையவரோ,—அதள்

ஆம்பர - நோலாகிய வஸ்திரத்தைபுடையவளோ,—மாகம் அந்த
ம் மஞ்ச் சடையாய் - ஆகாயத்தில் வருகின்ற அழகிய சந்திர
னையணிரத சடைபையுடையவளோ,—உவயம் பாவசன் அம்
பரம் மா கவந்தம் மருந்து ஆகுவாய - பூமியும் அகணியும்
ஆகாயமும் பெரிய நீரும் வாயுவும் ஆகுமவளோ,—வினை பந்
து அற நின் பரம் ஆக வந்த எனை - (எனனுடைய) வினைகள்
சாராதல ஒழியும்பொருட்டு உம்முடைய பாரமாக வந்த என
னை—மருதூர கண் பார்த்தருள் - மருதூரையுடையவளோ கண்
பார்த்தருளும். எ-து. (உ.க)

அருளத்தனை நம்பிறப்பேழுநீக்குமடிக்கமல
மருளத்தனை நமக்கண்ணியனாக்குவனாட்டொன்
டருளத்தனை மருதூரனையன்பரவத்தையில்வந்
தருளத்தனை மனமேயொழியாமனம்மையனென்றே.

(இ - ள்.) அகத்தை நம்பிறப்பு ஏழும் நீக்கும் அடிக்க மல
லம் அருள - அவ்வளவினவாகிய நம்முடைய எழுவகைப்பி
றப்பையும் போக்குகின்ற திருவடித்தாமசாமலரை (நமக்கு
த்) தரும்பொருட்டு—தனை நமக்கு அண்ணியன் ஆக்குவன்-
தமமை நமக்குச் சமீபித்தவராக்குவர்;—ஆட்பட்ட தொண்
டர் உளத்தனை - அடிமைப்பட்ட அடியாருடைய இருதயத்து
ள்ளவரும்—மருதூரனை - மருதூரையுடையவரும்—அன்பர்
அவத்தையில் வந்து அருள் அத்தனை - பத்தர்களுடைய அவ
த்தையின்கண் வந்து (அவர்களைக்) காக்கும் பிதாவுமாகிய சி
வபெருமானை—மனமே ஒழியாமல் நம் ஐயன் என்றே அரு
ள் - நெஞ்சே இடையமுது நங்கடவுளென்றே (நீ) சொல்
வாயாக. எ-து. சொல்வாயாயின், தம்மை நமக்குச் சமீபி
த்தவராக்குவர் எனத் தட்டிக. [பூட்டுவிற்பொருள்கொள்.]

ஐயம்பலருந்தரச்சென்றிரந்தவனாதவன
 ரையம்பலரும்பொடிபடச்செற்றவரனமருந
 ரையம்பலருஞ்சடையானருளிலையேலநங்க
 னையம்பலருங்கனஞ்சேர்குழலிக்கரும்பகையே.

(இ - ள்.) ஐயம் பலரும் தரச் சென்று இரந்தவன் - பி
 கையைப் பலரும் இடப் போய் யாசித்தவரும்—ஆதவன
 னை அம் பல் அரும் பொடி படச் செற்ற அரன் - சூரியனை
 அழகிய பற்கள் அரிய துகள்படும்வண்ணம் கோபித்த அ
 ரனென்னுந் திருநாமத்தையுடையவரும்—மருதூர் ஐ - மரு
 தூரையுடைய கடவுளும்—அழ்பு அலரும் சடையான் அருள்
 இலையேல் - கங்கைநீர் விரிந்த சடையையுடையவருமாகிய
 சிவபெருமானுடைய கருணை இல்லையாயின், —அநங்கன் ஐய
 ம்பு அலரும் - மனமதனுடைய ஐந்தடிவழிப்பாணங்களும்—
 கனம் சேர் குழலிக்கு அரும் பகை - மேகத்தைப்போலும் கூ
 ந்தலையுடைய தலைகளுக்குப் பெரும்பகை. ௭-று. [பாங்கி
 கூறல்.] (௨௫)

அரும்பரவைக்கடுக்கண்டர்வன்றொண்டரையாள்கையிலை
 யரும்பரவைக்குறவாக்குந்திருவருளார்மருந
 ரரும்பரவைக்கண்டரையவைப்பவரன் துறஞ்ச
 மரும்பரவைக்கஞ்சன்வஞ்சமெனறட்டவற்கப்புறமே.

(இ - ள்.) அரும் பரவைக் கடுக் கண்டர் - பெருமையா
 கிய கடலினெழுந்த நஞ்சையடக்கிய கழுத்தையுடையவரு
 ம்—வன்றொண்டரை ஆள்கையில் அயரும் பரவைக்கு உறவு
 ஆக்கும் திரு அருளார் - சுந்தரமூர்த்திராயனாரை அடிமைக்
 கொண்டமையால் (அவரை ஊடலினுலே) தளர்த்தின்ப ப
 ரவையாரோடும் உறவுசெய்தருளிய திருவருளையுடையவரு

ம்—மருதூரர் - மருதூரையுடையவருமாகிய சிவபெருமா
ன்—அண் தகாயரை - (தம்மைச்) சார்ந்த பூவுலகத்தாரை—
உம்பர் அவைக்கு வைப்பவர் அன்று - தேவர்களுடைய கூ
ட்டத்தின்கண் வைப்பவரல்லர்,—நஞ்சம் அரும்பு அரவைக்
கஞ்சன் வஞ்சம் என்று, அட்டவற்கு அப்புறம் - விடந்தோ
ன்றுகின்ற பாம்பைக் கஞ்சனுடைய வஞ்சகமென்று கொள்
றவராகிய விட்டுணுவினுடைய பதத்துக்கு மேலாகிய பதத்
தின்கண் (வைப்பவர்.) எ-று. (உசு)

அப்புக்கரக்குஞ்சடைமருதூரரொன்றாரைமன்மே
லப்புக்கரக்குமணியணியேவார்வெற்பினண்ணலெய்த
வப்புக்கரக்குஞ்சரங்கண்டிவ்வாறிங்கதரத்தின
யப்புக்கரக்குங்கறுக்குங்கொடிநின்றதாவிக்கொண்டே.

(இ - எ.) அப்புக் கரக்கும் சடை மருதூரர் - கங்கைநீ
ரை அடக்கிய சடையையுடைய மருதூரினரும்—ஒன்றாரை
மன்மேல் அப்பு உக்கர் - பகைவர்களாகிய அசுரர்களைப் பூ
மியின்மேலே மோதிய அக்கினியையுடையவரும்—அக்கு ம
ணி அணிவோர் வெற்பின் - எலும்புமணியைத் தரிப்பவரு
மாகிய சிவபெருமானுடைய மலையின்கண்ணே—அண்ணல்
எய்த அப்புக் கரம் குஞ்சரம் கண்டு - தலைமகன் விடுத்த அ
ம்பைப் புழைக்கையையுடைய யானையினிடத்தே கண்டு—
அதரத்தின் நயப்புக்கு அரக்கும் கறுக்கும் கொடி - அதரத்தி
னது அழகுக்கு அரக்கும் கறுக்கின்ற கொடிபோலுந்தலைம
கள்—இவ்வாறு இங்கு ஆவி கொண்டு நின்றது - இங்ஙனம்
இங்கே பிராணனைக்கொண்டு நின்றனள். எ-று. உக்கர் என்
றுதற்கு இடபத்தைபுடையவரெனப் பொருள்கூறினு மமைபு

ம். உககம் - அக்கினி, இடபம். மூன்றாமடியில் அம்பு அப்பு என வலித்தல்விகாரம் பெற்று நின்றது. [பின் சென்ற செவ்விய இரங்கல்.] (28)

ஆவிக்கனங்களங்கார்வண்டணிதந்தமர்மருதூராவிக்கனங்களந்தொண்டர்க்கடாமச்சென்றாண்டருளை யாவிக்கனங்களங்காட்டமெய்வேர்க்குமவத்தையில்வநதாவிக்கனங்களருத்துமுன்னாண்டருளஞ்சலென்றே.

(இ - ள்.) ஆவிக்கு அனங்கள் அங்கு ஆர் வண்டு அணி தந்து அமர் மருதூரர் - வாவிக்களுக்கு அன்னங்களும் தேனை அங்கே உண்ணும் - வண்டிகளும் அழகு செய்து கொண்டு இருக்கின்ற மருதூராயுடையவரோ, - விக்கனங்கள் அம் தொண்டர்க்கு அடாமைச் சென்று ஆண்டருள் ஐயா - இடைபூறுகள் அழகிய அடியார்களுக்கு அணுகாவண்ணம் போய் ஆண்டருளும் ஐயரோ, - விக்கல் நம் களம் காட்ட - விக்கலை நம்முடைய கழுத்துத் தோற்றுவிக்க - மெய் வேர்க்கும் அவத்தையில் - சரீரம் வேர்க்கின்ற அவத்தையின்கண் - ஆவிக்கு அனங்கள் அருத்துமுன் - பிராணனுக்குச் சோறுகளை ஊட்டுமுன் - வந்து அஞ்சல் என்று ஆண்டருள் - எழுந்தருளிவந்து அஞ்சாதொழியென்று ஆண்டருளும். எ-று. (29)

அஞ்சக்கரத்தைநினைவோர்க்குநாச்செவியங்கமென்றுண்டஞ்சக்கரத்தையனைவேற்கண்ணூர்வசமாகவொட்டாரஞ்சக்கரத்தையரிக்களித்தார்மருதூரரங்கியஞ்சக்கரத்தையறுத்தாரொன்பார்க்கில்லையச்சங்களே.

(இ - ள்.) - அஞ்ச அக்கரத்தை நினைவோர்க்கு - அஞ்சாக்கரத்தைச் சித்தியவர்க்குக்கு - நாச் செவி அங்கும் விழல். அ

ண்டம் சங்கு - நாக்கும் காடும் காயமும் மென்மையாகிய மூச்சும் கண்ணும்—அரத்தை அனை வேல் கண்ணூர் வசம் ஆக ஒட்டார் - அரத்தைப் புணர்ந்த வேல்போலும் கண்களை யுடைய பெண்களது வயத்தனவாக விடாதவர்—அம் சக்கர த்வத அரிக்கு அளித்தார் - அழகிய சக்கராயுதத்தை விட்டு னுவுக்குக் கொடுத்தவர்—மருதூரர் - மருதூரைபடையவர்— அங்கி அஞ்சக் கரத்தை அறுத்தார் என்பார்க்கு - அக்கினி அஞ்சம்வண்ணம் கையைச் சேதித்தவா என்று துதிப்பவர்களு க்கு—அச்சங்கள் இல்லை - பயங்கள் இல்லை. எ-று. (உக)

அச்சங்கரிக்குறயான்றுயர்நீங்கவொரண்ணலெய்த
வச்சங்கரிக்குமரிதுகண்டீர்மதனங்கமெரி
யச்சங்கரிக்குமரனுழுவோர்பறிபானமுத்தமீ
னச்சங்கரிக்குமவயனமருதூரனணவரைக்கே.

(இ - ள்) கரிக்கு அச்சம் உற - யானைக்குப் பயம் பொ ருந்தவும்—யான் துயர் நீங்க - நான் துன்பத்தினின்றும் நீங் கவும்—ஒரண்ணல எய்த அச்ச - ஒப்பில்லாத தலைமகன் எய்த அச்ச—அங்கு அரிக்கும் அரிது கண்டீர் - அங்கே விட்டு னுவுக்கும் அரியது கண்டீர்;—மதன் அங்கம் எரியச் சங்கரி க்கும் அரன் - மனமதனுடைய சரீரம் எரியும்வண்ணம் கொ ன்றருளிய அரனெனனுந் திருநாமத்தையுடையவரும்—உழ வோர் பறியால் முத்தமீன் அச்சங்கு அரிக்கும் வயல் மருதூரன் - உழவர்கள் பறியினாலே முத்தக்கிழை மீன்க னையும் அந்தச்சங்குகளையும் அரிக்கின்ற வயல் வண்ணுலே கு ழப்பட்ட மருதூராயுடையவருமாகிய சிவனே நாமனுடை ய—அணி வரைக்கு - அழகிய மலையின்வண்ணே. எ-று. [ம ன்த் திலக்கு.] (உ௦)

வரையரம்பாய்கதிர்வைவேன்முருகர்வழுவைமுக
வரையரம்பாசிலைக்கஞ்சப்புனன்மருதூரர்வெள்ளி
வரையரம்பாய்சடையாரிசையேழும்வரவமைத்த
வரையரம்பாய்வரக்கண்டோர்மலரடிவந்திப்பனே.

(இ - ள்.) வரை அரம் பாய் கதிர் வை வேல் முருகர்-
வரையப்பட்ட அரத்தினால் அராவப்பட்ட ஒளியையுடைய
கூர்மையாகிய வேலாயுதத்தையுடைய முருகக்கடவுளுக்கு
ம்—வழுவை முகவர் ஐயர் - யானையினது முகத்தைபுடை
யவராகிய விராயகக்கடவுளுக்கும் பிதாவும்—ஆம் பசு இலைக்
கஞ்சம் புனல் மருதூரர் - அழகிய பசிய இலைகளையுடைய
தாமகையையுடைய நீரினிலே சூழப்பட்ட மருதூரையுடை
யவரும்—வெள்ளி வரையர் - வெள்ளிமையையுடையவரு
ம்—ஆம் பாய் சடையார் - கங்கைநீர் பாய்கின்ற சடையையு
டையவரும்—இசை ஏழும் வர அமைத்த வரையர் அம்பு ஆய்
வரக் கண்டோர் - ஏழிசைகளையும் வரும்படி அமைத்த வே
யங்குழலையுடையவராகிய விட்டுணு பாணமாய் வரச்செய்த
வருமாகிய சிவபெருமானுடைய—மலர் அடி வந்திப்பன்-
செந்தாமரைமலர்போலும் திருவடிகளை (யான்) வழிபடுவே
ன். எ-று. (கக)

வந்தியங்காமலைகுட்டங்களைபித்தம்வாதநம்மேல்
வந்தியங்காமலையானநாதனைவாழ்ந்தினைச்செவ்
வந்தியங் காமலைமாமருதூரனைவாழ்த்திநெஞ்சே
வந்தியங் காமலைகுடும்பிரானைசைத்தனையே.

(இ - ள்.) அம் வந்தி காமலை குட்டங்கள் ஐ பித்தம் வா
தம் நம்மேல் வந்த இயங்காமல் - நீரிழிவும், காமலையும்
வெண்குட்டம் கருங்குட்டங்களும் சிலேட்டுமும் பித்தமு

ம் வாதமும் நம்மேல் வந்து தங்காவண்ணம்,—ஐயானனம்
நாதனை - ஐந்துமுகங்களையுடைய தலைவரும்—வான் தனைச்
செவ்வந்தி அம் கா மலை மா மருதூரனை - ஆகாயத்தைச் செ
வ்வந்தியையுடைய அழகிய சோலைகள் பொருகின்ற பெரிய
மருதூரையுடையவரும்—அங்கு அலை ஆம் சூடும் பிரானை—
அங்கே றிளையையுடைய கங்கைநீலாத் தரித்த கடவுளும்—
வரதனை - வரத்தைக் கொடுப்பவருமாகிய சிவபெருமானை—
நெஞ்சே வாழ்த்தி வந்தி - மனமே துதித்து வழிபடுவா
யாக. எ - று. (௩௨)

வரம்பலவாயன்பர்க்கீவாய்க்கனம்வருங்கதிர
வரம்பலவாய்விட்டகலச்செற்றாய்தவர்மாதர்கற்பின்
வரம்பலவாய்விடவேடங்கொண்டாய்மருதூரபொன்னி
வரம்பலவாயமதண்டத்தென்மேலன்புவைத்தருளே.

(இ - ள்.) பல வரம் ஆய் அன்பர்க்கு ஈவாய் - பலவரங்
களை (உம்மை) ஆராய்ந்தறியும் பத்தர்களுக்குக் கொடுப்பவ
ளே,—ககனம் வரும் கதிரவர் அம் பல அவாய் விட்டு அகல
ச் செற்றாய் - ஆகாயத்தின்கண் வருகின்ற ஆதித்தருடைய அ
ழகிய பற்கள் அவ்வாயை விட்டு நீங்கும்வண்ணம் உதிர்த்த
வளே,—தவர் மாதர் கற்பின் வரம்பு அல ஆய் விட வேடம்
கொண்டாய் - முனிவர்களுடைய பன்னியர்களது கற்பின
து எல்லை அல்லனவாய்விடும்வண்ணம் (பிக்ஷாடன) வேட
ங்கொண்டவளே,—மருதூர - மருதூரையுடையவளே,—நிவர்
பொன்னம்பலவா - உயர்ந்த கனகசபையையுடையவளே,—
யமன் தண்டத்து என்மேல் அன்பு வைத்தருள் - இயமனுடை
ய தண்டத்தின்கண் என்மேல் அன்பு வைத்தருளும். 'எ-று'

வையம்பரவமருதூருறையும்வரதர்செந்தீ .
 வையம்பரவமதித்தார்க்கரியவர்வாய்த்தவது
 வையம்பரவமகட்டுவார்கழல்வாழ்த்தியுன்பு
 வையம்பரவமுடியார்நெஞ்சேநல்வரந்தரவே.

(இ-ள்.) வையம்பரவ மருதூர் உறையும் வரதர் - பூமியி
 ன்கணுள்ளார் துதிக்கும்படி மருதூரின்கண் எழுந்தருளியி
 ருக்கும் வரத்தைக் கொடுப்பவரும்—செம் தீவை அம்பர்-
 சிவந்த அக்கினியாகிய கூர்மையையுடைய பாணத்தையுடைய
 வரும்—அவமதித்தார்க்கு அரியவர் - (தம்மை) அவமதித்தவர்க
 ளுக்கு அரியவரும்—வாய்த்த வதுவை அம்பரவ டுகள் சூட்
 டிவாரா கழல் - பொருந்திய மணமாலையை அழகிய வலைஞர்ம
 களுக்குச் சூட்டினவருமாகிய சிவபெருமானுடைய திருவடிக
 ளை—வாழ்த்தி அன்பு வை - துதித்து அன்பை வைப்பாயாக,
 —அம்பு அரவம் முடியார் - (கங்கை) நீரையும் பாம்பையும்
 ணிந்த முடியையுடையவராகிய அக்கடவுள்—நெஞ்சே நல்
 வரம் தர - மனமே நன்மையாகிய வரத்தைத் தரும்பொரு
 ட்டி. எ-று. (௩சு)

தரவாகமஞ்சன்னமெய்க்கூற்றென்மேல்வருந்தண்டத்தினு
 தரவாகமங்கைபங்கோடுவிளங்கத்தலங்கணநா
 தரவாகமங்கணின்றேத்துஞ்செந்தாமரைத்தாளெனக்குத்
 தரவாகமந்தொலையாமருதூருறைசங்கரனே.

(இ - ள்.) தரம் ஆகம் மஞ்ச அன்ன மெய்க் கூற்று ளள்
 மேல் வரும் தண்டத்தின் - மலையைப் போன்ற மார்பையும்
 மேகத்தைப் போன்ற சரீரத்தையுமுடைய இயமன் என்மே
 ல் வந்து செய்யும் தண்டத்தின்கண்—ஆதரவு ஆக மங்கை
 புங்கோடு விளங்க - விருப்பம் பொருந்த உமாதேவியார் ஓ

ருபாகத்தின்கண் விளங்கும்வண்ணம்—தலம் கணநாதர் அ
வ் ஶ்ரீகமங்கள் நின்று ஏத்தும் செந்தாமரைத் தாள் எனக்குத்
தர வா - பூவுலகத்தாரும் கணநாதர்களும் அச்சிவாகமங்களு
ம் நின்று துதிக்கின்ற செந்தாமரைமலர்போலுந் திருவடிக
ளை எனக்குத் தரும்பொருட்டு வந்தருளும்,—கமம் தொலையா
மருதூர் உறை சங்கரனே - (பொருள்களினது) நிறைவு நீ
ங்காத மருதூரின்கண் எழுந்தருளியிருக்கின்ற சுகஞ்செய்
பவளோ. எ-று. (௩௫)

சங்கரவீரமதியாபரணதமிழ்மருதூர்ச்

சங்கரவீரமழுவேந்துநாதசரணெனக்கஞ்

சங்கரவீரமிட்டேத்தன்பர்போற்றுன்பந்தானறவச்

சங்கரவீரமுன்வந்துநிற்பாய்கொன்றைத்தாரவனே.

(இ - ள்.) சங்கு அரவு ஈரம் மகி ஆபரண - சங்கும் பா
ம்பும் குளிர்ச்சியையுடைய சந்திரனுமாகிய ஆபரணங்களையு
டையவளோ,—தமிழ் மருதூர்ச் சங்கர - தமிழையுடைய மரு
தூரின்கண் எழுந்தருளியிராநின்ற சுகஞ்செய்பவளோ,—வீர
ம் மழு ஏந்து நாத - வீரத்தைபுடைய மழுப்படையைத் தாங்
கிய தலைவளோ,—சரண் எனக் கஞ்சம் கரவீரம் இட்டு ஏத்து
அன்பர்போல் - புகலிடமென்று தாமரைமலரையும் அலரிட
லையும் இட்டுத் துதிக்கின்ற பத்தர்களுக்குப்போல—துன்
பம் அற அச்சம் கரவு ஈர - துன்பம் நீங்கும்வண்ணம் ப
யத்தையும் வஞ்சகத்தையும் அரியும்பொருட்டு—முன் வந்து
நிற்பாய் - எனக்குமுன் எழுந்தருளிவந்து நின்றருளும்,—
கொன்றைத் தாரவனே - கொன்றைமூலையையுடையவளோ.
எ-று. (௩௬)

அவனித்தலத்தன்பர் துன்பர் துடைப்பவனம்புயன்மா
 லவனித்தலத்தனென்றேத்தும்பிரானத்தளித்தவென்றே
 யவனித்தலத்தணவயன்மருதூரனையார்விழிக்கேற் [தே.
 பவனித்தலத்தண்டைத்தாள்செல்லன்மீட்டென்னையாற்றிய

(இ - ள்.) அவனித் தலத்து அன்பர் துன்பம் துடைப்
 பவன் - பூமியின்கண்ணே பத்தர்களுடைய துன்பத்தை ஒழி
 ப்பவராயும்—அம்புயன் மாலவன் நித்தல் அத்தன் என்று ஏ
 த்தும் பிரான் - பிரமனும் விட்டுணுவும் நித்தமும் பிதாவென்
 று துறிக்கின்ற கடவுளாயுமுள்ள சிவபெருமானுடைய—நத்
 து அளித்த வெள் தூய வல் நித்தலம் தண் வயல் - சங்குக
 ள் தந்த வெள்ளிய சுத்தமாகிய வலிய முத்துக்களையுடைய கு
 ளிர்மையாகிய வயல்களினாலே சூழப்பட்ட—மருதூர் அனை
 யார் - மருதூரைப் போல்வாராகிய இம்மங்கையருடைய—
 விழிக்கு ஏற்ப வனித்தல் அத்தண்டைத் தாள் செல்லல் மீட்
 டி என்னை ஆற்றியது - கண்ணுக்கு இயையப் புகழ்தலைப்பொ
 ருந்திய அந்தத்தண்டையையணிந்த கால் (பூமியிலே தோய்
 தலால்) என்வருத்தத்தை மாற்றி என்னை ஆற்றியது. எ - று.
 [தெளிதல்.] (உஎ)

ஆற்றலைத்தண்டரும்போரிலைமாலுக்கரியவனே
 யாற்றலைத்தண்டருநீர்முடியாய்மருதூரரசே
 யாற்றலைத்தண்டருங்கூற்றாள் கொண்டுகிடுமன்றெனக்கோ
 ராற்றலைத்தண்டருங்காணத்தந்தாண்டருளஞ்சலென்றே.

(இ - ள்.) ஆல் தலைத் தண்டு அரும்பு ஓரிலை மாலுக்கு அ
 ரியவனே - ஆலமரத்தினது தலைக்கொம்பில் அரும்பிய ஓரி
 லையின்கண்ணே நித்திராசெய்கின்ற விட்டுணுவுக்கு அரிய
 வனே—ஆறு அலை தண் தரும் நீர் முடியாய் - நதியினது. தி

வாயிலே குளிர்மையைத் தருகின்ற நீர்மையைப்பொருள்
திய மூடியையுடையவரே,—மருதூர் அரசே - மருதூருக்கு
நாயகரே,—ஆறு அலைத்து அண்ட அரும் கூற்று ஆள் கொண்
டு ஏகமும் அன்று - வழிபின்கண் வருத்திக் கிட்டுதற்கரிய
இயமனுடைய தூதர்கள் என்னைக் கொண்டிசெல்லும் அந்நா
ளிலே—எனக்கு ஓராற்றலைத் தண்டரும் காணத் தந்து அஞ்
சல் என்று ஆண்டருள் - எனக்கு ஒருவலிமையைத் தண்ட
ஞ்செய்வோரும் காணும்படி தந்து அஞ்சாதொழியென்று ஆ
ண்டருளும். எ - று. (௩௮)

அஞ்சுகமாகமஞ்சொன்மருதூரரக்கணையீ
ரஞ்சுகமாகமங்கச்செற்றுனைபுமடர்த்தபங்க
யஞ்சுகமாகமனத்துள்வைப்பேணையடர்கைக்குச்சற்
றஞ்சுகமாகமழைமுகில்போன்றத்தந்தகனே.

(இ - ள்.) அம் சுகம் ஆகமம் சொல் மருதூரர் - அழகி
ய கிளிகள் சிவாகமங்களைச் சொல்லாநின்ற மருதூரின் கண்
எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானுடைய—அரக்கனை ஈ
ரஞ்சுகம் ஆகம் மங்கச் செற்று - இராக்கதனாகிய இராவ
ணனைப் பத்தாகிய தலைகளும் மார்பும் நெரியும்படி ஊன்றி—
உணையும் அடர்த்த பங்கயம் - உணையும் உதைத்தருளிய திரு
வடித்தாமமைலரை—சுகம் ஆக மனத்துள் வைப்பேனை -
இன்பம் உதிக்கும்வண்ணம் என்னெஞ்சத்துள் இருத்தித் தி
யானிக்குமென்னை—அடர்கைக்குச் சற்று அஞ்சுக - நெருங்
குதற்குச் சிறிது அஞ்சுகடவாய்,—மாகம் மழை முகில்
யோல் நிறத்து அந்தகனே - ஆகாயத்தின்கண்ணதாகிய மழை
வடிப்பொழியும் மேகத்தைப்போலும் நிறத்தைபுடைய இடம

னே. எ - று. சிவபெருமானுடைய திருவடித்தாமரை மலரை எனக்கூட்டுக. (௩௧)

அந்தத்தலைவராயாக்கையர்தென்மருதூரரன்பர்க்
கந்தத்தலைவரைமாத்திரையிற்செறுமத்தர்வெற்பி
னந்தத்தலைவரைபோல்கரிகொல்லுமுனஞ்சலென்ற
வந்தத்தலைவராயன்றியென்னுர்ப்பதணிமுரசே.

(இ - ள்.) அந்தம் தலை வராயாக்கையர் - அழகையுடைய பிரமகபாலத்தை நீக்காது கொண்ட கையினையுடைய வரும்—தென் மருதூரர் - அழகிய மருதூரையுடையவரும்— அனபர்க்கு அந்தத்து அலைவு அரை மாத்திரையில் செறும் அத்தர் வெற்பின் - பத்தர்களுக்கு முடிவுகாலத்திலுள்ள தன்பந்தை அரைமாத்திரையினுள்ளே போக்குகின்ற பிதாவுமாகிய சிவபெருமானுடைய மலையின்கண்ணே—ஆம் தத்து அலைவரைபோல் கரி கொல்லுமுன் - மதகீர் பாய்கின்ற நடைமகி போலும் யானை (நம்மமக) கொல்லுமுன் - அஞ்சலென்ற அந்தத்தலைவரை அன்றி - பயப்படாதேயென்று சொல்லிய அந்தநாயகருக்கல்லது—அணி முரசு ஆர்ப்பதளன் - அழகையுடைய முரசம் ஆரவாரிப்பது என்னை. எ - று. [மணம் விசுக்கு.] (௪௦)

அணியவனந்திமருதூரனென்றிறைஞ்சன்பர்க்குப்பாம்பணியவனநடுவணங்கொண்டமேனியனானந்தனூரணியவனந்திகழீமத்துளாடியருள்புரிந்தாரணியவனந்திவரத்தன்பதத்திலமங்கதவனே.

(இ - ள்.) நந்தி மருதூரன் என்று - நந்தியென்னுந் திருநாயகத்தையுடையவர் மருதூரின் கணெழுந்தருளியிருப்பவ

ர் என்று சொல்லி—இறைஞ்சு அன்பர்க்கு அணியவன் - வணங்குகின்ற பத்தர்களுக்குச் சமீபித்தவர்,—பாம்பு அணியவன் - சருப்பமாகிய ஆபரணத்தையுடையவரும்—அந்தி வணம் கொண்ட மேனியன் - செவவானம்போலும் நிறத்தைப்பெற்ற கிருமேனியையுடையவரும்—ஆனந்தன் - சுகரூபியும்—நாரணியவன் - உமாதேவியையுடையவரும்—நந்து இகழ் ஈமத்துள் ஆடி - கெடாநின்ற இகழ்ப்படும் சடுகாட்டின்கண் நிருத்தஞ்செய்பவரும்—அருள் புரிந்து ஆர் அணியவன் - கருணையை (அடியார்களுக்குச்) செய்து திருவாத்திமாலையை அணிதலையுடையவரும்—நந்தி வரத்தன் - இடபத்தின்மேல் வருதலையுடையவரும்—பதத்தில் அமர்ந்தவன் - (அடியார்களது) பங்குவத்திற் பொருந்தினவருமாகிய சிவபெருமான். எ-று. (சக)

அம்பரவம்புனைவேணியபாணியினங்கியவை
யம்பரவம்புனைசூழ்மருதூருறையையதிசை
யம்பரவம்புனைநெற்றிக்கனல்விழியாயென்பதை
யம்பரவம்புரைகொங்கையைவீழ்ப்பதறிந்திலையே.

(இ - ள்.) அம்பு அரவம் புனை வேணிய - (கங்கை) நீரையும் பாம்பையும் அணிந்த சடையையுடையவரோ,—பாணியின் அங்கிய - கையிலே தரிக்கப்பட்ட அக்கினியையுடையவரோ,—வையம் பரவு அம் புனை சூழ் மருதூர் உறைஐய - பூமியினுள்ளோர் துதிக்கின்ற அழகிய புன்னைமரங்கள் சூழ்ந்த மருதூரின்கண் னழுந்தருளியிராநின்ற பிதாவே,—திசை அம்பரவம்புனைவந்திரத்தையுடையவரோ,—உரைநெற்றிக் கனல் விழியாய்-என்பது வம்பு - உம்மை நெற்றியி

ன்கண் அக்கினிக்கண்ணையுடையீன்று சொல்வது வம்பு,—
ஐயம்பர் அ வம்பு ரை கொங்கையை வீழ்ப்பது அறிந்திலை - ஐ
ந்துபாணங்கனையுடையவனாகிய மன்மதன் அந்தக் கச்சை வ
ருத்துகின்ற தனத்தையுடையவளைக் கொல்வதை அறிந்திலீர்
(ஆதலால்.) எ-று. [பாங்கி கூறல்.] (சஉ)

இலையிலங்கையர் தந்தையர் தென்மருதூரரென்க
யிலையிலங்கையர் வீழவுசைத்தவரென்றஞ்சம்வே
நிலையிலங்கையராவென்றுபாலொழுக்கெல்லைமெய்யா
யிலையிலங்கையராவுயிரீங்குமுன்னெஞ்சமே.

(இ - ள்.) இலை அயில் ஆம் கையர் தந்தையர் - இலைத்
தொழிலையுடைய வேற்படையை ஏந்திய அழகிய கையினையு
டையவராகிய முருகக்கடவுளுக்குப் பிதா—தென் மருதூர
ர் - அழகிய மருதூரையுடையவர்—என் கயிலை ஐ - மதிக்கப்
படும் திருக்கைலாசமலையின்கண் எழுந்தருளியிராநின்ற கட
வுள்--இலங்கையர் வீழ உதைத்தவர் என் - இலங்கையையு
டையவனாகிய இராவணன் விழும்வண்ணம் ஊன் நினவர் எ
ன்று சொல்வாயாக,—தஞ்சம் வேறு இலை - (நமக்குத்)துணை
வேறில்லை;—ஐ இலங்கு ஐயர் ஆ என்று பால் ஒழுக்கு எல்
லை - அழகு விளங்குகின்ற மூத்தோர்கள் ஆவென்று பாலை
வார்க்கின்ற முடிவின்கண்—மெய் ஆம் இலை ஐயில் அங்கு
அயரா உயிரீங்குமுன்—சரீரமாகிய வீட்டைச் சிலேட்டிம
மேலிடும்பொழுது அங்கே மறந்து ஆன்மாரீங்குமுன்—என்
கெஞ்சமே - என் மனமே. எ-று. என்மனமே ஆன்மா ரீங்கு
முன் பிதா மருதூரையுடையவர் கடவுள் ஊன்றினவர் என்
து சொல்வாயாகவெனக் கூட்டுக.

என்றலைக்குன்றிருந்தாடாவென்பாருய்கைக்கென்கயிலை
யென்றலைக்குன்றினிருந்தருள்செய்யுமிறைமருதூ
ரென்றலைக்குன்றிறங்கவர்மேனிகொண்டடழிக்கைக்
கென்றலைக்குன்றிவிடாதகல்வானத்தெழுவதுவே.

(இ - ள்.) என் தலைக்கு உன் திருத்தாள் தா என்பார்
உய்கைக்கு - என்னுடைய தலைக்கு உம்முடைய திருவடி
களைத் தந்தருளுமென்று சொல்வோர்கள் உய்தற்பொருட்டு—
என் கயிலை என் தலைக் குன்றின் இருந்து அருள் செய்யும்
இறை மருதூர் - மதிககப்படுகின்ற கைலாசமெனப்படும் மு
தன்மையாகிய மலையின்கண் எழுந்தருளியிருந்து கருணை
யைச் செய்யாநின்ற சிவபெருமானுடைய மருதூரின்கண்
ணை—என்று அலைக் குன்றி நிறம் கவர் மேனி கொண்டு ஈடு
அழிக்கைக்கு - சூரியன் இராத்திரியைக் குன்றிமணியினது நி
றத்தைக் கவர்கின்ற சரீரத்தைக்கொண்டு வலியழித்தற்கு—
என்று அலைக் குன்றிவிடாது அகீல் வானத்து எழுவது - எப்
பொழுது கடலினுள்ளே நசித்து விடாது பரந்த ஆகாயத்தி
ன்கண் எழும்புவது. எ-று. [இரவினீட்டம்.] (சச)

எழுதாரணிபுகழ் மா மருதூருறையீசர்வெற்பி
லெழுதாரணி திகழ்தோளண்ணலேயிந்தழுத்தமன்ற
லெழுதாரணி சூழலாட்கெங்கனாந்தொய்யிலேந்துகொங்கைக்
கெழுதாரணியமடவாரிடையினிதுதிகண்டே.

(இ - ள்.) எழு தாரணி புகழ் மா மருதூர் உறை ஈசர்
வெற்பில் - ஏழுலகமும் புகழ்கின்ற பெரிய மருதூரின்கண்
எழுந்தருளியிராநின்ற சிவபெருமானுடைய மலையின்கண்
ணை—எழு தாரணி திகழ்தோள் அண்ணலே - எழுவையும்

மலையைப்போல விளங்குகின்ற புயங்கனையுடைய தலைமகனே,—இந்த முத்தம் மன்றல எழு தார் அணி குழலாட்டு எங்ஙன் ஆம் - (நீ கையுறையாகக் கொண்டுவந்த) இந்த முதலு மாலே மணமெழுகின்ற மாலையை யணிந்த கூந்தலையுடைய தலைமகளுக்கு எப்படி ஆகும்!—அணிய மடவார் - அடுத்த பெண்கள்—இடையின் இறுதி கண்டு - இடையினது இறந்துபடுதலைக் கண்டு - ஏறது கொங்கைககுத் தொய்யில எழுதார் - கனத்த தனங்களுக்குத் தொய்யிலை எழுதார்கள் (ஆதலால்,) எ - று. [பாங்கி கையுறை மறுத்தல்.] (சுரு)

கண்டனையாரழலாக்கொண்டதேவைக்கரியதிருக்
கண்டனையாரவயன்மருதூர்தனிற்கண்களிக்கக்
கண்டனையார்வயிற்றிற்கருத்தாழ்வங்கடந்துசொற்றேன்
கண்டனையாரயிற்கண்ணும்வலையுங்கடந்தனமே.

(இ - ள்.) கண் தனை ஆர் அழல் ஆக் கொண்ட தேவை - கண்ணை சிறைந்த அக்கினியரகக் கொண்டருளிய தேவரும்—கரிய திருக் கண்டனை - கரிய அழகிய கழுத்தையுடையவருமாகிய சிவபெருமானே—ஆரம் வயல் மருதூர்தனில் கண்களிக்கக் கண்டு - முத்துக்களையுடைய வயல்களினாலே சூழப்பட்ட மருதூரினிடத்தே கண்கள் களிக்கும்வண்ணம் தரிசித்து—அனையார் வயிற்றின் கருத் தாழ்வும் கடந்து - தாயர்களுடைய வயிற்றினுள்ள கருவின்கண்ணே தங்குதலையும் நீங்கி—சொல் தேன் கண்டு அனையார் அயில் கண் ஆம் வலையும் கடந்தனம் - (தஞ்) சொற்கள் தேனையும் கற்கண்டையும் போலாகப்பெற்ற பெண்களுடைய வேல்போலும் கண்ணாகிய வலையையும் கடந்தேம். ஈ-று. (சு.சு)

கடனந்திரம்பவந்தீர்கைக்குவைகைக்கவரின்வந்து
கடனந்தினம்படிவார்மருதூரன்கடுவுண்டவி
கடனந்திரம்பன் கடுங்காலகாலன்கங்காளன்கன்ம
கடனந்தினந்தொறும்புல்லும்பிரானங்கருத்தினனே.

(இ - ள்.) கடன் நந்தி நம் பவம் தீர்கைக்கு - (முறபிற
ப்புக்களிலுள்ள வினைக்) கடன் கெட்டு நம்முடைய பிறப்பு
ஒழிதற்பொருட்டு—வைகைக் கவரின் வந்து கடல் நந்து இ
னம்படி வார்மருதூரன் - வைகையாற்றினது பகுதியாகி
ய கால்கடோறும் வந்து கடலிலுள்ள சங்குகளினது கூட்ட
ங்கள் படிபின்ற சலத்தையுடைய மருதூரின்கண் எழுந்தரு
ளியிருப்பவரும்—கடு உண்ட விகடன் - நஞ்சையுண்ட அஞ்
சற்பாலரும்—நந்தி நம்பன் - நந்தி நம்பன் என்று திருநா
மங்கனையுடையவரும்—கடும் காலகாலன் - கடுமையாகிய
காலகாலரும்—கங்காளன் - முழுவெலும்பையணிந்தவரு
ம்—கல் மகள் தனம் தினந்தொறும் புல்லும்பிரான் - (இ
மைய) மலையினது புதல்வியாராகிய உமாதேவியாருடைய
தனங்களை நாடோறுந்தழுவுகின்ற கடவுளுமாகிய சிவபெ
ருமான்—நம் கருத்தினன் - நங்கருத்தினுளர். எ-று. (சஎ)

கருமங்குலத்திறந்தற்சங்கைவிட்டுக்கசிந்தபவக்
கருமங்குலத்துமெய்யன்பர்க்குவீடுகமலங்கணி
கருமங்குலத்திருக்கைம்மங்கைபங்கன்கமுகுசென்று
கருமங்குலத்தனையும்மருதூரன்கழலினையே.

(இ - ள்.) கருமம் குலத்திறம் தற்சங்கை விட்டுக் கசிந்
து - வினைமையையும் குலமேன்மையையும் தற்போதத்தையும்
ஒழித்து (மண) நெகிழ்ந்து—பவம் கரு மங்க உலத்து மெய்
அன்புர்க்கு வீடு - பிறப்புக்கு மூலமாகிய கரு நசிக்கும்வண்

ணம் கெடுக்கின்ற மெய்ப்பத்தர்களுக்கு முத்தியாவது,—க
மலங்கள் நிகரும் அங்குலம் திருக்கை மங்கை பங்கன்- செ
ந்தாமரைமலாகளைப்போலும் விரல்களையுடைய அழகிய கை
களையுடைய உமாதேவியாரைப் பாசத்திலுடையவரும்—க
முகு சென்று கரு மங்குலத்து அணையும் மருதூரன் - கமுக
மரங்கள் போய்க் கருமையாகிய மேகங்களை அளவாரின்ற
மருதூரையுடையவருமாகிய சிவபெருமானுடைய—கழல்
இணையே - இரண்டு திருவடியுமே. ஏ-று. இரண்டாமடியில்
மங்கு என்பதன் ஈற்றகரம் விகாரத்தாற்றெடுக்கது. நான்காம
டியில் அத்து-சாரியை. மெய்ப்பத்தர்களுக்கு முத்தியாவது சி
வபெருமானுடைய இரண்டு திருவடியுமேயெனக் கூட்டுக.

கழலாதவஞ்செய்துபோற்றிடுகைக்கென்கருத்தைவிட்டுக்
கழலாதவன்புதருவாய்விடுதளக்கன்னியர்கைக்
கழலாதவன்பதந்தோய்மருதூரகருணைரின்பு
கழலாதவன்சொற்கதற்றும்பிதற்றுடைக்கள்வனுக்கே.

(இ - ள்.) 'கழலா - வீரக்கழலையணிந்தவரோ,—தவம்
செய்து போற்றிடுகைக்கு - தவத்தைச் செய்து (உம்மைத்)
துதித்தற்கு—என் கருத்தை விட்டுக் கழலாத அன்பு தருவா
ய் - என்னெஞ்சத்தை விட்டு நீங்காத அன்பைத் தந்தருளு
ம்,—தளம் கன்னியர் கை விடு கழல் ஆதவன் பதம் தோய்
மருதூர - உபரிக்கைகளினுள்ள பெண்கள் கைகளினால் எறிகி
ன்ற கழல்கு சூரியனுடைய பதத்தை அணுகின்ற மருதூரா
யுடையவரோ,—கருணை ரின் புகழ் அலாத வல் சொல் கதற்
றும், பிதற்று உடைக் கள்வனுக்கு - திருவருளையுடைய உம்
முடைய கீர்த்தியல்லாத கடிய சொற்களைக் கத்துகின்ற புல
ம்புதலையுடைய கள்வனுக்கு, ஏ-று, கள்வனுக்குத் தந்தருளு
மெனக் கூட்டுக. (சுக)

களங்கந்தரமனையாய்மூலமாயைகருமமென்னுங்
 களங்கந்தரங்கெடநீர்சொரியாநிற்பக்கண்புளகங் [ங்
 களங்கந்தரவெண்ணையாண்டருள்வாயென்றுகாவொழுக்கு
 களங்கந்தரமழைபோன்மருதூர்நகர்காவலனே.

(இ - ள்.) களம் கந்தரம் அனையாய் - கழுத்து மேகத்
 தை ஒப்பாகப் பெற்றவரே,—மூலம் மாயை கருமம் என்னு
 ம் களங்கம் தரம் கெட - ஆணவமும் மாயையும் கருமமும்
 எனப்படும் (மும்) மலங்களும் வலிமை கெடும்பொருட்டு—
 கண் நீர் சொரியாநிற்ப அங்கம் புளகங்கள் தர - கண்கள் நீ
 ரைப் பொழியவும் சரீரம் உரோமஞ்சிலிர்த்தலைத் தரவும்—
 என்னை என்று ஆண்டருள்வாய் - என்னை எந்நாள் ஆண்டருள்
 வீர்—கா ஒழுக்கும் கள் அங்கு அந்தரம் மழை போல் மரு
 தூர் நகர் காவலனே - சோலைகள் ஒழுக்குகின்ற தேன் அங்
 கே ஆகாயத்தினின்றும் பொழிகின்ற மழையை நிகர்க்கின்
 ற மருதூரென்னும் திருப்பதியைக் காத்தலையுடையவரே.
 எ - று. (௩௦)

காவலராவரும்பர்க்கிறையாகுவர்கங்குன்மதிற்
 காவலராவருங்கோற்கள்ளராயினுங்காலுகுக்குங்
 காவலராவருந்தும்மருதூரரைக்கண்ணிதன்பங்
 காவலராவருந்தாரணிவாயென்றுகைதொழுவே.

(இ - ள்.) காவலர் ஆவர் - அரசராவர்,—உம்பர்க்கு இ
 றை ஆகுவர் - தேவர்களுக்கு நாயகனாகிய இந்திரனாவர்,
 —கங்குல் மதில் காவல் அராவரும் கோல் கள்ளர் ஆயினும்—
 இராத்திரியிலே மதிற்காவலை அராவுகின்ற கண்ணக்கோலையு
 டைய திருடராயினும்,—கால் உருக்கும் கா அலர் ஆ அருந்
 தும் மருதூரரை காந்துநிற்கின்ற சோலையினுள்ள பூக்க

னைப் பசுக்கள் உண்கின்ற மருதூரின்கண் எழுந்தருளிப்பிராநி
ன்ற சிவபெருமானை—கனனிதன் பங்கா - உமாதேவியாரு
டைய பாகத்தையுடையவனோ,—வல் அரா அரும் தார் அணி
வாய் - வலிய பாம்பாகிய அரிய மாலையை அணிபவனோ,—என்
று கை தொழ - என்று சொல்லிக் கையினுடைய கும்பிட. எ-று.
சிவபெருமானைக் கும்பிடத் திருடராயினும் அரசராவர் இந்
திரனுவர் எனக் கூட்டுக. (௩௧)

கையுடையானையதளங்கியானைக்கதம்பெறுவேங்
கையுடையானை மருதூரனைக் கருதாராகள்வன்ப
கையுடையானைத்தொழுதுவில்வேடன் கடுங்கணையாக்
கையுடையானைமடவாருயிர்க்கென்கரைவதுவே.

(இ - ள்.) கை உடையானை அதள் அங்கியானை - பு
ழைக்கையையுடைய யானையினது தோலாகிய சட்டையை
யுடையவரும்—சதம் பெறு வேங்கை உடையானை - கோப
த்தைப் பெற்ற புலித்தோலாகிய வஸ்திரத்தையுடையவரும்—
மருதூரனை - மருதூரையுடையவரும்—கருதார்கள் வல் ப
கை உடையானை - (தம்மைச்) சிந்தியாதவர்களுடைய வலி
ய பகையாகிய மலத்தைக் கெடுக்காதவருமாகிய சிவபெரு
மானை—தொழுது - வணங்கி,—வில் வேள் தன் கடுங்கணை
யாக்கையுள் தையா ரை மடவார் - வில்லையுடைய மன்மத
னுடைய கடுமையாகிய பாணங்கள் சரீரத்திலே தைத்த வ
ருந்துகின்ற மங்கையர்—உயிர்க்குக் கரைவது என் - உயிர்ப்
பொருட்டு இரங்குவது என்னை. எ-று. யாக்கையுடையா
எனற்பாலது யாக்கையுடையா எனக் குறைந்துநின்றது.
[பாங்கி வெறுத்துக் கூறல்.] (௩௨)

கரைவானகங்குழைமெய்யடியார்க்குக்கலங்கவரக்
கரைவானகங்கொண்டடர்க்கும்பிரான்புரக்கள்ளவஞ்ச
கரைவானகந்தைகெடத்தகனஞ்செய்கடவுள்பொய்கைக்
கரைவானகந்தொடுமாமருதூரனெங்கட்கிறையே.

(இ - ள்.) அகம் குழை மெய் அடியார்க்குக் கரைவா
ன் - மனநெகிழ்கின்ற மெய்த்தொண்டர்களுக்கு இரங்கு
வோரும்—கலங்க அரக்கரை வால் நகம் கொண்டு ஆடர்க்
கும் பிரான் - கலங்கும்படி இராக்கதனாகிய இராவணனை
வெண்மையாகிய நகத்தைக்கொண்டு நெரித்த எப்பொருட்
குமிறைவரும்—புரம் கள்ளம் வஞ்சகரை வான் ஆகந்தை
கெடத் தகனம் செய் கடவுள் - மூப்புரங்களிலுள்ள கள்ள
த்தைபும் வஞ்சகத்தைபுமுடைய அசுரர்களைப் பெரிய செரு
க்கு அழிப்பும்படி எரித்தலைச் செய்த கடவுளும்—பொய்கைக்
கரை வானகம் தொடும் மா மருதூரன் - வாலிக்கரை ஆகா
யத்தை அளவாகின்ற பெரிய மருதூரையுடையவருமாகிய
சிவபெருமானே—எங்கட்கு இறை - எங்களுக்கு நாயகர்.
எ - று.

(ரு௩)

கட்டாமரையரமரர்க்குவேந்தர்கமலந்தழாய்க்
கட்டாமரையாமருதூரிறைவர்கறையரவக்
கட்டாமரையர்மனமேயிருவீனைக்கட்டறநம்
கட்டாமரையரென்றூட்கொண்டருள்கைக்குக்கற்பினையே.

(இ - ள்.) கள் தாமரைபர் - தேனைபுடைத்தாகிய தா
மரைமலரையுடையவராகிய பிரமாவக்கும்—அமரர்க்கு வே
ந்தர் - தேவர்களுக்கு அரசனாகிய இந்திரனுக்கும்—கமலம்
தழாய்க் கண் தாமர் ஐயா - செந்தாமரைமலரையும், துளசி
ஸையும் கண்ணும் மாஸையுமாக உடையவராகிய விட்டுணுவக்

கும் பிதாவும்—மருதூர் இறைவர் - மருதூரின் கண் எழுந்த
 ருளியிருக்கின்ற தலைவரும்—கறை அரவம் கட்டு ஆம் அனா
 யர் - விடம்பொருந்திய பாம்பாலாகிய கட்டுப்பொருந்திய
 அரையையுடையவருமாகிய சிவபெருமான்—மனமே - நெ
 ஞ்சமே—இரு வினைக் கட்டு அற - இருவினைப்பந்தம் அறம்
 பொருட்டு—நங்கண் தாம் அரையர் என்று 'ஆட்கொண்டரு
 ள்கைக்குக் கற்பனை - நம்மிடத்தே தாம் நாயகரென்று
 அடிமைக்கொண்டருளுதற்கு விதியேயாம். எ-து. (௫௪)

கற்பனையத்தனையாயினுநின்புகழ்கற்பபதுநான்
 கற்பனையத்தனைகாணச்சரவணப்பொய்கைவந்தோன்
 கற்பனையத்தனையாமருதூருறைகாரணவக்
 கற்பனையத்தனைபத்தாகுற்றத்தைக்கடிபவனே.

(இ - ள்.) நான் நின் புகழ் கற்பது அத்தனை கற்பனை
 ஆயினும் - நான் உமது கீர்த்தியைப் படிப்பது அவ்வளவும்
 பொய்யாமாயினும்—கற்ப நயத்தனை - படிப்பவைகளை விரு
 ம்பினீர்,—அச் சரவணம் பொய்கை வந்தோன் - அந்தச் சர
 வணப்பொய்கையின்கண்ணே திருவவதாரஞ்செய்தருளின
 வராகிய முருகக்கடவுளுக்கும்—கல் பனை அத்தன் ஐயா -
 (மாணிக்க) ரத்தினத்தாலாகிய பனைபோன்ற கையையுடை
 யவராகிய விநாயகக்கடவுளுக்கும் பிதாவே,—மருதூர் உறை
 காரண - மருதூரின் கண் எழுந்தருளியிருக்கின்ற காரண
 ரே,—அக் கற்பு அனை அத்த - அந்தக் கற்பையுடைய மாதா
 வாகிய உமாதேவியாரைப் பாதியாகவுடையவளே,—ரை பத்
 தர் குற்றத்தைக் கடிபவனே - வருந்துகின்ற அன்பர்களு
 டைய குற்றத்தையொழிப்பவளே. எ-து. காண் அசை. (௫௫)

கடியவம்போடிகல்கண்ணியைக்கண்டு கலங்கிறெஞ்சிற்
கடியவம்போய்நின்றழிந்தனன்காண்குற்றங்கண்டெனைநீ
கடியவம்போதமுன்கண்டதுண்டோவண்டிண்காலணையக்
கடியவம்போருகங்கான்மருதூரரன்கல்வரைக்கே.

(இ - ள்.) கடிய அம்போடு இகல் கண்ணியைக் கண்டு
கலங்கி - கூர்மையுடைய பாணத்தோடு பகைக்கின்ற க
ண்ணையுடையவளாகிய பெண்ணைக் கண்டு மயங்கி—நெஞ்சி
ல கடி அவம்போய் நின்று அழிந்தனன் - மனசின்கணுள்ள
காவல் வீண் போய் நின்று வருந்தினேன்,—குற்றம் கண்டு
எனை நீ கடிய அம்போதம் முன் கண்டது உண்டோ - குற்ற
த்தைக் கண்டு என்னை நீ கோடிக்க அழகிய அறிவை முன்
னை நானறிந்ததுண்டோ—வண்டிண்கால் அணையக் கடி
அ அம்போருகம் கால் மருதூர் ஆரன் கல் வரைக்கு - வண்டி
னுடைய கால்கள் பொருந்த மணத்தை அந்தத் தாமரைமலர்
கள் கால்கின்ற மருதூரின்கணைமுந்தருளியிருக்கும் சிவபெ
ருமானது கல்லாகிய மலையினிடத்து. எ-று. காண் அசை.
[தலைவன் பாங்கனுக்கு உற்றதுரைத்தல்.] (௩௬)

கல்லாரமாலையென கூந்தற்கைக்கார்த்தக்கவுரிபங்கள்
கல்லாரமாலையென்கழ்மருதூரிற் பொய்கைக்குண்மண்ணைக்
கல்லாரமாலையங்கையாற்றொழார்சைவகாவியங்கள்
கல்லாரமாலையன்காணுப்பதமெங்ஙன் காண்குவரே.

(இ - ள்.) கல்லாரம் மாலையென கூந்தல் கைக் காந்த
ள் கெளரி பங்கள் - செக்கமுநீர்மாலையையணிந்த மெல்லிய
அளகத்தையும் கைகளாகிய காந்தப்பூக்களையுமுடைய உ
மாதேவியாருடைய பாசுரீய சிவபெருமானுடைய—கல்
ஆரம் மாலையென்கழ் மருதூரில் - இரத்தினங்களும் முத்துக்க

ளும் மாலைக்காலத்தின்கண்ணே விளங்குகின்ற மருதுரீனி
 டத்ததாகிய—பொய்கைக்குள் மண்ணைக் கல்லார் -வாவினிலு
 ள்ள மண்ணைத் தோண்டார்கள்,—அம் ஆல்யம் கையால்
 தொழார் - அழகிய திருக்கோயிலைக் கைகளினாலே கும்பிடா
 ர்கள்,—சைவ காவியங்கள் கல்லார் - சைவகாவியங்களைப் ப
 டியார்கள்,—ஆ மால் ஆயன் காணப் பதம் எங்ஙன காண்கு
 வர் - அந்தவிட்டுணுவும் பிரமாவும் காணாத திருவடிகளை எப்
 படி (இவர்கள்) தரிசிப்பார்கள்! எ-று. (௫௭)

குவலயங்கற்பகநாடரவப்பதிகும்பிடுஞ்செங்
 குவலயங்கட்பொழிவார்மருதுரீரைகூரயிலா
 குவலயங்கற்பொடியாகத்தொடுங்கந்தர்கோக்கொற்றவா
 குவலயங்கட்செவியாகக்கொள்வாரொங்குலதெய்வமே.

(இ - ள்.) குவலயம் கற்பகம் நாடு அரவம்பதி கும்பிடு
 ம் - பூமியும் கற்பகதருவையுடைய தேவலோகமும் நாக
 லோகமும் கும்பிடுகின்ற—செங்குவலயம் கள் பொழி வார்
 மருதுர் இறை - செங்குவளைமலர்கள் தேனைப் பொழிசின்ற
 நீரினாலே சூழப்பட்ட மருதுரீன்கணைமுந்தருளியிருக்கும்
 நாயகரும்—கூர் அயில் ஆகு வலயம் கல் பொடி ஆகத் தொ
 டும் கந்தர் கோ - கூரிய வேலாகிய வல்லயத்தைக் கிடுஞ்ஞ
 சமலை துகளாகும்வண்ணம் தொடுத்த முருகக்கடவுளுக்கு
 த் தலைவரும்—கொற்றம் வாகுவலயம் கட்செவி ஆகக் கொ
 ள்வார் - வெற்றியையுடைய தோளணி பாம்பாகக் கொள்
 வோருமாகிய சிவபெருமான்—எம் குலதெய்வம் - நம்மு
 டைய குலதெய்வம். எ-று. (௫௮)

குலஞ்சுகந்தாதிகள்விட்டுத்தவவுகூக்கொண்டுநெஞ்சா
 குலஞ்சுகந்தாகம்பொய்மோகந்தவிர்ந்தகுணத்திரடியங்

குலஞ்சுகந்தாட்படமாட்டாவெனைப்பிணிகொண்டதென்கோ
குலஞ்சுகந்தாதுகொய்காமருதூர்க்குன்றக்கோதண்டனே.

(இ-ள்.) குலம் சுகந்த ஆதிகள் விட்டு - குலத்தையும் சுக
கந்தமுதலியவற்றையும் விடுத்தது—தவம் உருக் கொண்டு - த
வவேடத்தைப் பூண்டு—நெஞ்ச ஆகுலம் சுகம் தாகம் பொ
ய் மோகம் தவிர்ந்து - மனசினுள்ள வருத்தத்தையும் சுகத்
தையும் தாகத்தையும் பொய்யையும் மோகத்தையும் நீங்கி—
குணத்திரயம் குலஞ்சுக உகந்து ஆட்படமாட்டா எனே - முக்
குணங்களுங்குலைந்து மகிழ்ந்து அடிமைப்பட மாட்டாத எ
ன்னை—பணி கொண்டது என் - அடிமைக்கொண்டதென்
னை—கோகுலம் சுகம் தாது கொய்கா மருதூர்க் குன்றம்
கோதண்டனே - குயில்களும் கிளிகளும் பூந்தாதைக் கொய்
யாநின்ற சோலைகளினாலே சூழப்பட்ட மருதூரின் கணைமு
ந்தருளியிருக்கும் மகாமேருமலையாகிய வில்லையுடையவளோ.
எ - று. கோகிலம் கோகுலம் எனமருவிறு. (டுக)

தண்டலைநாகங்கள் பூகங்கள் சூழந்தடஞ்சுணையிற்

றண்டலைநாகங்களைகழுநீர் முகைசற்றுவிண்ட

தண்டலைநாகங்கொலென்றஞ்சிமாறெனத்தன்னிழன்மேற்

றண்டலைநாகந்தவிர்மருதூரென்றபரமே.

(இ - ள்.) தண்டலை நாகங்கள் பூகங்கள் சூழும் தடம்
சுணையில் - சோலைகளினுள்ள புண்ணைமரங்களும் கமுகமர
ங்களும் சூழாநின்ற பெரிய சுணையிலிடத்தே—தண் தலை நா
கு அங்கு அணை கழுநீர் முகை சற்று விண்ட தண்டு - குளிர்
மைமையுடைய பெரிய சங்குகள் அங்கே சேர்ந்த கழுநீர்மு
கை சிறிது அலர்ந்த தண்டை—அலை நாகம் கொல் என்று அ
ஞ்சி - அசைசுகின்ற பாம்போவென்று பயந்து—மாறு எனத் த

ன் நிழன்மேல் தண்டலை நாகம் தவிர் மருதூரன் - தன்பகையென்று தனது நிழலின்மேலே எதிர்த்தலை யானை நீங்குகின்ற மருதூரையுடையவராகிய சிவபெருமான்—என் தாபரம் - என்னுடைய துணை. எ-று. (சு0)

தாபரசங்கமொராறுக்கும்போற்றுஞ்சுதூர்மறைக்குந்
தாபரசங்கவயன்மருதூர்நகர்தங்கியநா
தாபரசங்கமர்சாடக்கொண்டாய்சுந்தரற்குச்சென்ற
தாபரசங்கவல்லியேற்குன்சரணங்களே.

(இ - ள்.) பரசு அங்கம் ஓராறுக்கும் போற்றும் சதூர்மறைக்கும் தாபர - துதிக்கப்படும் ஆறுவேதாங்கங்களுக்கும் (உம்மைத்) துதிக்கும் நான்குவேதங்களுக்கும் நிலையாயுள்ளவனோ,—சங்கம் வயல் மருதூர் நகர் தங்கிய நாதா - சங்குகளையுடைய வயல்களினாலே சூழப்பட்ட மருதூரென்றும் திருப்பதியின்கண் எழுந்தருளியிருந்த தலைவனோ,—பரசு அங்கு அமர் சாடக் கொண்டாய் - மழுவை அங்கே போரின் கண்ணே (பகைவரைக்) கொல்லும்பொருட்டுத் தாங்கினவனோ,—சுந்தரற்குச் செல் நாதா - சுந்தரமூர்த்திநாயனார் பொருட்டுச்சென்ற நாதனோ,—பர - மேலானவனோ,—சங்கரசுகத்தைச்செய்பவனோ,—வல் வினையேற்கு உன் சரணங்கள் தா - வலிய வினையையுடையேனுக்கு உம்முடைய திருவடிகளைத் தந்தருளும். எ-று. [பூட்டுவிற்பொருள்கோள்.] (சுக)

சரக்கன்றுகந்தமலரோற்குமேற்பதந்தண்கழநீர்ச்
சரக்கன்றுகந்தர்ப்பனையெரித்தோரிருதாட்கடக்குஞ்
சரக்கன்றுகந்தன்றனக்கையர்பொய்யர்தமக்ககலை.
சரக்கன்றுகந்தவர்தென்மருதூர்தமர்களுக்கே.

(இ - ள்.) கந்தம் மலரோற்கு மேல் பதம்சரக்கு அன்று-
மண்தையுடைய; தாமமாமலரிவிருக்கும் பிரமனுக்கு மேலா
கிய பதமும் ஒருபொருளன்று,—தன் கழுநீர்ச் சரம் கன்
று கந்தர்ப்பனை எரித்தோர் - குளிர்மையையுடைய கழுநீர்ம
லராகிய அம்பையுடைய கோபிக்கின்ற மன்மதனை எரித்தவ
ரும்—இருதாள் கடம் குஞ்சரம் கன்று கந்தன் தனக்கு ஐய
ர் - இரண்டுபாதங்களையும் மதத்தையுமுடைய யானைக்கன்றாகி
ய விநாயகக்கடவுளுக்கும் முருகக்கடவுளுக்கும் பிதாவும்—
பொய்யர் தமக்கு அகல் ஈசர் - பொய்யர்களுக்கு அகன்ற த
லைவரும்—அக்கு அன்று உகந்தவர் - எலும்புமணியை அந
நாளிலே மகிழ்ந்தணிந்தவரும்—தென் மருதூரர் தமர்களுக்
கு - அழகிய மருதூரையுடையவருமாகிய சிவபெருமானு
டைய அடியார்களுக்கு. எ-று. (சு2)

தமரவரிக்களிவண்டு துன்றும்கொன்றைத்தாமரன்பர்
தமரவரிக்குவயன்மருதூரர்பொற்றொருயிரார்
தமரவரிக்கிறையார்க்கரிதானுந்தமைவணங்குத்
தமரவரிக்குமிதயத்தியானந்தனக்கெளிதே.

(இ - ள்.) தமரம் வரிக் களி வண்டு துன்றும் கொன்
றைத் தாமர் - இசையையுடைய புள்ளியைப்பொருந்திய க
ளிப்பையுடைய வண்டிகள் நெருங்குகின்ற கொன்றைமாலையு
டையவரும்—அன்பர் தமரவர் - பத்தர்களுக்கு உறவி
னரும்—இக்கு வயல் மருதூரர் - கரும்புகளையுடைய வயல்
களினாலே சூழப்பட்ட மருதூரையுடையவருமாகிய சிவபெ
ருமானுடைய—பொன் தான் - பொன்போலுந்திருவடிகள்,—
உயிர் ஆர்ந்தமரம் அரிக்கு இறையார்க்கு அரிதானும் - உயி
ரைப்போன்ற மரத்திலே சஞ்சரிக்கின்ற அனுமாருக்கு இ

றைவராகிய விட்டுனுவுக்கு அரியனவாயினும்,—தமை வணங்கு உத்தமர வரிக்கும் இதயம் தியானம் தனக்கு எளிது - தம்மை வணங்குகின்ற மேலேரர்களுடைய விரும்புகின்ற இருதயத்திலே செயப்படும் தியானத்துக்கு எளியனவாம். எ-று.

தனக்கடங்காநெஞ்சனென்றெனைக்கொண்டிருமன் செல்வி
தனக்கடங்காவனின்றாண்மருதூரந்சந்திரவ
தனக்கடங்கால்சும்பத்தும்பிக்கொம்பென்னச்சமைந்தவிரு
தனக்கடங்காம்பலஞ்செவ்கனிவாய்மங்கைதன்பங்கனே.

(இ - ள்.) தனக்கு அடங்கா நெஞ்சன் என்று - தனக்கடங்காத மனத்தையுடையவென்று—எனைக் கொண்டு தருமன் செல் விதனம் கடம் - என்னைக்கொண்டு இயமன் செல்லாநின்ற வேதனையுடைய அருநெறியிலே—காவல் நின்று ஆள் - காவலாக நின்று ஆண்டருளும்,—மருதூர - மருதூராயுடையவனே,—நல் சந்திரன் வதனம் - நன்மையாகிய சந்திரனைப்போலும் முகத்தையும்—கடம் கால் சும்பம் தும்பிக்கொம்பு என்னச் சமைந்த இரு தனம் - மதத்தைச் சொரிசின்ற மத்தகத்தையுடைய யானையினது கோடுபோல அமைந்த இரண்டுமுலைகளையும்—கள் தங்கு ஆம்பல் அம் செம் கனிவாய் - தேன் பொருந்திய செவ்வாம்பன்மலர்போலும் அழகிய சிவந்த கனிந்த வாயையுமுடைய—மங்கைதன்பங்கனே—உமாதேவியாருடைய பாகனே. எ-று, (சச)

பங்கமுகந்தலைமோதக்கயலினம்பாய்ந்துபைந்தட்
பங்கமுகந்தலைசேர்மருதூரபருப்பதத்தாள்
பங்கமுகந்தலைதேய்ந்துடவெண்டிங்கன்பட்டிபெரும்
பங்கமுகந்தலைவரின்பாதம்பரமெனக்கே.

(இ - ள்.) பங்கம் முகந்து அலைமோத - செற்றை முகந்து திரைகள் (கையிலே) மோத—கயல் இனம் பாய்ந்து பைம் தட்பம் கமுகு அம் தலை சேர் மருதூர - கயற்கூட்டங்கள் பாய்ந்து பசிய குளிர்மையையுடைய கமுகமரங்களினது தலையிலே சேர்கின்ற மருதூரையுடையவளோ,—பருப்பதத்தாள் பங்க - பார்ப்பதிதேவியாருடைய பாகளோ,—முகம் தலை தேய்ந்திட வெள் திங்கள் பட்ட பெரும் பங்கம் உகந்த தலைவ - முகமுந்தலையுந்தேய வெண்மையாகிய சந்திரன் அலுபவித்த பெருந்தோல்வியை மகிழ்ந்தருளிய நாயகளோ,—நீன்பாதம் எனக்குப் பரம் - உம்முடைய திருவடிகள் எனக்குத் தஞ்சம். எ-று. (சுரு)

பரவாதிருக்கைமருவாகமத்தைப் பழித்துப்பண்ணி
பரவாதிருக்கைதிருவுளமோவலைபண்டெடுத்த
பரவாதிருக்கைமருநாததேவர்பணிமருதூர்ப்
பரவாதிருக்கையறுத்தென்னையாரும்பதநதரவே.

(இ - ள்.) பரவாது - (உம்மை) வணங்காமலும்—இருக்கை மருவு ஆகமத்தைப் பழித்துப் பண்ணில் பரவாது - வேதங்களையும் பொருந்திய சைவாகமங்களையும் நிந்தித்து இசையோடு துதியாமலும்—இருக்கை திருவுளமோ - இருத்தல் திருவுள்ளமா!—வலை பண்டு எடுத்த பரவா - வலையை முன்னாளிலேயெடுத்த பரவருருக்கொண்டவளோ,—திருக்கை மருநாத - அழகிய கையிலே தாங்கப்பட்ட மருவையுடைய தலைவளோ,—தேவர்பணி மருதூர்ப் பர - தேவர்கள் வணங்குகின்ற மருதூரின் கணமுந்தருளியிருக்கும் மேலானவளோ,—வா - வந்தருளும்,—திருக்கை அறுத்து என்னை ஆளும் பதம்

தர - குற்றத்தையொழித்து என்னை ஆண்டருள்கின்ற திருவடிகளைத் தரும்பொருட்டு. எ-று. (சுசு)

பதங்கடந்தானிரைத்தன்னபன்மாதர்கள்பற்றறநற்
பதங்கடந்தாலென்னகைம்மாறுசெய்வன்பகைத்தபருப்
பதங்கடந்தான்பட்டகைம்மாவுடதபரமன்மறைப்
பதங்கடந்தான்புகழ்மாமருதூர்மங்கைபங்கினனே.

(இ - ள்.) பதங்கள் தந்தால் நிரைத்து அன்ன பல் மாதர்கள் பற்று அற - சோறுகளை நூலினாலே நிரைத்தாற்போன்ற பற்களையுடைய பெண்களிடத்ததாகிய ஆசை நீங்கும்பொருட்டு—நல் பதங்கள் தந்தால் - நன்மையாகிய திருவடிகளைத் தந்தருளினால்—என்ன கைம்மாறு செய்வன் - என்ன பிரதியுபகாரத்தைச் செய்வேன்!—பகைத்த பருப்பதம் கடந்தான்பட்ட கைம் மா உரித்த பரமன் - பகைத்த மலைபோலும் மதந்தான் பட்ட யானையுரித்த மேலானவரும்—மறைப் பதம் கடந்தான்—வேதத்தினது சொல்லைக் கடந்தவரும்—புகழ்மாமருதூர் மங்கை பங்கினன் - கீர்த்தியையுடைய பெரிய மருதூரில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற உமாதேவியாருடைய பாகருமாகிய சிவபெருமான். எ-று. சிவபெருமான் திருவடிகளைத் தந்தருளினால் எனக் கூட்டுக. (சுசு)

பங்கையவாவியனையாட்களித்தபரமன்மன்றற்
பங்கையவாவிமருதூரிலோரிறைபாரவல்லி
பங்கையவாவிவண்மேலிடுமப்பகையடுமின்
பங்கையவாவிம்மணமுமினிதல்லபாவையரே.

(இ - ள்.) பங்கை அவ் ஆவி அனையாட்டு அளித்த பரமன் - (தமது) பாகத்தை அவ்வுயிர்போலும் உமாதேவியாருக்

சூக் கொடுத்தருளிய சிவபெருமானுடைய—மன்றல் பங்கய
 ம் வாவி மருதூரில் - மணத்தையுடைய தாமரைவாவிசுளாளே
 சூழப்பட்ட மருதூரின் கண்ணே—ஓரீறை - ஒருதலைமகன்—
 பாரம் வல் இபம் கை அவாவி இவள் மேலிடம் அப்பகை-
 பாரமாகிய வலிய யாணை புழைக்கையினாலே அவாவி இவ
 னை மேலிட்ட அரதப்பகையை—அடும் இன்பம் கயவா - வில
 க்கிய இன்பம் வெறுக்கப்படாது,—இம் மணமும் இனிது அ
 ல்ல - இந்தமணமும் இனியதன்று,—பாவையரோ - பெண்க
 ளே. எ-று. [மணம் விலக்கு.] (சுஅ)

பாவகனஞ்சக்கரந்துணித்தாய்பதமாறுநடப்
 பாவகநஞ்சக்கறைமிடற்றாய்மருதூரப்பரம
 பாவகனஞ்சத்திசூன்றநின்றனூபரந்தமலம்
 பாவகநஞ்சர்ச்சனைபுரிந்தென்றுபணிவதுவே.

(இ - ள்.) பாவகன் அஞ்சக் கரம் துணித்தாய் - அக்கி
 னிதேவன் அஞ்சும்வண்ணம் கையை வெட்டினவரோ,—பத
 ம் மாறு நடம் பாவக - பாதம் மாறிய நிருத்தத்தினது பாவ
 கத்தையுடையவரோ,—நஞ்சம் கறை மிடற்றாய் - விடத்தையு
 டைய கருமையாகிய கழுத்துயுடையவரோ,—மருதூர்ப் பர
 ம - மருதூரின் கணமூந்தருளியிருக்கும் மேலானவரோ,—
 பாவம் கணம் சத்தி சூன்ற - பாவத்தினது மிகுதியாகிய வலி
 மை சூன்றும்பொருட்டு—நின் தானை - உம்முடைய திருவடி
 களை—பரந்த மலம் பாவு அகம் நைஞ்சு,- விரிந்த மலம் பர
 விய மணம் நைந்து—அர்ச்சனை புரிந்து பணிவது என்று -
 பூசைசெய்து வணங்குவது எந்நான்! எ-று. (சுக)

பணியாதவர்க்கத்தொடர்ச்சிக்கும்பத்திரபத்தர்சித்தப்
 பணியாதவர்க்கருள்செய்மருதூர்ப்படவரவப்

பணியாதவர்க்குன்றவென்றவன்றூட்டுசம்பதும்பொருட்டுசெ
பணியாதவர்க்கும்புக்குமப்பாலைப்பதந்தரவே.

(இ - ள்.) பணி யாது - (உனக்குத்) தொழில் யாது!—
அ வர்க்கத்தொடு அர்ச்சிக்கும் பத்திரம் பத்தர் சித்தம் பணி
யா - அந்த உபகரணங்களோடு பூசிக்கின்ற பத்திரங்களையு
டைய அன்பர்களது சித்தத்தினுள்ள தொண்டையுடையவ
ரோ,—தவர்க்கு அருள் செய் மருதூர - முனிவர்களுக்குக் க
ருணையைச் செய்கின்ற மருதூரையுடையவரோ,—படம் அர
வம் பணியா - படத்தையுடைய பாம்பாகிய ஆபரணத்தையு
டையவரோ,—தவர்க் குன்ற என்று - வில்லாயுள்ள மலையை
டையவரோ என்று சொல்லி—அவன் தாள் செம்பதும்ப-
அவருடைய திருவடிகளாகிய செந்தாமரைமலர்களை—நெ
ருசே பணி - மனமேநீ வணங்குவாயாக,—ஆதவர்க்கும் மதி
க்கும் அப்பால் பதம் தர - சூரியனுக்கும் சந்திரனுக்கும் அப்
பாலுள்ள பதத்தைத் தரும்பொருட்டு. எ-று. அப்பாலை என்
பதன் ஐ சாரியை.

(௭0)

வேலைக்கையலைக்கவர்விழியார்வசம்வீழ்ந்துனது
வேலைக்கையலைக்கண்டும்முயலேன்புக்கவேளையுண்டோய்
வேலைக்கையலைத்துவருங்கொல்கூற்றைவெறுத்துயிர்போம்
வேலைக்கையலைப்புனன்மருதூர்முக்கண்மெய்ப்பயனே.

(இ - ள்.) வேலைக் கையலைக் கவர் விழியார் வசம் வீழ்ந்
து - கடலையும் கயன்மீனையும் கவர்கின்ற கண்களையுடைய
பெண்களது வசத்தில் அமுந்தி—உனது வேலைக்கு அயலைக்
கண்டும் முயலேன் - உம்முடைய தொண்டுக்கு அயலாணாக்
கண்டும் முயல்கின்றிலேன்,—புக்க வேளை உண்டோய் - புரு
ந்த மன்மதனைக் கொன்றவரோ,—வேலைக் கை அலைத்து வரும்

கொல் கூற்றை வெறுத்து உயிர்போம் வேலைக் கை - வே
லாயுதத்தைக் கையினாலே அசைத்து வருகின்ற கொல்கிள
ற இயமனை வெறுத்து ஆன்மாப் போகின்றபொழுது கோபி
த்தருளும்,—அலைப் புனல் மருதூர் முககண் மெய்ப் பயனே—
திரையையுடைய நீரினாலே சூழப்பட்ட மருதூரின் கணெழு
ந்தருளியிருக்கின்ற மூன்றுகண்களையுடைய மெய்ப்பயனா
யுள்ளவரே. எ-று. (எச)

பயநந்தநாகமலரிற்றுயிலப்படுமருதூர்ப்
பயநநதனாகப்பகலைக்கண்டோன்பத்தர்சித்தத்துள்ளான்
பயநநதனாகமணவோனகழலைதும்பலபிறவப
பயநந்தநாகநதுதிக்கவணங்கப்பரிந்திருமே.

(இ - ள்.) பயம் நநது அம் நாகம மலரின் துயிலப்படு
ம் மருதூர்ப் பயன் - நீரிலுள்ள சங்குகள் அழகிய புனைப
பூவின் கண்ணே நித்திராசெய்கின்ற மருதூரின் கணெழுந்த
ருளியிராநின்ற பயனாயுள்ளவரும்—அந்தன ஆகப் பகலைக்
கண்டோன் - குருடனாகும்பொருட்டுச் சூரியனைச் செயதவ
ரும்—பத்தர் சித்தத்து உள்ளான் - அன்பர்களுடைய இருத
யத்தின்கண் உள்ளவரும்—பை அனந்தன் ஆகம் அணவோ
ன் கழலை - படந்தையுடைய அனநதனைத் திருமார்பின்கண்
ணே அணிபவருமாகிய சிவபெருமானுடைய திருவடிசை—
தும் பல் பிறவிப் பயம் நந்த - உங்களுடைய பலவாகிய பிற
ப்புக்களினுள்ள அச்சங்கெடும்பொருட்டு—நா துதிக்கக் கம்
வணங்கப் பரிந்து இரும் - நாக்குத் துதிக்கத் தலை வணங்க
அன்புகூர்ந்து இருங்கள். எ-று. (எஉ)

இரும்பலவின்செய்மருதூரென்றார்தமியதயங்கன்போ
லிரும்பலவின்னலதுதீரவேண்டிவிவ்வுலகுள்

ளிரும்பலவின் பமியையாயினும் செழுத்தையுன்னி
யிரும்பலவின் சொல்லொடும்புகழ்ந்தேத்தியிரந்துகொண்டே.

(இ - ள்.) இரும் பலவின் செய் மருதூர் என்றார் தம் இ
தயங்கள் போல் இரும்பு அல - பெரிய பலாமரங்களையுடைய
வயல்களாலே சூழப்பட்ட மருதூர் என்று சொல்லாதவ
ர்களுடைய நெஞ்சங்களைப்போல (உங்கள் நெஞ்சங்களும்)
இரும்பல்ல,—இன்னலது தீர வேண்டிமுன் - துன்பம் நீங்க
வேண்டி, —இவ் உலகு உள்ளீர் - இவ்வுலகத்தின்கண் உள்
ளவர்களே,—உம்பல் இன்பம் இலை ஆயினும் - யானையையு
டைய இன்பம் இல்லையாயினும்—அஞ்ச எழுத்தை உன்னி இ
ரும் - பஞ்சாகூரத்தைச் சிந்தித்திருங்கள்—பல இன் சொல்
லொடும் புகழ்ந்து ஏத்தி இரந்துகொண்டு - பலவாகிய இனி
ய சொற்களொடும் புகழ்ந்து துதித்து யாசித்துக்கொண்டு.
எ - று. (எ ௩)

இரவிதநந்தும்பரவையைச் சந்தரெய்தச்சென்றே
னிரவிதனஞ்சயன்றிங்களங்கண்ணெழிற்கரும்ப
யிரவிதனம்புணரும்மருதூரனினையடியை
யிரவிதனங்களறுத்துயிர்வாழுகைக்கென்னெஞ்சமே.

(இ - ள்.) இரவு இதம் நந்தும் பரவையைச் சந்தரர் எ
ய்துச் சென்றேன் - இராத்திரியிலே அன்பு மிகுகின்ற பரவை
யாரைச் சந்தரமூர்த்திராயனார் அடையும்பொருட்டுத் தூது
போனவராயும்—இரவி தனஞ்சயன் திங்கள் அம் கண்ணன்-
சூரியனும் அக்கினியும் சந்திரனுமாகிய அழகிய கண்களையு
டையவராயும்—எழில் கரும் பயிரவி தனம் புணரும் மருதூ
ரன் - அழகையுடைய கரிய உமாதேவியாருடைய முலைகளை
ப் புணர்கின்ற மருதூரையுடையவராயுமுள்ள சிவபெருமா

ஹுடைய—இணை அடிபை இர - இரண்டுதிருவடிகளையும் இரப்பாயாக—விதனங்கள் அறுத்து உயிர் வாழுகைக்கு - துயரங்களைப்பொழித்து உயிர்வாழ்தற்பொருட்டு,—என் நெஞ்சமே - என்மனமே. எ-று. (எச)

என்னுவருநதக்கமுநீர்க்கிடங்கெங்குமின்கறவை
யென்னுவருநதமலர்மருதூருறையீசாம
வென்னுவருந்தமிழாற்றுதிப்பேன்பயனெய்துவதிங்
கென்னுவருந்தன்மைவல்லியமாவனக்கென்னிடத்தே.

(இ - ள்.) என் நா வருந்த - என்னுடைய நாககு வருந்தும்படி—கமுநீர்க் கிடங்கு எங்கும் ஈன் கறவை என் ஆர்ந்தும் மலர் மருதூர் உறை ஈச நம என்னு - செங்கமுநீரையுடைய குளமெங்கும் ஈன்ற கறவையெனப்படும் பசுக்கள் உண்கின்ற பூக்களையுடைய மருதூரின் கண எழுந்தருளியிராநின்ற சிவபெருமானே வணக்கம் என்று—அரும் தமிழால் துதிப்பேன் - அருமையாகிய தமிழினாலே துதிப்பேன்,—ஆ வல் இயமா - ஆ வலிய இயமனே,—என்னிடத்து வருந்தன்மை உனக்கு இங்கு எய்துவது பயன் என் - என்னிடத்து வருந்தன்மையினாலே உனக்கு இங்கே வருவதாகிய பயன் யாது! எ-று. (எடு)

இடத்தேயுமையைவைத்தோன்மருதூருறையெந்தைவுன்மயிடத்தேயுமைவண்ணையுதைத்தோன்வெற்பினிங்நெங்குளிடத்தேயுமைவரப்பெற்றதூன்றியின்றேந்தியமுத்திடத்தேயுமையவிடையதிபாரவிளமுநீக்கே.

(இ - ள்.) இடத்தே உமையை வைத்தோன் - இடப்பாகத்திலே உமாதேவியாரை வைத்தவரும்—மருதூர் உறை என்

தை - மருதூரின் கண் எழுந்தருளிவீருக்கின்ற எமது பிதாவு
 ம்—வல் மயிடத்து ஏயும் மை வண்ணனை உதைத்தோன் வெ
 ற்பின் - வலிய எருமைக்கடா வின்மேலே பொருந்திய கரு
 நிறத்தையுடையவனாகிய இயமனை உதைத்தவருமாகிய சிவ
 பெருமானுடைய மலையின்கண்ணே—இங்ஙன் எங்களிடத்
 தே உமை வரப் பெற்றது நன்றி - இப்படி எங்களிடத்தே உ
 ம்மை வரும்வண்ணம் பெற்றது நன்மையாம்,—இன்று ஏந்
 திய முத்து அதிபாரம் இளமுலைக்கு இட - இப்பொழுது (நீ
 ர் கையுறையாகத்) தாங்கிய முத்துமாலையை அதிசுபாரத்தை
 யுடைய இளமையாகிய தனங்களினிடத்து அணிய—ஐயம
 இடை தேயும் - (உண்டோ இன்றோ என்னும்) ஐயத்தையு
 டைய இடையானது தேய்ந்துவிடும். எ-று. [பாங்கி கையு
 றை மறுத்தல். (எசு)

முலையம்புலவிறைபங்கர் கங்காளர் முதன் மருதூர்
 முலையம்புலகங்கொளினுங்குன்றமன் றன்மொய்குழனின்
 முலையம்புலவிகெடத்தழுவேமதன் மூன்றம்பெய்தான்
 முலையம்புலவுமினியாவிநீலமுடித்திடுமே.

(இ - எர்.) முலை அம் புலம் இறை பங்கர் - முல்லை நில
 த்துக்குத் தலைவராகிய விட்டுணுவைப் பாகத்திலுடையவரு
 ம்—கங்காளர் - முழுவெலும்பையணிந்தவருமாகிய சிவ
 பெருமானுடைய—முதல் மருதூர் - முதன்மையாகிய மரு
 தூரின் கண்ணே,—முலை அம்பு உலகம் கொளினும் குன்ற ம
 ன்றல் மொய குழல் - கற்பானது சமுத்திரசலம் உலகத்தை
 சுகொள்ளினும் அழிப்பெறாத மணத்தையுடைய நெருங்கி
 ய அளகத்தையுடைய பெண்ணே,—நின் முலை அம் புலவி
 கெடத் தழுவேம் + உன்னுடைய தனங்களை அழகிய புலவி நீ

ங்கும்வண்ணம் அணைகின்றிலேம்,—மதன் மூன்று அம்பு எய்தான் - மன்மதன் (தாமரை சூதம் அசோகமென்றும் முதன்) மூன்று. பாணங்களைத் தொடுத்தான்,—முலை அம்பு உலவும் - முல்லையாகிய (நாண்காம்)பரீணம் (வந்து) உலவுகின்றது,—இனி நீலம் ஆவி முடித்திடும் - இனி நீலோற்பலமாகிய ஐந்தாம்பாணம் உய்கைக் கொன்றுவிடும். எ-று, [தலைவன் தலைவிக்குத் தன் வருத்தங்கூறல்.] (எஎ)

முடியப்படுவலைவீசும்பரவவெம்முப்புரவர்
முடியப்படுகனைதொட்டவனேமருதூரமுன்னோய்
முடியப்படுபுலித்தோலரைமேவுமுதல்வவென்னை
முடியப்படுபிறவிக்கடல்வீழமுனிந்தனையே.

(இ - ள்.) முடியப்படு வலை வீசும் பரவ - முடியப்பட்ட வலையை வீசுகின்ற பரவரோ,—வெம் முப்புரவர் முடியப்படு கனை தொட்டவனே - கொடுமையாகிய முப்புரங்களை யுடையவசரர் இறக்கும்பொருட்டுக் கொல்கின்ற அம்பை எய்தவரோ,—மருதூர - மருதூரையுடையவரோ,—முன்னோய் - அநாத்யாயுள்ளவரோ,—அப்பு முடி அடு புலித் தோல் ஆரை மேவு முதல்வ - கங்கைநீர் முடியிலும் கொல்கின்ற புலித்தோல் அகராயிலும் பொருந்திய முதல்வரோ,—என்னை முடியப்படு பிறவிக் கடல் வீழ முனிந்தனை - என்னை முழுமையும் அமுந்துகின்ற பிறவிக்கடலிலே விழும்வண்ணம் கோபித்தீர். எ - று. (எஅ)

முனியாயமானுடர்க்காவந்தகனைமுனிந்தவனே
முனியாயமானதமிழ்மருதூருறைமுக்கணநின்
முனியாயமாலையனென்றேத்தகைசகன்புமுற்றுவித்து
முனியாயமாரிலத்திற்பிறவாமைநம்முன்வினையே.

(இ-ள்.) முன் நியாயம் மாணுடர்க்கு ஆ அந்தக்ளை மு
னிந்தவனே - முன்னே நியாயத்தையுடைய மனிதருக்காக
இயமனைக் கோபித்தவனோ, — முனி ஆயம் ஆன தமிழ் மருதூர்
உறை முக்கண - அகத்தியமுனிவரது பேராகிய தமிழையுடை-
ய மருதூரின் கண் எழுந்தருளியிருக்கின்ற மூன்றுகண்களை
யுடையவனோ, — நின் முனி யாய் அ மால் ஐயன் என்று ஏத்
துகைக்கு உம்மைச் சிந்தித்து மாதாவே அந்த விட்டுணுவு
க்குப் பிதாவே என்று துதிக்கும்பொருட்டு — அன்பு முறறு
வித்து - அன்பை முதிர்வித்து, — அம்மா நிலத்தில் பிறவரகை-
அழகிய பெரிய பூமியின்கண்ணே (அடியேங்கள் இனிப்) பி
றவாமைப்பொருட்டு — நம் முன் வினை முனியாய் - நமது
முன்னைவினையைக் கோபித்தருளும். எ-று. (எக)

வினையகல்வித்தென்னை யாண்டுவேண்டும் வினாமலர்க்கா
வினையகல்வித்தகக்கண்ணிபங்காநடமெய்ப்பயில்
வினையகல்வித்தனமாதர்க்குமோகம்வினைத்தருள்க
வினையகல்வித்தலைவாமருதூர்மைம்மிடற்றவனே.

(இ - ள்.) வினை அகல்வித்து என்னை ஆண்டுவேண்டு
ம் - வினைகளை யொழிவித்து என்னை ஆண்டருளவேண்டும், —
வினாக் காவி மலர் நை அகல் வித்தகம் கண்ணி பங்கா - மண
த்தையுடைய கருங்குவளைமலர் தளரப்பெற்ற அகன்ற சது
ரப்பாட்டையுடைய கண்களையுடைய உமாதேவியாருடைய
பாகனோ, — நடம் மெய் பயில் ஆவிரய - கூத்தின்கண்ணே தி
ருமேனியிலே பயிலாநின்ற அபிரயங்களையுடையவனோ, — கல்
வி தனம் மாதர்க்கு மோகம் வினைத்தருள் கவின் ஐய - மலை
யைப்போலும் பருமையாகிய முலைகளையுடைய பெண்களு
க்கு மோகத்தை வினைவித்தருளிய அழகையுடைய ஐயனோ, —

கல்வித் தலைவா - கல்விக்குத் தலைவரோ,—மருதூர் மம மிட
ற்றவனே - மருதூரின் கண் எழுந்தருளியிருக்கின்ற கரிய
கழுத்தையுடையவரோ. எ-று. (அ0)

அவனியம்பாரமல்கால்விசம்பாயெங்குமானவனே
யவனியம்பான்மும்புரமெரித்தாய்தென்னணிமருதூ
ரவனியம்பாவித்தெனைவாவெனவடர்த்தாதகனூ
மவனியம்பாமுனருள்பரியாயுனடைக்கலமே.

(இ - ள்.) அவனி அம்பு ஆர் அழல் கால் விசம்பு ஆய்
எங்கும் ஆனவனே - பூமியும் நீரும் நிகறந்த அக்கினியும்
காற்றும் ஆகாயமுமாய் எங்குமாயவரோ,—அ வனி அம்பால்
மும்புரம் எரித்தாய் - அந்த அக்கினியாகிய அம்பினாலே மும்
புரங்களையும் எரித்தவரோ,—தென் அணி மருதூர் - அழகிய
அலங்காரத்தையுடைய மருதூரையுடையவரோ,—அந்தகண்
ஆம் அவன் எனே அனியம் பாவித்து அடர்த்து வா என இய
ம்பாமுன் அருள் புரியாய் - இயமனாகிய அவன் என்னை யே
ருகப் பாவித்துப் பொருது வாவென்று சொல்லாமுன் அரு
ள்செய்யும்,—உன் அடைக்கலம் - உமக்கடைக்கலம்.எ-று.)

கலங்காமனந்தந்துகூற்றுவன்றேற்றிடுங்காலத்தடைக்
கலங்காமனந்தாதருமருதூராயகஞ்சத்தன்ப
கலங்காமனந்தமுராரிதொழுஞ்சிவகாமமெனுங்
கலங்காமனந்தவிழித்தவனேகறைக்கந்தரனே.

(இ - ள்.) கூற்றுவன் தோற்றிடும் காலத்து அடைக்கல
ம் - இயமன்றேன்றும்பொழுது (உமக்கு) அடைக்கலம்,—க
லங்கா மனம் தந்து கா - அஞ்சாத மனத்தைத் தந்து காத்த
ருளும்,—மன் நந்து அம் தரு மருதூர் ஐய - நிலைபெற்ற

சங்குகளை நீர் தருகின்ற மருதூரின் கணெழுந்தருளியிருக்கின்ற பிதாவே,—கஞ்சத்தன பகல் அம் கா மன் நர்தம் முராரி தொழும் சிவ - பிரமனும் சூரியனும் அழகிய கற்பகக்காவுக்கரசனாகிய இந்திரனும் நம்முடைய விட்டுணுவும் வணங்குகின்ற சிவனே,—காமம் எனும் கலம் காமன் நந்த விழித்தவனே - காமமென்பபடும் ஆபரணத்தையுடைய மன்மதன் கெடும்வண்ணம் விழித்தவனே,—கஹக் கந்தரனே - கரிய கழுத்தையுடையவனே. எ -று. (அஉ)

கந்தரவையனயன்மாலென்றிந்துகணபதிவேற்

கந்தரவையன்புகழ்மருதூரகரியதிருக்

கந்தரவையம்புகுநதவனேமதன்காயங்கன

கந்தரவையம்பெய்தாலுய்யுமோவென்றன்காதலியே.

(இ - ள்.) கந்தரம் 'வையன் - மேகமாகிய வாகனத்தையுடைய இந்திரனும்—அயன் மால் - பிரமனும் விட்டுணுவும் —என்று இந்து - சூரியனும் சந்திரனும்—கணபதி வேல் கந்தா அவ் ஐயன் புகழ் மருதூர - விராயகக்கடவுளும் வேலாயுதத்தையுடைய முருகக்கடவுளும் அவ்வையனாரும் புகழ்கின்ற மருதூரையுடையவனே,— கரிய திருக்கந்தர - கரிய அழகிய கழுத்தையுடையவனே,—ஐயம் புகுந்தவனே. பிணைப்புக்குந்தவனே,—மதன் காடம் கணகம் தர ஐயம்புளைய்தால் - மன்மதன் உடம்பு பொன்போலுந்தேமலைத் தரும்வண்ணம் ஐந்துபாணங்களையுந் தொடுத்தால்,—என்தன் காதலிய்யுமோ - என்னுடைய தலைவி உய்வாளா! எ-று. [தலைவன் முன்னிலையாகப் பாங்கி கூறல்.] (அங)

காதலையானின்னடியேவணங்கக்கருதுகின்ற

காதலையானின்னநீர்கிலன்காணிநிக்கால்னென்மேற்

காதலையானின்புறந்தோற்றிமாற்றிககரையரம்பைக்
காதலையாநிறகுந்தெனமருதூரவெனகண்மணியே.

• (இ - ள்.) கா - காத்தருளும்,—தலையால் நின் அடியே
வணங்குக கருணுகின்ற காதலை யான் இன்னம் தீர்க்கின - த
லையினாலே உம்முடைய திருவடிகளையே வணங்கும்பொருட்
டு நினைக்கின்ற ஆசையை நான் இன்னமும் நீங்குகின்றிலேன,
—இனிக் காலன எனமேல் காதலை - இனி இயமன எனமீது
பொருதலை—ஆனின் புறம்தோற்றி மாறறு - இடபததின் மு
துகிலே தோன்றி நீக்கியருளும்,—இக்கு அரை அரமபைக்
காதலையா நிற்கும் தென் மருதூர - கரும்புகளையுரிஞ்சுகினை
ற வாழைகளையுடைய சோலைகள முதன்மையாய் நிற்கின்ற
அழகிய மருதூராயுடையவரே,—என கண்மணியே - எனனு
டைய கண்மணியே. ௭ - று. காண அசை. (அசு)

கணடரவாதவகுகாட்டிருவீருங்கதிராமறைவுங்
கணடரவாதனிபோவதிங்கேதவகிககாலையிறபோவ
கணடரவாதமொழிபவகனைததென்னங்காமருதூராக
கணடரவாதனைசெயதூரபுகுமின்கவலையறறே.

(இ - ள்.) கண்டரவம தங்கு காட்டு - சிங்கம் இருக்கி
ன்ற காட்டிலே—இருவீரும் கதிராமறைவும் கணடர - நீங்க
ளிருவீரும் சூரியனுடைய அஸ்தமயனத்தையும் கணடரகள்,
—தனி போவது அவம - தனியே போதல் வீணாகும்,—இங
கே தங்கிக் காலையில போம் - இவவிடத்தே இருந்து காலே
யிலே போங்கள்,—கண்டு ஈர வந்த மொழி பங்களை - கறக
ணை— வெல்லும்வண்ணம் தோன்றிய சொல்லையுடைய உ
மாத்தேவியாருடைய பாகராகிய சிவபெருமானை—தென்னவ
காமருதூரக்கண - தென்னஞ்சோலைகளினாலே சூழப்பட்ட

மருதூரினிடத்தே—தீர வந்தனை செய்து - (வருத்தர்) தீர, வ
ழிபாடு செய்து—கவலை அற்று ஊர் புகுமின் - கவலை நீங்கி
ஊருக்குப் போங்கள். எ-று. [விருந்து விலக்கல்.] (௮௫)

வலையம்பரிக்குங்கடற்றுறைவாகறைவாளர்வ
வலையம்பரிக்கும்புயத்திற்கொண்டாய்மருதூரரசே
வலையம்பரிக்குமிசையேயசையமதுரைவந்தாய்
வலையம்பரிக்குவில்வாங்கினுண்டோவேன்மகட்குயிரோ.

(இ - ள்.) வலை அம்பு அரிக்கும் கடற்றுறைவா - வலை
யினாலே சலத்திலே (மீனை) அரிக்கின்ற பரவவுருக்கொண்
டவனோ,—கறை வாளர் அரவம் வலயம் பரிக்கும் புயத்தில்
கொண்டாய் - நஞ்சையுடைய ஒளிபொருந்திய பரம்பாடி
ய வாசுவலயத்தைத் தாங்காநின்ற புயத்திலே கொண்டவ
னோ,—மருதூர் அரசே - மருதூருக்கு நாயகனோ,—வலயம் பரி
க்கு மிசையே அசைய மதுரை வந்தாய் - வல்லயம் குதினா
யின்மீது அசையும்வண்ணம் மதுரையின்கண் எழுந்தருளி
வுந்தவனோ,—வல் ஐயம்பர் இக்கு வில் வாங்கின் - வலிய ஐந்
துபாணங்கையுடைய மன்மதன் கருப்புவில்லை வளைக்கின்—
என் மகட்கு உயிர் உண்டோ - என்னுடைய மகளுக்கு உயிரு
ண்டோ. எ-று. [செவிலியிரங்கிக் கூறல்.] (௮௬)

மகவானரம்பையர்சந்திரசூரியர்மாமுனிவோர்
மகவானரம்புலிபோற்றுங்கவுரிமருவிவவா
மகவானரம்புயன்மாயோனெருங்கமருங்கிற்கொண்ட
மகவானரம்பையங்காமருதூர்க்கொன்றைமாலையரே.

(இ - ள்.) மகவான் - இந்திரனும்—அரம்பையர் - தே
வமகளிர்களும்—சந்திர சூரியர் - சந்திர சூரியர்களும்—

மா. முனிவோரா - பெரிய முனிவர்களும்—மகம வானா - யா
கததின் விருபபையுடைய தேவர்களும்—அம்புவி போறதும-
பூமியிலுள்ளவர்களும் துதிக்கின்ற—கவுரி மருவியவாமம க
வானா - உமாதேவியரா பொருந்திய இடத்தொடையு
டையவா—அம்பயன மாயோன் நெருங்க மருங்கில் கொண
ட மகவான - பிரமாவையும் விட்டுணுவையும் நெருங்கும
வண்ணம இரண்டுபக்கத்தினும் கொண்டருளிய ஒளிசயபு
டையவா—அரம்பை அம கா மருதூரக கொன்றை மாடையா-
வாழைச்சோலைகளிலே சூழப்பட்ட மருதூரினகணைமுந்
தருளியிருக்கின்ற கொன்றைமாடையுடையவராகிய சிவ
பெருமான. ௭ - ௩. (அ)

மாடையம்போருகநோக்குங்கண்ணனைமதியங்கொண்ட
மாடையம்போருகநோதுநதரிததுமனருடிபையுடன்
மாடையம்போருகநதந்நாளிரணியன்மார்பகழந்த
மாடையம்போருகஞ்சூழ்மருதூரனைவந்திப்பனே.

(௨ - ௭.) மால் ஐயம்போரா உக நோக்கும் கண்ணனை-
மயச்சததைச செய்கின்ற ஐந்துபாணங்களையுடைய மனமந
ன பொடியாரும்வண்ணம்பாராததருளிய கண்ணையுடையவரு
ம்—மதியம் கொன்றை மாலை அம்பு ஒருகநதோம தரித்து
மன்று ஆடியை - சந்திரனையும் கொன்றைமாலையையும் கந
கைநீரையும் ஒரோருகந்தோமும் அணிந்து கனகசபையினக
ண்ணை நிருத்தஞ்செய்பவரும்—புல் மாலை அம போரா உகந
து அந்நாள இரணியன் மார்பு அசுழந்த மால் ஐ - புல்லிய மா
லைப்பொழுதினகண் அழகிய போரை மகிழந்து அந்நாளிலே
இரணியனுடைய மார்பைப் பிளந்த விட்டுணுவுக்குக் கடவு
ளும்—அம்போருகம் சூழ் மருதூரனை - தாமரைமலர்கள் சூ

ழந்த மருதூரையுடையவருமாகிய சிவபெருமானே—வந்தி
ப்பன் - (யான்) வழிபடுவேன். எ-று. (அஅ)

வந்திக்குமாதரபத்தர்சித்தத்தன்மனமகிழ்ந்து
வந்திக்குமாதரமராவதிதொழும்ன்னெல்லு
வந்திக்குமாதரக்கன்றருந்தும்மருதூரனமன்
வந்திக்குமாதரப்போதணுகாதென்னுள்வையுவுளே.

(இ - ள்.) வந்திக்கும் ஆதரம் பத்தர் சித்தத்தன் - வழி
படுகின்ற விருப்பத்தையுடைய அன்பர்களது சித்தத்திலுள்
எவரும்—மனம் மகிழ்ந்து வந்து இக்கு மாதர் அமராவதி
தொழும்மன்னன் - நெஞ்சம் உவந்து வந்து இப்பூயியின்கண்
ணை அழகையுடைய அமராவதியினுள்ளவர்கள் வணங்குகி
ன்ற நாயகரும்—நெல் இக்கும் உவந்து ஆதரம் கன்று உரு
ந்தும் மருதூரன் - நெல்லையும் கரும்பையும் மகிழ்ந்து பசுக்
களும் கூட்டமாகியீ கன்றுகளும் உண்கின்ற மருதூரையு
டையவருமாகிய சிவபெருமான்,—மன் வீந்திகளும் மர தர
ம் போது அணுகாது - இயமன் நோய் செர்கின்ற பெரிய அ
ச்சத்தையுடைய காலத்தின்கண் அணுகாதவண்ணம்,—என்
னுள் வையுவுள் - என்னுள்ளே எழுந்தருளியிருப்பா. எ-று.

வையம்புரந்தரமாலங்கிவின்மலைமாசுணநான்
வையம்புரந்தரர்வானவர்பாகயன்மாமறையி
வையம்புரந்தரமாறப்படைத்தணர்மாமதுரை
வையம்புரந்தரசாண்மருதூரர்தம்வல்லவமே.

(இ - ள்.) வை அம்பு அங்கி உரம் தரன் மால் - கூர்மை
யும் பாணமும் (முறையே) அக்கினியும் வலிமையைத்தரித்த
வராகிய விட்டுணுவுமாம்,—வில் மலை - வில் மேருமலையாம்,—
ராண் மாசுணம் - நாணி பரம்பரம்.—வையம்பாக்கார் வர

னவர் - தேர் இர்திரரும் தேவருமாம்,—பாகு அயன் - சாரதி
 பிரமனும்,—மா மறை - குதிரைகள் வேதங்களாம்,—இயை
 அம் புரம் தரம் மாறப் படைத்தனர் - இவைகளை அழகிய மு
 ப்புரங்களும் வலிமை நீங்கும்பொருட்டிப் படைத்தருளினார்,
 —மா மதுரை வையம் புரநது அரசாள் மருதூரர்தம் வல்ல
 வம் - பெரிய மதுரையின்கணெழுந்தருளியிருந்த பூமியைக்
 காதது அரசாண்டருளிய மருதூராயுடைய சிவபெருமான
 து வல்லவம் இது. எ-று. (௧0)

வல்லியமாமன தளையான் மருதூரன் வள்ளி
 வல்லியமாமன் முருகன் பிதாமும் மலங்களென்றும்
 வல்லியமாமனெகிழ்த்தென்னையாளுமென்மாட்டினீ
 வல்லியமாமன த்துண்ணியையாகொல்வரத்தினையே.

(இ - ள்.) வல்லியம் மா மன் அதன் உடையான் - புலி
 யினது பெரிய நிலைபெற்ற தோலாகிய உடையையுடையவ
 ரும்—மருதூரன் - மருதூராயுடையவரும்—வள்ளி வல்லி
 அம் மாமன் - வள்ளியென்னும் பெயரையுடைய கொடிபோ
 ல்வாளுக்கு அழகிய மாமனாரும்—முருகன் பிதா - முருகக்
 கடவுளுக்குத் தந்தையாருமாகிய சிவபெருமான்—மும்மலங்
 கள் என்னும் வல்லி அம்மாமல் நெகிழ்த்து - மூன்றுமலங்க
 ளெண்ப்படும் விலங்குகள் அமுக்காவண்ணம் பிரித்து—என்
 னை ஆளும் - என்னை ஆண்டருளுவர்;—வல் இயமா இனி நீ
 என் மாட்டு வரத்தினை மனத்துள் நினையாகொல் - வலிய
 இயமனே இனி நீ என்னிடத்து வருதலை உன்னெஞ்சிலே நி
 னையாய்போலும். எ-று. (௧௧)

வரப்புடைக்குஞ்சிச்சடையான்குவளைமதுவொழுதி
 வரப்புடைக்குஞ்செறுமாமருதூர்வெற்பமங்கைதன்பால்

ழந்த மருதூரையுடையவருமாகிய சிவபெருமானை—வந்தி
ப்பன் - (யான்) வழிபடுவேன். எ-று. (அ-அ)

வந்திக்குமாதரபத்தர்சித்தத்தன்மனமகிழ்ந்து
வந்திக்குமாதரமராவதிதொழும்ன்னெல்லு
வந்திக்குமாதரக்கன்றருந்தும்மருதூரனமன்
வந்திக்குமாதரப்போதணுகாதென்னுள்வையுவுவே.

(இ - ள்.) வந்திக்கும் ஆதரம் பத்தர் சித்தத்தன் - வழி
படுகின்ற விருப்பத்தையுடைய அன்பர்களது சித்தத்திலுள்
ளவரும்—மனம் மகிழ்ந்து வந்து இக்கு மாதர் அமராவதி
தொழும் மன்னன் - நெஞ்சம் உவந்து வந்து இப்பூமியின்கண்
ணை அழகையுடைய அமராவதியினுள்ளவர்கள் வணங்குகி
ன்ற நாயகரும்—நெல் இக்கும் உவந்து ஆதரம் கன்று உரு
ந்தும் மருதூரன் - நெல்லையும் கரும்பையும் மகிழ்ந்து பசுக்
களும் கூட்டமாகிய கன்றுகளும் உண்கின்ற மருதூரையு
டையவருமாகிய சிவபெருமான்,—மன் னீந்திக்கும் மருதூ
ரம் போது அணுகாது - இயமன் நோய் செய்கின்ற பெரிய அ
ச்சத்தையுடைய காலத்தின்கண் அணுகாதவண்ணம்,—என்
னுள் வையுவுன் - என்னுள்ளே எழுந்தருளியிருப்பா. எ-று.

வையம்புரந்தரமாலங்கிவின்மலைமாசுணநாண்
வையம்புரந்தரர்வாணவர்பாகயன்மாமறையி
வையம்புரந்தரமாறப்படைத்தணர்மாமதுரை
வையம்புரந்தரசாண்மருதூரர்தம்வல்லவமே.

(இ - ள்.) வை அம்பு அங்கி உரம் தரன் மால் - கூர்மை
யும், பாணமும் (முறையே) அக்கினியும் வலிமையைத் தரித்த
வராகிய விட்டுணுவமாம், வில் மலை - வில் மேருமலையாம்,—
நாண், மாசுணம், நாணி பூம்பூம், வையம்புரந்தரர் வா

னவர் - தேர் இர்திரரும் தேவருமரீம்,—பாகு அயன் - சாரதி
 பிரமனும்,—மா மறை - குதிரைகள் வேதங்களாம்,—இவை
 அம் புரம் தரம் மாறப் படைத்தனா - இவைகளை அழகிய மு
 ப்புரங்களும் வலிமை நீங்கும்பொருட்டுப் படைத்தருளினூர்,
 —மா மதுரை வையம் புரநது அரசாள் மருதூரந்தம் வல்ல
 வம் - பெரிய மதுரையின்கணெழுந்தருளியிருநது பூமியைக
 காதது அரசாண்டருளிய மருதூரையுடைய சிவபெருமான
 து வல்லவம் இது. எ-று. (க0)

வல்லியமாமன தளுடையான் மருதூரன் வள்ளி
 வல்லியமாமன் முருகன் பிதாமும் மலங்கனென்றும்
 வல்லியமாமனெகிழ்த்தென்னை யாளுமென மாட்டினிநீ
 வல்லியமாமன த்துண்ணினை யாயகொலவரத்தினையே.

(இ - ள்.) வல்லியம் மா மன் அதள் உடையான் - புலி
 யினது பெரிய நிலைபெற்ற தோலாகிய உடையையுடையவ
 ரும்—மருதூரன் - மருதூரையுடையவரும்—வள்ளி வல்லி
 அம் மாமன் - வள்ளியெனனும் பெயரையுடைய கொடிபோ
 ல்வானுக்கு அழகிய மாமனாரும்—முருகன் பிதா - முருகக்
 கடவுளுக்குத் தந்தையாருமாகிய சிவபெருமான்—மும்மலங்
 கள் எனனும் வல்லி அம்மாமல் நெகிழ்த்த - மூன்றுமலங்க
 ளெனப்படும் விலங்குகள் அமுக்காவண்ணம் பிரித்து—என்
 னை ஆளும் - என்னை ஆண்டருளுவர்;—வல் இயமா இனி நீ
 என் மாட்டு வரத்தினை மனத்துள் நினையாய்கொல் - வ்லிய
 இயமனே இனி நீ என்னிடத்து வருதலை ஊன்னெஞ்சிலே நி
 னையாய்போலும். எ-று. (கக)

வரப்புடைக்குஞ்சிச்சடையான் குவளை மதுவொழுகி
 "வரப்புடைக்குஞ்செறுமாமருதூர்வெற்பமங்கைகனடால்"

வரப்புடைக்குஞ்சிங்கங்கங்குலின்வாரலைவல்லெழிலி
வரப்புடைக்குங்கொங்கையாதலின்வேண்டும்வரைவினியே.

(இ - ள்.) வரம் அப்பு உடைக் குஞ்சியான் - மேலாகிய
நீரையுடைய குஞ்சிச்சடையையுடைய சிவபெருமானது—
குவினை மது ஒழுக்கி வரப்பு உடைக்கும் செறு மா மருநார்
வெற்ப - குவினைமலரினின்றும் தேனொழுக்கி வரம்புகளையுடை
க்கின்ற வயல்களினாலே சூழப்பட்ட பெரிய மருநாரிலுள்ள
மலையையுடைய தலைமகளே,—மங்கை தன் பால் வரச் சிங்க
ம் புடைக்கும் - தலைமகளிடத்து நீ வரச் சிங்கங்கொல்லும்,—
கங்குலின் வாரலை - இரவிலே வாராதொழி,—வல் எழில் இ
வரக் கொங்கை புடைக்கும் - சூதாடுகருவியினது அழகு செ
றியும்வண்ணம் தணம் வீங்கும்,—ஆதலின் இனி வரைவு வே
ண்டும் - ஆதலால் இனி விவாகம் வேண்டும். எ-று. [பாங்கி
வரைவு முடிக்கம்.] * (௬௨)

இனியமனச்சுதலில்லைநெஞ்சேமன்றலீர்க்கமலத்
தினியமனச்சுதன்போற்றும்பிரான்மருநாரிறையா
மினியமனச்சுதம்போந்திடுங்கண்டனிலங்குபொற்று
ளினியமனச்சுருதிப்பொருளோமிமிறைஞ்சுவனே.

(இ - ள்.) இனி யமன் நச்சுதல் இல்லை - இனி இயமன்
விரும்புதலில்லை,—நெஞ்சே - மனமே,—மன்றல் ஈர்ம் கமல
த்தின் நியமன் அச்சுதன் போற்றும் பிரான் - மணத்தையு
டைய குளிர்ந்த தாமரைமலராகிய கோயிலையுடைய பிரமாயு
ம் விட்டுணுவுந் ஆதிக்கின்ற கடவுளாயும்—மருநார் இறை ஆ
ம் இனிய மன் - மருநாருக்கு நாயகராகிய இனிய தலைவரும்
—நச்சு உதம் போந்திடும் கண்டன் - நஞ்சாகிய நீர் தங்கு
கின்ற கழுந்தையுடையவருமாகிய சிவபெருமானையு—

இலங்கு பொன் தாளின் - விளங்குகின்ற பொன்போலுந் திருவடிகளிலே—இயம் மன் அச் சுருதிப் பொருளோடும் இறைஞ்சுவன் - ஒலி பொருந்திய அந்தவேதத்தினது பொருளுடனே வணங்குவேன், எ-று. (௬௩)

இறைபாமலகங்கையான்மருதூரனினையடியையிறையாமலகமெனக்கண்டிறைஞ்சுவனென்கவிபாழ்க்கிறையாமலகமகிழ்வுறப்பாடுவனிக்கியமற்கிறையாமலகண்டித்தென்மேல்வருவதியலபல்லவே.

(இ - ள்.) இறை - கடவுளும்—ஆமலம் சங்கையான் - பரிசுத்தமாகிய கங்கையையுடையவரும்—மருதூரன் - மருதூரையுடையவருமாகிய சிவபெருமானுடைய—இணை அடியை - இரண்டிதருவடிகளையும்—இறை ஆமலகம் எனக்கண்டு இறைஞ்சுவன் - கையினுள்ள நெல்லிக்கணிபோலத் தரிசித்து வணங்குவேன்,—என் கவி பாழ்க்கு இறையாமல் - என்னுடைய பாட்டுக்களை வீணுக்கிறைக்காது—அகம் மகிழ்வு உறப்பாடுவன் - மனம் மகிழ்ச்சியடையும்வண்ணம் பாடுவேன்;—இங்கு இயமற்கு இறை யாம் அல - இங்கே இயமனுக்குச் சிறுமையுடையம் நாமல்ல;—கண்டித்து என்மேல் வருவது இயல்பு அல்ல - கண்டித்து என்மீது வருதல் (அவனுக்கு) முறையன்று. எ-று. (௬௪)

இயலுமிசையும்பயின்மருதூரிறையின்னருளாலியலுமிசையும்பரிசுநின்றேங்கிடலெய்தவ்வணியலுமிசையுமிதுமுடிப்பாயிங்குப்போலவெங்களியலுமிசையும்பார்தம்பதிரீயுமிருந்திடவே.

(இ - ள்.) இயலும் இசையும் பயில் மருதூர் இறை இன் அருளால் - இயற்றமிழும் இசைத்தமிழும் பயிலாகின்ற ம

ருதூரின் கணைமூரதருளியிருக்கின்ற சிவபெருமானது இனி ய கருணையினாலே—இசையும் பரிசம இயலும் - (நீ) உடனப டிம பரிசம் பொருததம்;—நின்று ஏங்கிடல - நின்று தூரக காடே;—இவண் இயலும் இசையும் எயத - இவ்வுலகத்திலே ஒழுக்கமும் தீர்த்தியும் அடையும்பொருட்டும்—இவகுபபோ ள் எங்கள் இயலும் நயும் மிசை உன்பாதம் பதி இருநதிட - இங்கேபோல எங்கள் பெண்ணும் நீயும் மேலுள்ள தேவரு லகத்திலும் வரீழும்பொருட்டும்—இது முடிப்பாய - இவ்வி வாகததை முடிக்கக்கடவாய் எ-று. [வரைவெதிர்கோடல.]

இருவரும்பன்னமலாவாவியிற்செலினீர்க்கமுநீ
 ரிருவருமபன்னநின்கண கண்டிவாடுமிருளெனக்கு
 ளிருவரும்பன்னநெருங்கியகாவிலியான்செல்வனீ
 யிருவரும்பன்னகப்பூண்மருதூரனெழிலவரைக்கே.

(இ - ள்.) இருவரும் மலா பன்ன வாயியில் செலின்-
 நாமிருவரும் பூக்களைக் கொடியும்பொருட்டு வாயியிலேபோ
 வேமாயினீ,—நாம் கமுநீர் இரு அரும்பு அன்ன நின கண்
 கண்டி வாடும் - குளிர்மையாகிய குவணையினது பெரிய அரு
 ம்புகள் (தம்மைப்) போன்ற உன்னுடைய கண்களைக் கண்டி
 வாடும்;—இருள் எனக் குளிர் வரும் பன்னம் நெருங்கிய
 காவில் யான் செல்வன் - இருளென்று சொல்லும்வண்ணம்
 குளிர்மை வருகின்ற இலைகள் நெருங்கிய சோலையிலே நான்
 போவேன்,—நீ இரு - நீ (இங்கே) இரு,—அரும் பன்னகம்
 பூண் மருதூரன் எழில் வரைக்கு - அரிய பரிப்பாகிய ஆபர
 ணத்தையணிந்த மருதூரையுடைய சிவபெருமானது அழ
 கையுடைய மலையினிடத்து. எ-று. [பாங்கி நின்கணைக் குறி
 யிடத்துய்தது நினைவு.] (௧௧௧)

வரைவிலங்கையன்றனதஞ்செழுத்துமறந்திருந்த
வரைவிலங்கையன் மருதூரன் வெற்பின்வடிவிதென்ன
வரைவிலங்கையந்தருஞ்சிற்றிடைச்சிக்குமன்னற்குமீவ்
வரைவிலங்கையன்றடர்த்தானுந்தேவியுமானினவே.

(இ - ள்.) வரை வில் அம் கையன் - (மேரு) மலையா
கிய வில்லையேந்திய அழகிய கையையுடையவரும்—தனது
அஞ்சு எழுத்து மறந்து இருந்தவரை விலங்கு ஐயன் - தம்மு
டைய பஞ்சாக்ஷரத்தை மறந்திருந்தவர்களை விலகுகின்ற க
டவுளும்—மருதூரன் வெற்பின் - மருதூரையுடையவருமா
கிய சிவபெருமானுடைய மலையின்கண்ணே—இது என்ன
வடிவு - இது என்ன அழகு!—வரைவு இல் - பிரிவில்லை;—அ
ங்கு ஐயம் தரும் சிறு இடைச்சிக்கும் மன்னற்கும் - அங்கே
ஐயத்தைத் தருகின்ற சிறிய இடையையுடைய தலைமகளுக்
கும் தலைமகனுக்கும்—இவ்வரைவு இலங்கை அன்று அடர்த
தானும் தேவியும் மானின - இம்மணம் இலங்கையை அந்நா
ளிலே பொருதவனாகிய இராமனையும் (அவன்மனைவியாகிய)
சீதையையும் போன்றன. ஏ-று. [செவிலி நற்றாய்க்கிருவர்
காதலையுமறிவித்தல்.] (௯௭)

மானத்தரையரைவன்புலித்தோலரைவட்டறுத்த
மானத்தரையரைத்தென்மருதூரரைமாமலரோன்
மானத்தரையரை வாழ்த்திவணங்குமின்வானத்தரு
மானத்தரையரைவைப்பரப்பாற்சிவமண்டலத்தே.

(இ - ள்.) மான் அத்தரை - மானையேந்திய கையையு
டையவரும்—அரை வல் புலித் தோலரை - அரையின்கண்
ணே வலிய புலித்தோலையுடையவரும்—வட்டறுத்த மான் அ
த்து அரையரை * (தமக்கு இவ்வளவென்று) வரையறுத்த உ

மாதேவியார் பொருந்திய சிவப்பாகிய பாதியையுடையவரும்—தென் மருதூரரை - தென் மருதூரையுடையவரும்—மாமலரோன் மா நத்தர் ஐயரை - பெரிய தாமரைமலரிலிருக்கும் பிரமனுக்கும் பெரிய சங்கையுடைய விட்டினுவுக்கும் தந்தையாரூமாகிய சிவபெருமானை—வாழ்த்தி வணங்குமின் - துதித்த உணங்குகள்;—வானத்தரும் மானத் தரையரை அப்பால் சிவமண்டலத்து வைப்பர் - தேவர்களும் நாணும்வண்ணம் பூயியினுள்ளோரை அப்பாலுள்ள சிவலோகத்தின்கண் இருத்தியருளுவர். எ-று. (௬௮)

மண்டலமுண்டவன்கண்டறியாதவன்வண்டமிழ்க்க
மண்டலமுண்டமுனிமுதலால்வரவணங்குமையன்
மண்டலமுண்டகக்காரிழக்கும்மருதூரன்முக
மண்டலமுண்டன்புசெய்நெஞ்சமேயஞ்சன்மாவீணக்கே.

(இ - ள்.) மண்டலம் உண்டவன் கண்டு அறியாதவன்-பூமியையுண்டவராகிய விட்டினுவும் கண்டறியாதவராயும்—வள் தமிழ் கமண்டலம் முண்டம் முனி முதல் நால்வர் வணங்கும் ஐயன் - வளம் பொருந்திய தமிழை வளர்த்த கமண்டலத்தையுடைய திரிபுண்டரத்தைத் தரித்த அகத்தியர் முதலாகிய நான்குமுனிவர்கள் வணங்குகின்ற கடவுளாயும்—மண்டு அலம் முண்டகம் காசி உழக்கும் மருதூரன் - நெருங்கிய கல்ப்பை தாமரைக்காட்டை உழக்குகின்ற மருதூரையுடையவராயுமுள்ள சிவபெருமானை—முகம் மண்டலம் உண்டு - திருமுகமண்டலம் உண்டு;—அன்பு செய் நெஞ்சமே - அன்பு செய்வாயான மனமே;—மா வீணக்கு அஞ்சல்-பெரிய வீணக்குக்கு அஞ்சாதொழி. எ-று. (௬௯)

மாவீனலங்ககலச்செற்றமாறங்குவாமபங்கர்
 மாவீனலங்கனிநீர்செந்நெற்பாய்மருதூரர்மலை
 மாவீனலங்கவளைத்தவர்பாதம்வணங்கினர்க்கு
 மாவீனலங்கலங்கற்றோளில்வாழுமலர்த்திருவே.

(இ - ள்.) மா இனல் அங்கு அகலச் செற்ற மால் தங்கு
 வாமம் பங்கர் - யானையினுடைய துன்பம் அங்கே ஒழியும்
 பொருட்டு (முதலையைக்) கொன்ற விட்டுணு தங்குகின்ற இட
 ப்பாகத்தையுடையவரும்—மாவீன் நல் அம் கனி நீர் செந்
 நெல் பாய் மருதூரர் - மாமரத்தினுடைய நல்ல அழகிய பழத்
 தினது சாறு செந்நெற்பயிர்களுக்குப் பாய்கின்ற மருதூரூ
 யுடையவரும்—மலை மா வில் நலங்க வளைத்தவர்-(மேரு)மலை
 யாகிய பெரிய வில்லை முடங்கும்வண்ணம் வளைத்தவருமாகிய
 சிவஞ்செழுமாலுடைய—பாதம் வணங்கினர்க்கு - திருவடிகளை
 வணங்கினவர்களுக்கு—மாவீன் அலங்கு அலங்கல் தோளி
 ல் - வண்டுகளையுடைய விளங்குகின்ற மாலையை அணிந்த பு
 யத்தின்கண்ணே—மலர்த் திரு வாழும் • தாமணாமலரிவ்ரு
 க்கின்ற இலக்குமி வாழுவள். எ-அ. (க00)

மருதூரந்தாகியுரை முற்றுப்பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

கணபதி துறை.

மருதாரந்தாதி.

கலை

தலைமலைகண்டதேவர்

இயற்றியது.

~~~~~

இஃது

ந ல் லு ர

ஆறுமுகநாவலர்

செய்த உரையுடன்

சென்னப்பட்டணம்:

களாநிதியச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விபவஸ்ர சித்திரைமீ

Copyright Reserved.

இளவிலி அரு.ச.

உ

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம் பலம்.

மருதூரந்தாதி

மூலமும் உரையும்.

காப்பு.

ஒருகொம்பிருபத மும்மத நால்வா யொரைநதுகரம்
பெருகுரு செவிசிறு குங்கண் புகாமுகம் பெற்றதநதி
முருகன் தமைய னுமைமைநத னைநது முகன்மகன்மான்
மருகன் துணைநம் மருதூரந் தாதி வருவிச்சுவே.

இதனது பதப்பொருள். ஒரு கொம்பு - ஒருகொட்டையும்கூட—இரு பதம் - இரண்டு திருவடிகளையும்—மும்மதம் - மூன்று மதங்களையும்—நால்வாய் - நான்குகின்ற வாயையும்—ஒரைநது கரம் - ஐந்து கைகளையும்—பெருகுழ் செவி - பெருத்த காதுகளையும்—சிறுகும் கண் - சிறுத்த கண்களையும்—புகாமுகம் - புற்கென்ற நிறத்தையுடைய முகத்தையும்—பெற்ற தநதி - பெற்ற யானையும்—முருகன் தமையன் - முருகக் கடவுளுக்குத் தமையனாரும்—உமை மைநதன் - பார்ப்பதி தேவியாருக்குக் குமாரரும்—ஐந்து முகன் மகன் - ஐந்து முகங்களையுடைய சிவபெருமானுக்குப் புதல்வரும்—மால்மருகன் - விட்டுணுவுக்கு மருமகனானாகிய விநாயகக்கடவுள்—நம் மருதூர் அந்தாதி வருவிக்கத் துணை - நம்முடைய மருதூர்ந்தாதியைச் செய்ததற்குத் துணையாவர் என்றவாறு.

திருப்பங்கையத்தநம்மாதுககளித்தவன்செந்துவர்வாயத்
 திருப்பங்கையத்தனபுகூர்மருதூரன்நிராயெழுநத
 திருப்பங்கையத்தனவாகத்தனைமுகன்றெம்முன்மழுத்
 திருப்பங்கையத்தனிருப்பனெனெனெஞ்சிறநிருக்கறவே.

(இ - ள்.) திரு அத்தம் பங்கை நம் மாதுககு அளித்தவ
 ன் - அழகையுடைய பாதிமாகிய பாகத்தை நமமுடைய உ
 மாதேவியாருக்குக் கொடுத்தவரும்—செம் துவா வாய்த் திரு
 ப் பங்கையத்து அன்பு கூர் மருதூரன் - செம்பவளம்போலும்
 வாயையுடைய இலக்குமி தாமரைமலரின்கண் அபு யிருந்
 திருக்கப்பெற்ற மருதூரையுடையவரும்—திரை எழுந்து அ
 திர் அம் கயத்து உப்பு அன ஆகத்தன் நான்முகன் - அலை எழு
 நது ஒலிக்கின்ற நீரையுடைய ஆழமாகிய கடலைப் போன்ற
 சரீரத்தையுடைய விட்டுணுவுக்கும் பிரமணுக்கும்—தெவ மு
 ன் மழுத் திருப்பு அம் கை அத்தன் - பகைவராயுள்ளார்கட்
 கு எதிரே மழுப்படைடைத் திருப்புகின்ற அழகிய கையையு
 டைய பிதாவுமாகிய சிவபெருமான்—என் நெஞ்சில் திருக்கு
 அற இருப்பன் - என் மனசின்கண்ணே குற்றம் நீங்கும்வண்
 ணம் எழுந்தருளியிருப்பார். ஏ-று. கயம் - ஆழம். உப்பு - கட
 ல். அன்ன அன என இடைக்குறைந்து நின்றது. (க)

திருக்கண்டநம்புமடியார்க்கொட்டாதசிவன்கரிய
 திருக்கண்டனந்தமருதூரன்வெற்பினிற்றிங்கள்செங்க
 திருக்கண்டநந்தினுநந்தார்தவமுஞ்சிதைக்குமிந்தத்
 திருக்கண்டநண்பனங்கேவந்ததாலறத்தீர்ந்தவனே.

(இ - ள்.) நம்பும் அடியார்க்குத் திருக்கு அண்ட ஓட்
 டாத சிவன் - (நம்முடைய) விரும்பும் அடியவர்க்குக் குற்றம்
 அறிக விடாத சிவபிரானும்—சரிய திருக் கண்டன் - சரிய

அழகிய கழுத்தையுடையவரும்—நந்தம் மருதூரன் வெற்பி
 னில - நம்முடைய மருதூரையுடையவருமாகிய கடவுளு
 டைய மலையின்சுண்ணை—திங்கள் செங்கதிர் உகரு அண்ட
 ம் நந்தினும் - சந்திரனும் சூரியனும் உதிர்ந்து அண்டங்கள்
 கெடினும்—நந்தார் தவமும் சிதைக்கும் இருசத்திரு - கெடா
 தாராகிய முனிவருடைய தவத்தையும் கெடுக்கின்ற இந்தப்
 பெண்ணை—கண்ட நண்பன் அங்கே வந்ததால் உறத தீர்த
 வன் - கண்ட சீரோகன் அங்கே வந்தமையால் மிசத் தெளிந
 தவன். எ-று. [பாங்கள் தலைவனை வியத்தல.] (2)

தவனனிலங்கமலமலராமயன்சந்திரன்மா
 தவனனிலங்கமலமொருகாலவெம்மைத்தன்மைகுணரூ
 தவனனிலங்கமலனவையாமவனசாரவொண்ணு
 தவனனிலங்கமலன்மருதூரன்சரணமககே.

(இ - ள்.) தவனன் - சூரியனும்—இலம் கமலமலர் ஆம்
 ஆயன் - வீடு தாமரைமலராகப்பெற்ற பிரமனும்—சந்திரன் -
 சந்திரனும்—மாதவன் - வீட்டுணுவும்—நல நிலம் - நன்மை
 யாகிய பூமியும்—கமலம் - நீரும்—ஒருகால் வெம்மைத் தன்
 மை குன்றாதவன் - ஒருகாலத்திலும் வெம்மையாகிய குணம்
 நசிக்கப்பெறாதவனாகிய அக்கினியும்—அனிலம் - காற்றும்—
 கம் அலன் - ஆகாயமும் அல்லாதவராயும்—அவை ஆமவன் -
 அவைகளாவோராயும்—சார ஒண்ணுத வனன் - அடைய
 வொண்ணாத சுகாட்டையுடையவராயும்—இலங்கு அமல
 ன் - விளங்காநின்ற மல்முத்தராயும்—மருதூரன் - மருதூ
 ரையுடையவராயுமுள்ள சிவபெருமான்—நமக்குச் சரண்-
 நமக்குப் புகலிடம். எ-று. வன்ம் - வீடுகாடு. (3)

நமனத்தியானநஞ்சென்னக்கொடித்தெம்மைநாடிமு
 னமனத்தியானநின்பாற்செல்லநல்குமுந்நான் குகையா
 னமனத்தியானனனத்தபத்தர்க்கென்றுநல்லவனே
 நமனத்தியானஞ்செய்வார்மருதூருறைநாயகனே.

(இ - ள்.) நமன் அத்தி ஆன நஞ்சு என்னக்கொதித்து எ
 ம்மை நாடி முன் - இயமன் கடலில் உண்டாகிய விடம்போ
 லக் கோபித்து நம்மைத் தேடுமுன்னா—நம் மனம் தியானம்
 நின்பால் செல்ல நல்கு - நமது மனசினாலே செயப்பபடும் த்
 யானம் உம்பிடத்தே செல்லும்வண்ணம் அருள்செய்யும்,—மு
 ந்நான்கு கை ஆன மன் - பன்னிரண்டுதிருக்கரங்கள் (தமக்கு)
 உண்டாகப்பெற்ற தலைவராகிய முருகக்கடவுளுக்கும்—அத்
 தி ஆனனன் அத்த - யானையினது முசத்தையுடையவராகிய
 விநாயகக்கடவுளுக்கும் பிதாவே,—பததர்க்கு என்றும் நல்ல
 வனே - அன்பர்க்கு ந்நாளும் நல்லவனே,—நம - (உமக்கு)
 வணக்கம்,—நத்து யானம் செய்வார் மருதூர் உறை நாயக
 னே - சங்குகள் ஊர்தலைச் செய்கின்ற ரீதியுடைய மருதூ
 ரின்கண் எழுந்தருளியிராநின்ற தலைவுரே. எ-து. யானம்-
 ஊர்தல். வார் - நீர். (சு)

அகனகத்தானத்தடிவீழ்ந்தறைவடியொன்றினு
 யகனகத்தானத்தநாலெந்தினையடர்த்தவன்று
 யகனகத்தான்மதில்கூழ்மருதூராயடைபவனோ
 'அகனகத்தானத்தைதம்புலத்துன்பமுறுப்புவனோ.

(இ - ள்.) அகல் நகம் தானத்து அடி வீழ்ந்து அலற-
 லாரந்த (வசலாச) மலையாகிய இடத்தினது அடியின்கண் வி
 முந்து உதலும்வண்ணம்—அடி ஆன்றின நாயகம் அகத்தான் அ
 த்தம் நாலெந்தினையுடர்த்தவன் - ஒருபாதத்தினுள்ள பெரு

விரனகத்தினால் இருபதுகைகளையுடையவனாகிய இராவணனை வருத்தினவராகிய சிவபெருமானுடைய—தூய கணகத்தான் மதில் சூழ் மருதூரை அடைபவரோ - சுத்தமாகிய பொன்னினாலே மதில்கள் சூழப்பெற்ற மருதூரைச் சேர்பவரோ—அகன் நகத் தாம் நினைத்து - (தம்) மனம் மலரும்வண்ணம் தாம் சிந்தித்து—ஐம்புலம் துன்பம் அறுப்பவர் - ஐம்புலனகளாலாகிய துன்பங்களை ஒழிப்பவர். எ-று. சிவபெருமானுடைய மருதூரையெனக் கூட்டுக. (௫)

அறுகாலனஞ்செறிவார்மருதூரையாழியின்பாலறுகாலனஞ்சமர்கண்டரைத்தொண்டரையாள்பவரையறுகாலனஞ்சொரிவேள்வியினால்வணங்கனபாக்கருளறுகாலனஞ்சவருகாலமுமோரலைவில்லையே. .

(இ - எ.) அறுகால் அனம் செறி வார் மருதூரை - வண்டிகளும் அன்னங்களும் நெருங்குகின்ற நீரையுடைய மருதூரையுடையவரும்—ஆழியின்பால் அறுகாலன் நஞ்ச அமர கண்டரை - கடலினிடத்துள்ள சேடலுடைய விடம் பொருந்திய கழுத்தினையுடையவரும்—தொண்டரை ஆள்பவரை-அடியார்களை ஆள்பவருமாகிய சிவபெருமானை—அறுகு ஆல் அனம் சொரி வேள்வியினால் வணங்கு அன்பர்க்கு - அறுகையும் ஆலஞ்சமித்தையும் அன்னத்தையும் சொரிகின்ற மாகத்தினால் வணங்குகின்ற பத்தர்களுக்கு,—அருள் அறு காலன் அஞ்ச வரு காலமும் - கருணை அற்ற இயமன் அஞ்சும்வண்ணம் வருகின்ற காலத்தினும்,—ஒரலைவு இல்லை - ஒருதூன்பமும் இல்லை. எ-று. (௫)

அடியும்புயங்கமணியும்புயான் கொன்றையந்தொடையலையும்புயன் மருதூரைகைகளைகட்டினிவாலைவந்தைய

யலையம்புயங்கும்வினைபோய்த்துயருமகல்கைக்குவந
தலையம்புடமலர்ப்பான்றொலைப்பானென்றிரிவையரே.

(இ - ள்.) அலை அம் புயங்கம் அணி முடியான் - திரா
யையுடைய கங்காசலத்தையும் பாம்பையும் அணிந்த முடி
யையுடையவரும்—அம் கொன்றைத் தொடையல அலை அம்
புயன் - அழகிய கொன்றைமலை அசைசினற அழகிய புடத்
தையுடையவருமாகிய சிவபெருமானுடைய—மருதூர வை
கை நாட்டினில் - மருதூரைத் தன்னிடத்துடைய வைகைநதி
சூழ்ந்த நாட்டினகணை—ஆலை வில் பையல் ஐயம்பு உயங்
கும் வினை போய - கருப்புவில்லையுடைய சிறுவனாகிய மன்
மதன் ஐந்துபாணங்களினால் (எனனை) வருந்துகின்ற தொழில்
நீங்கி—துயரும் அகலகைக்கு - துன்பமும் ஒழித்தபொருட்
டு—அலை அம்புயம் அலர்ப்பான என்று வந்து தொலைப்பான -
இவ்விரவைத் தாமசாமலரை அலாத்துவோனாகிய சூரியன்
எப்பொழுது வருது போக்குவான்,—அரிவையரே - பெண்க
ளே. எ-து. நானகாமடியில் அல்லையென்பது அலையென இ
டைக்குறைந்து நின்றது. [இரவினீட்டம.] (எ)

அரியரவிந்தன்புகழ்மருதூருறையையன்றுய்ய
வரியரவிந்தம்புனைவோன்சிலம்பினதாம்னித
ரரியரவிந்தமதமாவிணையமராகுலத்துக்
கரியரவிந்தமுயலுன்றின்றேகுமவதரித்தே.

(இ - ள்.) அரி அரவிந்தன் புகழ் மருதூர் உறை ஐயன் -
விட்டினுவும் பிரமணம் புகழும் மருதூரின்கண் எழுந்தருளி
யிராநின்ற பிதாவும்—தய்யு அரி அரவு இந்து அம் புனைவோ
ன் - சுத்தமாகிய அக்ஷிணியும் பூம்புயும் சந்திரனையும்

கங்காசலத்தையும் அணிபவருமாகிய சிவபெருமானுடைய—
 சிலம்பின அதா - மலையினிடத்தாகிய வழியின்கண்ணே—
 மனிதா அரியர் - மனிதர்கள் அரியர்கள்;—அ விரதம் மதம் மா
 வினை அமரா - அந்த விரதமலைபோலும் மதத்தையுடைய யா
 னைகள் தந்தொழிலின அடங்காவாம்,—குலத்துக்கு அரியா-
 குலத்தின்கண்ணே (நாம்) மேலோர்;—அவதரித்து அவிரத
 முயல ஊன தின்று ஏகும - (நீங்கள் இங்கே) தங்கி வெந்த
 முயலிறைச்சியை உண்கி (நானே) போகுகள். எ-று [விருந
 து விலக்கல்.] (அ)

அவதரிக்கும்புகழ்மாமருதூரீனெனமபுலனா
 யவதரிக்கும்பகைசெறறாளனவெறபினூரமுலவா
 யவதரிக்கும்பசுந்தேனாதருஞ்சொலமுதொழுகி
 யவதரிக்கும்பொறுக்கப்படைத்தானகமலாலையனே.

(இ - ள்.) அவதரிக்கும் புகழ்மா மருதூரன் - தங்குகி
 னற கீர்த்தியையுடைய பெரிய மருதூரையுடையவரும்—எ
 ன ஐம்புலன ஆய அவதரிக்கும் பகை செறறு ஆள் அரன் - எ
 ன்னுடைய ஐம்புலன்களாய்ப் பிறக்கும் பகையைக் கெடுத்
 து ஆண்டருளும் அரனென அந் திருநாமத்தையுடையவருமா
 கிய சிவபெருமானுடைய—வெறபின ஆர் அழல வாய அதா-
 மலையின்கண்ணே நிறைந்த அக்கினியைத் தன்னிடத்துடைத்
 தாகிய வழியை,—இக்கும் பசுந்தேனும் தரும் சொல அமுது
 ஒழுகிய அதரிக்கும் - கருப்பஞ்சாறறையும் பசுந்தேனையும்
 போலும் சொல்லாகிய அமுதம் ஒழுகப்பெற்ற அதரத்தையு
 டையவளாகிய பெண்ணுக்கும்,—பொறுக்கப் படைத்தான்
 கமலாலயன் - பொறுக்கும்படி படைத்தனன் பிரமன். எ-று
 [வின் சென்ற செவின் இரங்கல்.] (ஆ)

ஆலையனங்கனெய்யாமனெஞ்சேரம்மையன்பாசிந்தை
யாலையனங்கமங்கத்தணிவோனரனாமளி
யாலையனங்கம்வருநதியுநதேடற்கரியவன்கை
யாலையனங்கவகொண்டோன்மருதூரனடிவணங்கே.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - மனமே, — ஆலை அனங்கன நமமை
எய்யாமல் - கருப்புவில்லையுடைய மனமதன எம்மை எய்யா
வண்ணம், — அன்பா சிந்தை ஆலையன - பத்தாகளுடைய இரு
தயமாகிய திருக்கோயிலையுடையவரும்—அங்கம் அங்கத்து
அணிவோன் - எலும்பைத் திருமேனியிலே தரிப்பவரும்—
அரன் - அரனென்னுந் திருநாமததையுடையவரும்—ஆர் அம
ளி ஆல ஐயன் அங்கம் வருநதியும் தேடற்கு அரியவன - தங்
கிய சயனம் ஆலிலையாகக் கொண்ட விட்டுணு சரீரம் வருத்
தமுற்றும் தேடிக்காண்டற்கு அரியவரும்—கையால அயன
அம கம கொண்டோன் - திருக்கரத்தினாலே பிரமனுடைய
அழகிய தலையை அறுத்துக்கொண்டவரும்—மருதூரன அடி
வணங்கு - மருதூரையுடையவருமாகிய சிவபெருமானுடை
ய திருவடிகளை நீ வணங்குவாயாக. எ-று. எய்யாவண்ணம்
சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை நீ வணங்குவாயாகவெ
னக் கூட்டுக. (க0)

வணங்கரியார்தமக்கன்பற்றவரன் றுவன்றெண்டர்க்கா
வணங்கரியார்தம்காட்டவல்லார்கையும்வாயுஞ்செய்ய
வணங்கரியாரயன்காண்பரியார்மருதூரரைவகை
வணங்கரியார்தந்தையாரெந்தையாரெம்மனத்தவரே.

(இ - ள்.) வணங்கு அரியார்தமக்கு அன்பு, அந்நவர-
தம்மணி வணங்குதல் அரியராவினுக்கு அன்பு இல்லாதவ
ருக்கு அன்று ஐன்றெண்டர்க்கு ஆவணம் தரியார் மூன்று

ட்ட வல்லார் - அக்காலத்திலே சுந்தரமூர்த்திராயனருக்கு அடிமையோலையைச் சாஷிகளெதிரோ காட்ட வல்லவரும்—கையும் வாயும் செய்யு வணம் கரியார் அயன் காண்பு அரியார்-கையும் வாயும் சிவந்தவராய் (உடம்பு)நிறம் கரியவராயுள்ள விட்டுணுவும் பிரமனும் காண்டறகு அரியவரும்—மருதூரர்-மருதூரையுடையவரும்—ஐங்கை வள் நம் கரியார் தந்தையார் - ஐந்து திருக்கரங்களையும் கொடையபுமுடைய நம்முடைய யானைமுகக்கடவுளுககுப் பிதாவும்—எந்தையார் - எமககுப் பிதாவுமாகிய சிவபெருமான்—எம்மனத்தீவா - நம திருநயத்தின் ஶீனுள்ளவர். எ-று. (கக)

மனமாறுகைக்கெம்மைவநதாளுநாதன்வரம்பெறவா
மனமாறுகைக்குந்திருவாயிறகோபுரமாமருதூர் [ர்த்தா
மனமாறுகைக்கொண்டடிக்கநின்றேன் கொன்றைமாமல
மனமாறுகைக்குஞ்சடையானெனவ்வேனாமாமன்றே.

(இ - ள்.) மனம் ஆறுகைக்கு வநது எம்மை ஆளும் நாதன் - (நமது) நெஞ்சம் ஆறுதற்பொருட்டு வநது நம்மை ஆண்டருளும் தலைவர்—வரம் பெற வாமனம் மால் துகைக்கும் திருவாயில் கோபுரம் மா மருதூர் மன் - வரத்தைப் பெறுதறகுக் குறளுக்கொண்ட விட்டுணு சஞ்சரிக்கின்ற திருவாயிலையுடைய கோபுரத்தைபுடைய பெரிய மருதூருக்கு அரசர்—அம் மாறு கைக்கொண்டு அடிக்க நின்றேன் - அழகிய பிரம்பைக் கையிற்கொண்டு (பாண்டியன்) அடிக்க நின்றவர்—மா கொன்றை மலர்த் தாமன் - பெரிய கொன்றைப்பூவினாலே தொடுக்கப்பட்ட மாலைபுடையவர்—அம் ஆறுகைக்குள்ளும் சடையானென - சலத்தைபுடைய நதி ஓடாதின்று ச

டையையுடையவர் என்று சொல்ல, — அன்றே வீணை மாறு
ம் - அப்பொழுதே வீணைகள் நீங்கிவிடும். ஏ - று. (கஉ)

மாறாமதிக்கமறலியைச்செற்றவன்வஞ்சமென்று
மாறாமதிக்கபடர்க்கொளிப்பானரன்வண்ணவளை
மாறாமதிகமறுகூடுசென்றவன்மாமருதூர்
மாறாமதிக்கநதேர்முந்தாமாயின்வலவநன்றே.

(இ - ள்.) மாறாமதிகமறலியைசென்றவன் - வீரோ
த்மாகத் தருக்குற இயமனைக் கொன்றவரும்—வஞ்சம் என
றும், மாறாமதிக் கபடர்க்கு ஒளிப்பான - லஞ்சகம் எந்நா
ளும் நீங்காத புத்தியையுடைய கபடர்களுக்கு ஒளிப்பவ
ரும்—ஆரன் - ஆரனென்னுந் திருநாமத்தையுடையவரும்—
வண்ணம் வளை மாறாமதிக்க மறுகு ண்டி சென்றவன் - பலநி
றங்கையுடைய வளையல்களை விற்றுக்கொண்டு (கண்டவர்)
மதிக்கும்வண்ணம் (மதுரை) வீதியினிடத்தே திரிந்தவருமா
கிய சிவபெருமானுடைய—மா மருதூர் - பெரிய மருதூரின்
கண்ணை—மால் தாமதிக்க நம் தேர் முந்தாமாயின் - மேகம்
தாழ்க்காமது தேர் முற்பட்டிச் செல்லுமாயின், —வலவந
ன்று - தேர்ப்பாகனே, நல்லது. ஏ - று. [தலைவன் பாகனொ
டு சொல்லல்.] (கங)

வலவம்படமழுவேந்தியவேந்தவரித்தசித்திர
வலவம்படவளருநதனபாரமலைமகள்கா
வலவம்படர்பொழில்குழம்மருதூரமதன்வீரக
வலவம்படவரும்போதென்னையாளவரவல்லையே.

(இ - ள்.) வலவம்படமழு ஏந்திய வேந்த - (பகைவருடை
ய) வலவம்பட அழியும் பொருட்டு மழுப்படையைத் தாக்கிய இ

மருதூரந்தாதியுரை .

ஹவோ,—வரித்த சித்திரம் வல் அவம் பீட வளரும் தனபாரம் மலைமகள் காவல - எழுதப்பட்ட அழகையுடைய சூதாடு கருவி குற்றத்துட்படும்வண்ணம் வளராநின்ற ! தனபாரங்க ளையுடைய பார்ப்பதிதேவியாருக்கு நாயகனோ,—வம்பு அடர் பொழில் சூழ் மருதூர - மணம் நெருங்கிய சோலை சூழ்நத மருதூரையுடையவனோ,—மதன் விரகம் வலம் அம்பு அட வரு ம்போது - மன்மதனுடைய காமநோயை வினைக்கும வெற் றியையுடைய பாணங்கள் கொல்ல வரும்பொழுது—என்னை ஆள வல்லை வர - என்னை ஆண்டருளுதற்கு விராவினே வரு வீராக. எ - று. முதலடியில் வல்லவம வலவமென இடை க்குறைந்து நின்றது. வரவென்பது அகரவீற்று வியங்கோ ண்முற்று. [பிரிவாற்றா நாயகி கூறல்.] (கச)

வலையலைவாரமுலைபூங்குழலாக்கொண்டமங்கைபங்கா
; வலையலைவார்விடவல்லவனே மருதூரவென்க
வலையலைவார்மனநின்பாற்புரிந்தனன்மாயஞ்செய்ய
வலையலை வாராயனே செய்யபாத மலர் தரவே.

(இ - ள்.) வலை அலை வார் முலை பூம் குழல் ஆகக் கொண் ட மங்கை பங்கா - சூதாடுகருவியையும் இருளையும் கச்சைய ணிந்த தனமும் பூவை முடிந்த கூந்தலுமாகக் கொண்ட உமா தேவியாரைப் பாசத்திலுடையவனோ,—வலை அலை வார் விட வல்லவனே - வலையத்திகாயினையுடைய கடலின்கண் விடு தற்கு வல்லவனோ,—மருதூர - மருதூரையுடையவனோ,—என் னாவலை அலைவு ஆர் மணம் நின்பால் புரிந்தனன் - என்னுடை ய கவலையும் துன்பமும் நிறைந்த நெஞ்சத்தை உம்மிடத்தே ஆக்கினேன்,—மாயம் செய்ய வலை அலை மாயத்தைச் செய்த ற்று வல்லவரல்லார்,—வநர் னுயனே - நெர்மையையுடையவரின்

தாவே,—செய்ய பாதம் மலர் தர - சிவந்த திருவடித்தாமரை
மலர்களைத் தருவீராக. எ - று. முதலடியில் வல்லை அல்லை
என்பனவும் நான்காமடியில் வல்லை அல்லை என்பனவும் இ
டைக்குறைந்து நின்றன. (சுரு)

மலரம்பையாரஞ்சொரியாலைவிற்கொண்டுமாரனெய்யா
மலரம்பையாரஞ்சும்வஞ்சிக்கருள்கிலர்மாலையை
மலரம்பையாரஞ்செநியாகாபாத்தற்குவாட்த்தவெற்றி
மலரம்பையாரஞ்சடையாமருதவனத்தவளோ.

(இ - ள்.) மலர் அம்பை ஆரம் சொரி ஆலை விறகொண்
டு மாரன எய்யாமல - புட்பபாணங்களை முத்தினைச் சொரி
கின்ற கருபுவில்லைக்கொண்டு மன்மதன எய்யாவண்ணம்—
அரம்பையா அஞ்சும் வஞ்சிக்கு மாலையை அருள்கிலர் - தெ
யவப்பெண்கள் அஞ்சுகின்ற பெண்ணுக்கு மாலையைக் கொடு
க்கின்றிலர்,—அமலர் - மலமுததரும்—அம் பை ஆரம் செறி
ஆகர் - அழகிய படத்தையுடைய (பாம்பாகிய) ஆபரணம்நெ
ருங்கிய திருமேனியையுடையவரும்—பாத்தற்கு வாய்த்த
வெற்றி மலர் - அருச்சுனனுக்குப் பொருந்திய வெற்றியையு
டைய மல்லரும்—அம் பை ஆர் அம் சடையார் - கங்காசலத்
தை நிறைத்த அழகிய சகையையுடையவரும்—மருதவனத்
தவர் - மருதவனத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவருமாகிய சிவ
பெருமான். எ-று. நான்காமடியில் மலலர் மலர் என இடை
க்குறைந்து நின்றது. (சுக்)

வனத்தவனம்பன்மலர்க்கஞ்சத்தார்மருதுரன்செய்ய
வனத்தவனம்பன்விருதுரந்தானத்தன்மரயமெய்யேவம்
வனத்தவனம்பனகப்பணியான்தார்மாமறைய
வனத்தவனம்பனெனச்சொலப்பெறும்மலர்க்குமே.

(இ - ள்.) வனத்த அனம் பல் மலர்க்கஞ்சத்து ஆர் மருதூரன் - நீரினிடத்தனவாகிய அன்னங்கள் பலதாமரைப்பூக்களின்மீது தங்கும் மருதூரையுடையவரும்—செய்ய வனத்தவன் - செய்ய நிறத்தையுடையவரும்—நம பன்னிருகரத்தான் அத்தன் - நம்முடைய பன்னிரண்டுதிருக்கரங்கையுடைய முருகக்கடவுளுக்குப் பிதாவும்—மாயம் மெய் வேம் வனத்தவன் - மாயமாகிய சரீரம் வேகின்ற சுகிகாட்டையுடையவரும்—அம் பனகம பணியான் - அழகிய சருப்பாபரணத்தையுடையவரும்—மா சதூர் மறையவன் நத்தவன் நம்பன் - பெரிய நான்குவேதங்கையுடைய பிரமணுகரும் சங்கையுடைய விட்டுணுவுக்கும் கடவுளுமாகிய சிவபெருமான—எனச் சொல் - என்று சொல்ல,—மும்மலங்களும் போம் - மூன்றுமலங்களும் நீங்கிவிடும். ஏ - று.

(கவு)

மலங்குவளைக்குநடுவே ஆயிலும் வயலிற்செங்க
மலங்குவளைக்குண்மலாமருதூரநின் மாலிபெரு
மலங்குவளைக்குங்கடலோசைகேட்டுவருநதிநெஞ்ச
மலங்குவளைக்குங்குமப்புயத்தான் முக்கண்மைக்கண்டன.

(இ - ள்.) மலங்குவளைக்கு நடுவே ஆயிலும் வயலில்-மலங்குமீன் சங்குகளுக்கு நடுவே கண்வளராரின்ற வயல்களினிடத்தே—செங்கமலம் குவளைக்குள் மலர் மருதூர - செந்தாமரைகள் குவளைகளுக்கிடையே மலர்கின்ற மருதூரையுடையவரே,—நின் மாலி பெருமல் - உம்முடைய மாலையைப் பெறுத—அம் குவளைக்கும் கடல் ஓசை கேட்டு வருந்திநெஞ்சம் மலங்கு உவளை - அழகிய பூமிகையச் சுற்றுகின்ற கடலினது ஓசையைக் கேட்டு வருந்தமுற்று மணம் அலங்குகின்ற கந்தப் பெண்கள்—குங்குமம் புயத்தூள் - குங்குமப்பூ

யணிந்த (உம்முடைய) புயங்களினாலே ஆண்டருளும்,—முக்கண்மைக் கண்டனே - மூன்றுகண்களையும் கரிய கழுதை யுமுடையவரோ. ஏ - து. [பாங்கி கூறல்.] (கஅ)

கண்டங்களிக்கும்படி நஞ்சு முதுண்டகாரணவ
கண்டங்களிக்குமுதுங்கண்டாய்நின்றகாமருதூர்க்
கண்டங்களிக்குமகிழியாராக்கவர் காதலன்பு
கண்டங்களிக்குங்கருணை தந்தென்றெனைக்காப்பதுவே.

(இ - ள்.) கண்டங்களிக்கும்படி நஞ்சு அமுது உண்டகாரண - கழுத்துச் செருக்குறும்படி விடத்தை அமிர்தமாக உண்டருளிய காரணமே,—இக்கு முமுதும் அகண்டங்கள் கண்டாய் - இப்பூரிமுமுதையும் (மறறவைகள்) எல்லாவற்றையும் படைத்தவரோ,—காநின்ற மருதூர் - சோலைகள் நிலை பெற்ற மருதூரினிடத்தே—கண்டங்கு அளிக்கு மகிழ் அடியார்க்கு - (உம்முடைய) கண்களிலே பொருந்திய கருணைக்கு மகிழாநின்ற தொண்டர்களுக்கு—அவர் காதல் அன்பு கண்டு - அவர்களுடைய விருப்பமாகிய அன்பைக் கண்டு—அங்கு அளிக்கும் கருணை தந்து எனைக் காப்பது என்று - அங்கே கொடுக்கின்ற திருவருளை (எனக்குந்) தந்து என்னைக் காப்பது எந்நரன்! ஏ - து. (கக)

காப்பரவப்பணியாக்கொள்வர் மாக்கமலாலயங்கொள்
காப்பரவப்பணினுள்க்கித்தேனைக்கவர் மருதூர்
காப்பரவப்பணியானிற்கும்வஞ்சகக்கண்ணெஞ்சிரு
காப்பரவப்பணியென்னையுமாள்வர்தனற்கண்ணரோ..

(இ - ள்.) காப்பிஅரவம் பணியாக்கொள்வர் - கண்ணெஞ்சிருப்பாரணமாகக் கொள்ளுவர்,—மாக்கமலாலயம்

மொள் காப்பு அரவம் பணிநூல் நீக்கித் தேனைக் கவர் மருதூர
 காப்பா - வண்டிகள் தாமரைமலராகிய வீடு கொண்ட (இத
 முாகிய) கதவை ஓசையையுடைய பண்ணினாலே நீக்கித் தே
 னைக் கவாகின்ற மருதூரைக் காத்தருளுவா,—அவம் பணியா
 ல நிறகும வஞ்சகம் கல நெருசு உருகாப்பரவப் பணி - வீண
 கிய தொழிலினாலே நிலைபெற்ற வஞ்சகத்தையுடைய கல்லைப்
 போலும் மனம ஆத துதிகளும்வண்ணம் செய்து—என்
 னையும் ஆளவா - என்னையும் ஆண்டருளுவா—கனல் கண்ண
 ா - அக்கினிக்கண்ணையுடையவராகிய சிவபெருமான. எ-று. ()

கனகத்தமரவென்சென்னியின் வண்டின் கணங்களசெங்கோ
 கனகத்தமரும்புனன்மருதூரன்கரியகண்டன்
 கனகத்தமருதக்கையானரக்களைக்காதியதுங்
 கனகத்தமரவிநதபதம்வைப்பதெக்காலத்திலே.

(இ - ள்.) கனம் கத்து அமர - மிகுதியாகிய (சமயக்)
 கத்துக்கள் அடங்குமவண்ணம்,—என் சென்னியின் - என்
 சிரசின்மீது,—வண்டின் கணங்கள் செம்மோகனகத்து அம
 ரும் புனல் மருதூரன் - வண்டினுடைய கூட்டங்கள் செந்
 தாமரைமலரின் கண் இருக்கும் நீரையுடைய மருதூரையுடை
 யவரும்—கரிய கண்டன் - கரிய கழுத்தையுடையவரும்—க
 னகம் தம்ருகம் கையான் - பொன்னிறத்தையுடைய உடுக்கை
 யேந்திய கையையுடையவருமாகிய சிவபெருமான்—அரக்க
 னைக் காதிய துங்கம் நகத்து அம் அரவிந்தம் பதம் - இராக்க
 தனாகிய இராவணனை நெரித்த பெரிய நகத்தையுடைய அழ
 கிய செந்தாமரைமலர்போலும் திருவடியை—வைப்புது ளக்
 காலத்திலும் வைத்தருள்வான் எக்காலத்தில். எ-று. அ-று.

க்சத்துக்கள் அடங்கும் வண்ணம் திருவடியை என்சிரசினமீ
து வைசதருளவது எக்காலத்திலெனக் கூட்டிக. (உக)

காலம்பரம்பையங்காசினியநகிலலங்குமந்த [க்
காலம்பரம்பையங்காய்ந்தெனனை பாளகைக்குக்கட்கமுரா
காலம்பரம்பையங்காட்டுக்குப்பாயககருகிமள்ளா
காலம்பரம்பையங்கூர்மருதூரமுக்கட்டரனே.

(இ - ள்.) கால் அம்பரம் பயம் காசினி அங்கு கலங்கும்
அந்த காலம் - காற்றும் ஆகாயமும் நீரும பூமியும் அககினியம்
கலங்காநின்ற முடிவுகாலத்தினகண—பயம் காய்ந்து எனனை
ஆள்கைக்குப் பரம - அச்சத்தை ஒழித்து எனனை ஆளுதறபொ
ருட்டு (உமககே) பாரம்,—கள கமுநீர்க கால அம்பு - தேனை
ப்பொருந்திய செங்கழநீராயுடைய வாயககாலினுள்ள நீர்—
அரம்பை அம் காட்டுக்குப் பாயக் கருதி - வாழைச்சோலைக்கு
ப்பாய நினைந்து—மள்ளா கால் அம் பரம்பை அங்கு ஊர்
மருதூர - பள்ளர்கள் தங்கள் காலினாலே அழகிய பரம்புக
னை அவ்வாய்க்காலிலே செலுத்துகின்ற மருதூராயுடையவ
ரோ,—முக்கண் பரனே - மூன்றுகண்களையுடைய மேலானவ
ரோ. எ-று. பரம்பு கழனி திருத்தும் பலகை. (உஉ)

பரமாகவந்தமறப்பூதஞ்சூழ்படையாயதளம்
பரமாகவந்தமதிச்சடையாய்வையம்பாவகனம்
பரமாகவந்தமருத்தாருவாய்வினைபற்றறநின்
பரமாகவந்தவெனைமருதூரகண்பார்த்தருளே.

(இ - ள்.) பரமா - மேலானவரோ,—கணத்தம் மறம் பூத
ம் சூழ் படையாய் - குறைந்தலைப்பெய்களையும் வலியையுடை
ய பூதங்களையும் சூழ்ந்த சேனையாகவுடையவரோ,—அதிர்

ஆம்பர - நோலாகிய வஸ்திரச்சதையுடையவளே,—மாகம் அந்த
ம் மதிச்சடையாப் - ஆகாயத்தில் வருகின்ற அழகிய சந்திர
னையணிந்த சடையையுடையவளே,—வவளும் பாவசன் அம்
பரம் மா கவந்தம் மருத்து ஆளுவாய் - பூரியும் அகனியும்
ஆகாயமும் பெரிய நீரும் வாயுவும் ஆகுமவளே,—வினை பற்
று அற நின் பரம் ஆக வந்த எனை - (என்ஓடைய) வினைகள்
சார்தல் ஒழியும்பொருட்டு உம்முடைய பாரமாக வந்த என்
னை—மருதூர கன் பார்த்தருள் - மருதூரையுடையவளே கன்
பார்த்தருளும். எ-று. (உ.க)

அருளத்தனைநம்பிறப்பேழுநீக்குமடிக்கமல
மருளத்தனைநமக்கண்ணியனாக்குவனாட்டொண்
டருளத்தனைமருதூரனையன்பரவத்தையில்வர்
தருளத்தனைமனமேயொழியாமன்மமையனென்றே.

(இ - ள்.) அத்தனை நம் பிறப்பு ஏழும் நீக்கும் அடிக்க ம
லம் அருள - அவ்வளவினவாகிய நம்முடைய எழுவகைபடி
றப்பையும் போக்குகின்ற திருவடித்தாமரைமலரை (நமக்கு
த்) தரும்பொருட்டித்தனை நமக்கு அண்ணியன் ஆக்குவன்-
தம்மை நமக்குச் சமீபித்தவராக்குவர்;—ஆட்பட்ட தொண்
டர் உளத்தனை - அடிமைப்பட்ட அடியாருடைய இருதயத்து
ள்ளவரும்—மருதூரனை - மருதூரையுடையவரும்—அன்பர்
அவத்தையில் வந்து அருள் அத்தனை - பத்தர்களுடைய அவ
த்தையில்கண் வந்து (அவர்களைக்) காக்கும் பிதாவுமாகிய சி
வபெருமானை—மனமே ஒழியாமல் நம் ஐயன் என்றே அரு
ள் - நெஞ்சே இடையறாது நங்கடவுளென்றே (நீ) சொல்
வாயாக. எ-று. சொல்வாயாயின், தம்மை நமக்குச் சமீபி
த்தவராக்குவர் எனக் கூட்டுக. [பூட்டுவிற்பொருள்கோள்.]⁶

ஐயம்பலருந்தரச்சென்றிரந்தவனாதவனா
 னரயம்பலரும்பொடிபடச்செற்றவரனமருதூ
 ரையம்பலருஞ்சடையானருளிலையேலநங்க
 னையம்பலருங்கனஞ்சேர்குழலிக்கரும்பகையே.

(இ - ள்.) ஐயம் பலரும் தரச் சென்று இரந்தவன் - பி
 கையையப் பலரும் இடப போய யாதித்தவரும்—ஆதவனா
 னை அம் பல் அரும் பொடி படச் செற்ற ஆரன் - சூரியனை
 அழகிய பற்கள் அரிய துகளபடும்வண்ணம் கோடித்த அ
 சனென்னுந் திருநாமத்தையுடையவரும்—மருதூர் ஐ - மரு
 தூரையுடைய கடவுளும்—அம்பு அலரும் சடையான அருள்
 இலையேல் - சங்கைநீர் விரிந்த சடையையுடையவருமாகிய
 சிவபெருமானுடைய கருணை இல்லையாயின், —அநங்கன் ஐய
 ம்பு அலரும் - மனமதனுடைய ஐந்துபுஷ்பபாணங்களும்—
 கனம் சோ குழலிக்கு அரும் பகை - மேகத்ததப்போலும் கூ
 ர்தலையுடைய தலைமகளுக்குப் பெரும்பகை. ஏ-று. [பாங்கி
 கூறல்.] (உரு)

அரும்பரவைக்கடுக்கண்டாவன்றொண்டரையாள்கையிலை
 யரும்பரவைக்குறவாக்குந்திருவருளார்மருதூ
 ரரும்பரவைக்கண்டரையரைவைப்பவரன்றுநஞ்சு
 மரும்பரவைக்கஞ்சன்வஞ்சமென்றட்டவற்கப்பிறமே.

(இ - ள்.) அரும் பரவைக் கடுக் கண்டர் - பெருமையா
 கிய கடலினெழுந்த நஞ்சையுடக்கிய கழுத்தையுடையவரு
 ம்—வன்றொண்டரை ஆள்கையில் அயரும் பரவைக்கீடு உறவு
 ஆக்கும் திரு அருளார் - சுந்தரமூர்த்திராயனாரை அடிமைக்
 கொண்டமையால் (அவரை ஊட்டினாலே) தன்ராநின்ற ப
 ரவையாரோடும் உறவுசெய்தருளிய திருவருளையுடையவரு

ம்—மருதூரர் - மருதூரையுடையவருமாகிய சிவபெருமான்—அண் தரையரை - (தம்மைச்) சார்ந்த பூவுலகத்தாரை— உம்பர் அவைக்கு வைப்பவர் அன்று - தேவர்களுடைய கூட்டத்தின்கண் வைப்பவரல்லர்,—நஞ்சம் அரும்பு அரவைக் கஞ்சன் வஞ்சம் என்று அட்டவறகு அபபுறம் - விடந்தோன்றுகின்ற பாம்பைக் கஞ்சனுடைய வஞ்சகமென்று கொன்றவராகிய விட்டுணுவிறுடைய பதத்துக்கு மேலாகிய பதத்தின்கண் (வைப்பவர்.) எ-று. (உசு)

அப்புக்கரக்குஞ்சடைமருதூரரொன்றாரைமண்மே
லப்புக்கரக்குமணியணியேவாவெறபிண்ணலெய்த
வப்புக்கரக்குஞ்சரங்கண்டிவ்வாறிங்கதரத்தின
யப்புக்கரக்குங்கறுக்குங்கொடிநின்றதாவ்கொண்டே.

(இ - ள்.) அப்புக் கரக்கும் சடை மருதூரர் - கங்கைநீரை அடக்கிய சடையையுடைய மருதூரினரும்—ஒன்றாரை மண்மேல் அப்பு உக்கர் - பகைவர்களாகிய அசுரர்களைப் பூமியின்மேலே மோதிய அக்கினியையுடையவரும்—அக்கு மணி அணிவோர் வெற்பின் - எலும்புமணியைத் தரிப்பவருமாகிய சிவபெருமானுடைய மலையின்கண்ணே—அண்ணல் எய்த அப்புக் கரம் குஞ்சரம் கண்டு - தலைமகன் விடுத்த அம்பைப் புழைக்கையையுடைய யானையினிடத்தே கண்டு— அதரத்தின் நயப்புக்கு அரக்கும் கறுக்கும் கொடி - அதரத்தினது அழகுக்கு அரக்கும் கறுக்கின்ற கொடிபோலுந்தலைமகன்—இவ்வாறு இங்கு ஆவீ கொண்டு நின்றது - இங்கனம் இங்கே பிராணிகள்கொண்டு நின்றனள். எ-று. உக்கர் என்பதற்கு இடப்புக்கையையுடையவரிடத்துள்ளுண்டறிந்து கண்டிப்பு

ம். உககம் - அக்கினி, இடபம். மூன்றாமடியில் அம்பு அப்பு என வலித்தல்விகாரம் பெற்று நின்றது. [பின் சென்ற செவிவி இரங்கல்.] (28)

ஆவிக்கனங்களங்கார்வண்டணிதந்தமர்மருதா
ராவிக்கனங்களந்தொண்டர்க்கடானமச்சென்றூண்டருளை
யாவிக்கனங்களங்காட்டமெய்வேர்க்குமவத்தையில்வந
தாவிக்கனங்களருத்துமுன்னூண்டருளஞ்சலென்றே.

(இ - ள்.) ஆவிக்கு அனங்கள் அங்கு ஆர் வண்டு அணி தந்து அமர் மருதாரா - வாவிக்கு அன்னங்களும் கேனை அங்கே உண்ணும் வண்டிகளும் அழகு செய்து கொண்டு இருக்கின்ற மருதாநாயுடையவனோ, - விக்கனங்கள் அம் தொண்டர்க்கு அடாமைச் சென்று ஆண்டருள் ஐயா - இடையுறுகள் அழகிய அடியார்களுக்கு அணுகாவண்ணம் போய் ஐண்டருளும் ஐயனோ, - விக்கல் நம் களம் காட்ட - விக்கலை நம்முடைய கழுத்துத் தோற்றுவிக்க - மெய் வேர்க்கும் அவத்தையில் - சரீரம் வேர்க்கின்ற அவத்தையின்கண் - ஆவிக்கு அனங்கள் அருத்துமுன் - பிராணனுக்குச் சோறுகளை ஊட்டிமுன் - வந்து அஞ்சல் என்று ஆண்டருள் - எழுந்தருளிவந்து அஞ்சாதொழியென்று ஆண்டருளும். எ-று. (29)

அஞ்சக்கரத்தையிணைவோர்க்குநாச்செவியங்கமென்றுண்டஞ்சக்கரத்தையிணைவேற்கண்ணூர்வசமாகவொட்டாரஞ்சக்கரத்தையரிக்களித்தார்மருதாராங்கியஞ்சக்கரத்தையறுத்தாரொன்பார்க்கில்லையச்சங்களே.

(இ-ள்.) அஞ்ச அக்கரத்தை நினைவோர்க்கு - பஞ்சாக்ஷரத்தைச் சிற்றிப்பயர்களுக்கு - நாச் செவி அங்கும், மெல்லி

ண்டம் சங்கு - நாக்கும் காடும் காயமும் மென்மையாகிய
மூக்கும் கண்ணும்—அரத்தை அனை வேல் கண்ணூர் வசம்
ஆக ஒட்டார் - அரத்தைப் புணர்ந்த வேல்போலும் கண்களை
யுடைய பெண்களது வயத்தனவாக விடாதவர்—அம் சக்கர
த்துத அரிக்கு அனித்தார் - அழகிய சக்கராயுதத்தை விட்டு
ணுவுக்குக் கொடுத்தவர்—மருதூரர் - மருதூரையுடையவர்—
அங்கி அஞ்சக் கரத்தை அறுத்தார் என்பார்க்கு - அக்கினி அ
ஞ்சம்வண்ணம் கையைச் சேதித்தவர் என்று துதிப்பவர்களு
க்கு—அச்சங்கள் இல்லை - பயங்கள் இல்லை. எ-று. (உக)

அச்சங்கரிக்குறயான்றுயர்நீங்கவொரண்ணலெய்த
வச்சங்கரிக்குமரி துகண்டீர்மதனங்கமெரி
யச்சங்கரிக்குமரனுழுவோர்பறியானமுத்தம்
னச்சங்கரிக்கும்வயனமருதூரனணிவகாக்கே.

(இ - ள்) கரிக்கு அச்சம் உற - யானைக்குப் பயம் பொ
ருந்தவும்—யான் துயர் நீங்க - நான் துன்பத்தினின்றும் நீங்
கவும்—ஒரண்ணல் எய்த அச்ச - ஒப்பில்லாத தலைமகன் எய்
த அச்ச—அங்கு அரிக்கும் அரிது கண்டீர் - அங்கே விட்டு
ணுவுக்கும் அரியது கண்டீர்—மதன் அங்கம் எரியச் சங்கரி
க்கும் அரன் - மன்மதனுடைய சரீரம் எரியும்வண்ணம் கொ
ன்றறளிய அரனெனனுந் திருநாமத்தையுடையவரும்—உழ
வோர் பறியால் முத்தம் மீன் அச்சங்கு அரிகும் வயல்
மருதூரன் - உழவர்கள் பறியினுலே முத்தக்களையும் மீன்க
ளையும் அந்தச்சங்குகளையும் அரிக்கின்ற வயல்களினுலே கு
றப்பட்ட மருதூரையுடையவருமாகிய சிவபெருமானுடை
ய—அணி வகாக்கு - அழகிய மலையின்கண்ணே. எ-று. [ம
ணம் விலக்கு.] (உக)

வரையரம்பாய்கதிர்வைவேன்முருகர்வழுவைமுத
வரையரம்பாசிலைக்கஞ்சப்புனன்மருதூரர்வெள்ளி
வரையரம்பாய்சடையாரிசையேழும்வரவமைத்த
வரையரம்பாய்வரக்கண்டோர்மலரடிவந்திப்பனே.

(இ - ள்.) வரை அரம் பாய் கதிர் வை வேல் முருகர்-
வரையப்பட்ட அரத்தினால் அராவப்பட்ட ஒளியையுடைய
கூர்மையாகிய வேலாயுதத்தையுடைய முருகக்கடவுளுக்கு
ம்—வழுவை முகவர் ஐயா - யானையினது முகத்தையுடை
யவராகிய விநாயக்கடவுளுக்கும் பிதாவும்—அம் பசு இலைக்
கஞ்சம் புனல் மருதூரர் - அழகிய பசிய இலைகளையுடைய
தாமரையையுடைய நீரினாலே சூழப்பட்ட மருதூரையுடை
யவரும்—வெள்ளி வரையர் - வெள்ளிமலையையுடையவரு
ம்—அம் பாய் சடையார - கங்கைநீர் பாய்கின்ற சடையையு
டையவரும்—இசை எழும் வர அமைத்த வரையர் அம்பு ஆய்
வரக் கண்டோர் - ஏழிசைகளையும் வரும்படி அமைத்த வே
யங்குமுலை கடையலராகிய விட்டுணு பாணமாய் வரச்செய்த
வருமாகிய சிவபெருமானுடைய—மலர் அடி வந்திப்பன்-
செந்தாமரைமலர்போலும் திருவடிகளை (யான்) வழிபடுவே
ன். எ-று.

(168)

வந்தியங்காமலைகுட்டங்களைபித்தம்வாதநம்மேல்
வந்தியங்காமலையானனநாதனைவான்றனைச்செவ்
வந்தியங்காமலைமாமருதூரனைவாழ்த்திறெஞ்சே
வந்தியங்காமலைசூடும்பிராணைவரதனையே.

(இ - ள்.) அம் வந்தி காமலை குட்டங்கள் ஐ பித்தம் வர
தம் நம்மேல் வந்து இயங்காமல் - நீரிழிவுக் கரணையுடிக்
'வெண்குட்டம் கருங்குட்டங்களும் சிலேட்டுமறும் பித்தநூ

ம் வாதமும் நம்மேல் வந்து தங்காவண்ணம்,—ஐயானனம்
 நாதனை - ஐந்துமுகங்களையுடைய தலைவரும்—வான் தனைச்
 செவ்வந்தி ஆம் கா மலை மா மருதூரனை - ஆகாயத்தைச் செ
 வ்வந்தியையுடைய அழகிய சோலைகள் பொருகின்ற பெரிய
 மருதூரையுடையவரும்—அங்கு அலை ஆம் சூடும் பிரானை—
 அங்கே நுரையையுடைய கங்கைநீரைத் தரித்த கடவுளும்—
 வரதனை - வரத்தைக் கொடுப்பவருமாகிய சிவபெருமானை—
 நெஞ்சே வாழ்த்தி வந்தி - மனமே துதித்து வழிபடுவா
 யாக. எ -று. (௩௨)

வரம்பலவாயன்பர்க்கிவாய்க்கனம்வருங்கிர
 வரம்பலவாய்விட்டகலச்செற்றாயதவாமாதர்கற்பின்
 வரம்பலவாய்விடவேடங்கொண்டாயமருதூரபொன்னி
 வரம்பலவாயமதண்டத்தென்மேலன்புவைத்தருளே.

(இ - ள்.) பல வரம் ஆய் அன்பர்க்கு ஈவாய் - பலவரங்
 களை (உம்மை) ஆராய்ந்தறியும் பத்தர்களுக்குக் கொடுப்பவ
 ரே,—ககனம் வரும் கதிரவர் ஆம் பல் அவாய் விட்டு அகல
 ச் செற்றாய் - ஆகாயத்தின்கண் வருகின்ற ஆதித்தருடைய அ
 ழகிய பறகள் அவ்வாயை விட்டு நீங்கும்வண்ணம் உதிர்த்த
 வரே,—தவர் மாதா கற்பின் வரம்பு அல ஆய் விட வேடம்
 கொண்டாய் - முனிவர்களுடைய பன்னியாகளது கற்பின்
 து எல்லை அல்லனவாய்விடும்வண்ணம் (பிக்ஷாடன) வேட
 ங்கொண்டவரே,—மருதூர - மருதூரையுடையவரே,—நிவர்
 பொன்னம்பலவா - உயர்ந்த கனகசபையையுடையவரே,—
 யமன் தண்டத்து என்மேல் அன்பு வைத்தருள் - இயமனுடை
 யுத்தண்டத்தின்கண் என்மேல் அன்புவைத்தருளும். எ-று.

வையம்பரவமருதூருறையும்வரதர்செந்தி
 வையம்பரவமதித்தார்க்கரியவர்வாய்த்தவது
 வையம்பரவமகட்டுவார்கழல்வாழ்த்தியன்பு
 வையம்பரவமுடியார்நெஞ்சேநல்வரந்தரவே.

(இ-ள்.) வையம்பரவ மருதூர் உறையும் வரதர் - பூமியி
 ன்கணுள்ளார் துதிக்கும்படி மருதூரின்கண் எழுந்தருளியி
 ருக்கும் வரத்தைக் கொடுப்பவரும்—செம் தி வை அம்பர்-
 சிவந்த அக்கினியாகிய கூர்மையையுடைய பாணத்தையுடைய
 வரும்—அவமதித்தார்க்கு அரியவர் - (தம்மை) அவமதித்தவாக
 னுக்கு அரியவரும்—வாய்த்த வதுவை அம்பரவ மகள் சூட்
 டிவாரா கழல் - பொருந்திய மணமாலையை அழகிய வலைநூர்ம
 களுக்குச் சூட்டினவருமாகிய சிவபெருமானுடைய திருவடிக
 ளை—வாழ்த்தி அன்பு வை - துதித்து அன்பை வைப்பாயாக,
 —அம்பு அரவம் முடியார் - (கங்கை) நீரையும் பாம்பையும்
 ணிரத முடியையுடையவராகிய அக்கடவுள்—நெஞ்சே நல்
 வரம் தர - மனமே நன்மையாகிய வரத்தைத் தரும்பொரு
 ட்டு. எ-று. (௩௪)

தரவாகமஞ்சன்னமெய்க்கூற்றென்மேல்வருந்தண்டத்தினு
 தரவாகமங்கைபங்காடுவிளங்கத்தலங்கணநா
 தரவாகமங்கணின்றேத்துஞ்செநதாமலாத்தாளெனக்குத்
 தரவாகமந்தொலையாமருதூருறைசங்கரனே,

(இ - ள்.) தரம் ஆகம் மஞ்ச அன்ன மெய்க்கூற்று என்
 மேல் வரும் தண்டத்தின் - மலையைப் போன்ற மார்பையும்
 மேகத்தைப் போன்ற சரீரத்தையுமுடைய இயமன் என்மே
 ல் வந்து செய்யும் தண்டத்தின்கண்—ஆதரவு ஆக மங்கை
 புங்கோடு விளங்க - விருப்பம் பொருந்த உமாதேவியார் ஓ

புரபாகத்தின்கண் விளங்கும்வண்ணம்—தலம் கணநாதர் அ
 வ் ஆகமங்கள் நின்று ஏத்தம் சொதாமரைத் தாள் எனக்குத்
 தர வா - பூவுலகத்தாரும் கணநாதாகளும் அச்சிவாகமங்களு
 ம் நின்று துதிக்கின்ற செந்தாமரைமலாபோலுந் திருவடிக
 ளை எனக்குத் தரும்பொருட்டு வந்தருளும்,—கமம் தோடையா
 மருதூர் உறை சங்கரனே - (பொருள்களினது) நிறைவு நீ
 ங்காத மருதூரின்கண் எழுந்தருளியிருக்கின்ற சுகஞ்செய்
 பவளோ, எ-று. (௩௫)

சங்கரவீரமதியாபுரணதமிழ்மருதூர்

சங்கரவீரமழுவேந்துநாதசரணைக்கஞ்

சங்கரவீரமிட்டேத்தன்பர்போறறுன்பந்தானறவச்

சங்கரவீரமுன்வந்துநிற்பாய்கொன்றைத்தாரவனே.

(இ - ள்.) சங்கு அரவு ஈரம் மதி ஆபரண - சங்கும் பா
 ம்பம் குளிர்ச்சியையுடைய சந்திரனுமாகிய ஆபரணங்களையு
 டையவளோ,—தமிழ்மருதூர்ச் சங்கர - தமிழையுடைய மரு
 தூரின்கண் எழுந்தருளியிராநின்ற சுகஞ்செய்பவளோ,—வீர
 ம் மழு ஏந்து நாத - வீரத்தைபுடைய மழுப்படையைத்தாங்
 கிய தலைவளோ,—சரண எனக் கஞ்சம் கரவீரம் இட்டு ஏத்து
 அன்பர்போல் - புகல்டமென்று தாமரைமலரையும் அலரிம
 லரையும் இட்டுத் துதிக்கின்ற பத்தர்களுக்குப்போல—துன்
 பம் அற அச்சம் கரவு ஈர - துன்பம் நீங்கும்வண்ணம் ப
 யத்தையும் வஞ்சகத்தையும் அரியும்பொருட்டு—முன் வந்து
 நிற்பாய் - எனக்குமுன் எழுந்தருளிவந்து நின்றருளும்,—
 கொன்றைத் தாரவனே - கொன்றைமாலையையுடையவளோ.
 எ-று. (௩௬)

அவனித்தலத்தன்பர் துன்பந் துடைப்பவனம்புயன்மா
 லவனித்தலத்தனென்றேத்தும்பிரானத்தளித்தவெண்
 யவனித்தலத்தண்வயன்மருதூரனையார்விழிக்கேற் [தே.
 பவனித்தலத்தண்டைத்தாள்செல்லன்மீட்டென்னையாற்றிய

(இ - ள்.) அவனித் தலத்து அன்பர் துன்பம் துடைப்
 பவன் - பூமியின்கண்ணே பத்தர்களுடைய துன்பத்தை ஒழி
 ப்பவராயும்—அம்புயன் மாலவன் நித்தல் அத்தன் என்று ஏ
 த்தும் பிரான் - பிரமனும் விட்டுணுவும் நித்தமும் பிதாவென்
 று துதிக்கின்ற கடவுளாயுமுள்ள சிவபெருமானுடைய—நத்
 து அளித்த வெள் தூய வல் நித்தலம் தண் வயல் - சங்குக
 ள் தந்த வெள்ளிய சுத்தமாகிய வலிய முத்தக்கனையுடைய கு
 ளிர்மையாகிய வயல்களினாலே சூழப்பட்ட—மருதூர் அனையார் -
 மருதூரைப் போல்வாராகிய இம்மங்கையருடைய—
 விழிக்கு ஏற்ப வனித்தல் அத்தண்டைத் தாள் செல்லல் மீட்
 டி என்னை ஆற்றியது - கண்ணுக்கு இயையப் புகழ்தலைப்பொ
 ருந்திய அந்தத்தண்டையயணிந்த கால் (பூமியிலே தோய்
 தலால்) என்வருத்தத்தை மாற்றி என்னை ஆற்றியது. எ - று.
 [தெளிதல்.] (௩௭)

ஆற்றலைத்தண்டரும்போரிலைமாலுக்கரியவனே
 யாற்றலைத்தண்டருவீர்முடியாய்மருதூரரசே
 யாற்றலைத்தண்டருங்கூற்றாள் கொண்டேகிடுமன்றெனக்கோ
 ராற்றலைத்தண்டருந்தானத்தந்தாண்டருளஞ்சலென்றே.

(இ - ள்.) ஆல் தலைத் தண்டு அரும்பு ஓரிலை மாலுக்கு அ
 ரியவனே - ஆலமரத்தினது தலைக்கொம்பில் அரும்பிய ஓரி
 லையின்கண்ணே நித்திரைசெய்கின்ற விட்டுணுவுக்கு அரிய
 வனே—ஆறு அலை தண் தரும் கீர்முடியாய்—நதியினது நி

வாயினாலே குளிர்மையைத் தருகின்ற நீர்மையைப்பொருள்
 திய முடியையுடையவரோ,—மருதூர் அர்சே - மருதூருக்கு
 நாயகரோ,—ஆறு அலைத்து அண்ட அரும் கூற்று ஆள் கொண்
 டி ஏகிடும் அன்று - வழியின்கண் வருச்சிக் கிட்டுதற்கரிய
 இயமனுடைய தூதர்கள் என்னைக் கொண்டுசெல்லும் அந்நா
 ளிலே—எனக்கு ஓராற்றலைத் தண்டரும் காணத் தந்து அஞ்
 சல் என்று ஆண்டருள் - எனக்கு ஒருவலிமையைத் தண்ட-
 ன்செய்வோரும் காணும்படி தந்து அஞ்சாதொழியென்று ஆ
 ண்டருளும். எ - று. (ந.அ)

அஞ்சுகமாகமஞ்சொன்மருதூரரக்கணையீ
 ரஞ்சுகமாகமங்கச்செற்றுணையுமடர்த்தபங்க
 யஞ்சுகமாகமனத்துள்வைப்பேணையடர்கைக்குச்சுற்
 றஞ்சுகமாகமழைமுக்கல்போன்றதந்தகணே.

(இ - ள்.) அம் சுகம் ஆகமம் சொல மருதூரர் - அழகி
 ய கிளிகள் சிவாகமங்களைச் சொல்லாநின்ற மருதூரின் கண்
 எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானுடைய—அரக்களை ஈ
 ரஞ்சுகம் ஆகம் மங்கச் செற்று - இராககதனாகிய இராவ
 ணனைப் பத்தாகிய தலைகளும் மார்பும் நெரியும்படி ஊன்றி—
 உணையும் அடர்த்த பங்கயம் - உன்னையும் உதைத்தருளிய திரு
 வடித்தாமமைலரை—சுகம் ஆக மனத்துள் வைப்பேணை -
 இன்பம் உதிக்கும்வண்ணம் என்னெஞ்சத்துள் இருந்தித் தி
 யானிக்குமென்னை—அடர்கைக்குச் சற்று அஞ்சுக - நெருங்
 குதற்குச் சிதிது அஞ்சக்கடவாய்,—மாகம் மழை முகில்
 போல் நிறத்து அந்தகணே - ஆகாயத்தின்கண்ணதாகியமழை
 வயப்பொழியும் மேகத்தைப்போலும் நிறத்தையுடைய இயம

னே. எ - று. சிவபெருமானுடைய திருவடித்தாமரை மலரை எனக்கூட்டுக. (நக)

அந்தத்தலைவரையாக்கையர் தென்மருதூரரன்பர்க்
கந்தத்தலைவரை மாத்திரையிற்செறுமத்தர் வெற்பி
னர்தத்தலைவரைபோல்கரிகொல்லுமுனஞ்சலென்ற
வந்தத்தலைவரையன்றியென்னூர்ப்பதணிமுரசே.

(இ - ள்.) அந்தம் தலை வரையாக் கையர் - அழகையு
டைய பிரமகபாலத்தை நீக்காது கொண்ட கையினையுடைய
வரும்—தென் மருதூரர் - அழகிய மருதூரையுடையவரும்—
அன்பர்க்கு அந்தத்து அலைவு அரை மாத்திரையில் செறும் அ
த்தர் வெற்பின் - பத்தர்களுக்கு முடிவுகாலத்தினுள்ள தன்
பத்தை அரைமாதிரியினுள்ளே போக்குகின்ற பிதாவமாகி
ய சிவபெருமானுடைய மலையின்கண்ணே—அம் தத்து அலை
வரைபோல்கரி கொல்லுமுன் - மதநீர் பாய்கின்ற நடைமலை
போலும் யானை (நம்மைக்) கொல்லுமுன்—அஞ்சல் என்ற அ
ந்தத்தலைவரை அன்றி - பயப்படாதேயென்று சொல்லிய அந
தநாயகருக்கல்லது—அணி முரசு ஆர்ப்பதுஎன் - அழகையு
டைய முரசம் ஆரவாரிப்பது என்னை. எ - று. [மணம் வி
ல்க்கு.] (சு)

அணியவனந்திமருதூரனென்றிறைஞ்சன்பர்க்குப்பாம்
பணியவனந்திவனங்கொண்டமேனியனானந்தனா
ரணியவனந்திகழீமத்துளாடியருள்புரிந்தா
ரணியவனந்திவரத்தன்பதத்திலமர்ந்தவனே.

(இ - ள்.) நந்தி மருதூரன் என்று - நந்தியென்னுந் தி
ருதூரமத்தையுடையவர் மருதூரின்க ணெழுந்தருளியிருப்பவ

ர் என்று சொல்லி—இறைஞ்சு அன்பர்க்கு அணியவன் - வணங்குகின்ற பத்தர்களுக்குச் சமீபித்தவர்,—பாம்பு அணியவன் - சருப்பமாகிய ஆபரணத்தை யுடையவரும்—அந்தி வணம் கொண்ட மேனியன் - செவ்வானம்போலும் நிறத்தை பபெற்ற திருமேனியையுடையவரும்—ஆனந்தன் - சுகநுபியும்—நாரணியவன் - உமாதேவியையுடையவரும்—நந்து இகழ் ஈமத்துள் ஆடி - கெடாநின்ற இகழ்ப்படும் சுகிகாட்டின் கண் நிருத்தஞ்செய்பவரும்—அருள் புரிந்து ஆர் அணியவன் - கருணையை (அடியார்களுக்குச்) செய்து திருவாத்திமாலையை அணிதலையுடையவரும்—நந்தி வரத்தன் - இடபத்தின்மேல் வருதலையுடையவரும்—பதத்தில் அமர்ந்தவன் - (அடியார்களது) பக்குவத்திற் பொருந்தினவருமாகிய சிவபெருமான். எ-று. (சக)

அம்பரவம்புனைவேணியபாணியினங்கியவை
யம்பரவம்புனைசூழ்மருதூருறையையதிசை
யம்பரவம்புனைநெற்றிக்கணல்விழியாயென்பதை
உம்பரவம்புரைகொங்கையைவீழ்ப்பதறிந்திலையே.

(இ - ள்.) அம்பு அரவம் புனை வேணிய - (கங்கை) நீரையும் பாம்பையும் அணிந்த சடையையுடையவரோ,—பாணியின் அங்கிய - கையிலே தரிக்கப்பட்ட அக்கினியையுடையவரோ,—வையம் பரவு அம்புனை சூழ் மருதூர் உறை ஐய - பூமியினுள்ளோர் துதிக்கின்ற அழகிய புன்னைமரங்கள் சூழ்ந்த மருதூரின்கண் எழுந்தருளியிராநின்ற பிதாவே,—திசை அம்பர - திக்காகிய வஸ்திரத்தையுடையவரோ,—உனை நெற்றிக் கணல் விழியாய் என்பது வம்பு - உம்பையை நெற்றியி

ன்கண் அக்கினிக்கண் னையடையீரென்று சொல்வது வம்பு,—
ஐயம்பர் அ வம்பு ரை கொங்கையை வீழ்ப்பது அறிந்திலை - ஐ
நதுபாணங்களைபுடையவனாகிய மன்மதன் அந்தக் கச்சை வ
ருந்துகின்ற தனத்தையுடையவளைக் கொல்வதை அறிந்திலீர்
(ஆதலால்.) எ-து. [பாங்கி கூறல.] (சஉ)

இலையிலங்கையர் தந்தையர்தென்மருதூரரெண்க
யிலையிலங்கையர் வீழவுரை த்தவரென்றஞ்சம்வே
றிலையிலங்கையராவென்றுபாலொழுக்கெல்லைமெய்யா
யிலையிலங்கையராவுயிரீங்குமுனென்னெஞ்சமே.

(இ - எ.) இலை அயில் அம் கையர் தந்தையர் - இலைத்
தொழிலையுடைய வேறபடைபை ஏந்திய அழகிய கையினையு
டையவராகிய முருகக்கடவுளுக்குப் பிதா—தென் மருதூர
ர் - அழகிய மருதூரையுடையவா—எண் கயிலை ஐ - மதிக்கப்
படும் திருக்கலைசமலையின்கண் எழுந்தருளியிராநின்ற கட
வுள்—இலங்கையர் வீழ உதைத்தபா என் - இலங்கையையு
டையவனாகிய இராவணன் விழும்வண்ணம் ஊன் றினவர் எ
ன்று சொல்வாயாக,—தஞ்சம் வேறு இலை - (நமக்குத்)துணை
வேறிலலை;—ஐ இலங்கு ஐயர் ஆ என்று பால் ஒழுக்கு எல்
லை - அழகு விளங்குகின்ற மூத்தோர்கள் ஆவென்று பாலை
வார்க்கின்ற முடிவின்கண்—மெய் ஆம் இலை ஐயில் அங்கு
அயரா உயிரீங்குமுன்—சரீரமாகிய வீட்டைச் சிலேட்டிம
மேலிடும்பொழுது அங்கே மறந்து ஆன்மாரீங்குமுன்—என்
நெஞ்சமே - என் மனமே, எ-து. என்மனமே ஆன்மா நீங்கு
முன் பிதா மருதூரையுடையவர் கடவுள் ஊன்றினவர் என்
து சொல்வாயாகவெனத் கூட்டிக். (சஉ)

என்றலைக்குன்றிருத்தாடாவென்பாருய்கைக்கெண்கயிலை
யென்றலைக்குன்றினிருந்தருள்செய்யுமிறைமருதூர்
ரென்றலைக்குன்றிநிறங்கவர்மேனிகொண்டமிழிக்கைக்
கென்றலைக்குன்றிவிடாதகல்வானத்தெழுவதுவே.

(இ - ள்.) என் தலைக்கு உன் திருத்தாள்தா என்பார்
உய்கைக்கு - என்னுடைய தலைக்கு உம்முடைய திருவடிக
ளைத் தந்தருளுமென்று சொல்வோர்கள் உய்தற்பொருட்டு—
எண் கயிலை என் தலைக் குன்றின் இருந்து அருள் செய்யும்
இறை மருதூர் - மதிககப்படுகின்ற கைலாசமொன்பபும் மு
தன்மையாகிய மலையின்கண் எழுந்தருளியிருந்து கருணை
யைச் செய்யாரின்ற சிவபெருமானுடைய மருதூரின் கண்
ணை—என்று அலைக் குன்றி நிறம் கவாமேனிகொண்ட ஈடு
அழிக்கைக்கு - சூரியன் இராத்திரியைக் குன்றிமணியினது நி
றத்தைக் கவர்கின்ற சரீரத்தைக்கொண்டு வலியழித்தற்கு—
என்று அலைக் குன்றிவிடாது அகல் வானத்து எழுவது - எப்
பொழுது கடலினுள்ளே ஈசித்து விடாது பரந்த ஆகாயத்தி
ன்கண் எழும்புவது. எ-று. [இரவீனீட்டம்.] (சச)

எழுதாரணிபுகழ்மாமருதூருறையீசர்வெற்பி
லெழுதாரணிகுகழ்தோளண்ணலேயிந்தமுத்தமன்ற
லெழுதாரணிகுழலாட்கெங்கனாந்தொய்யிலேந்துகொங்கைக்
கெழுதாரணியமடவாரிடையினிற்றுதிகண்டே.

(இ - ள்.) எழு தாரணி புகழ் மா மருதூர் உறை ஈசர்
வெற்பில் - எழுலகமும் புகழ்கின்ற பெரிய மருதூரின் கண்.
எழுந்தருளியிராநின்ற சிவபெருமானுடைய மலையின்கண்
ணை—எழு தாரணி திகழ்தோள் அண்ணலே - எழுலகமும்

மலையையும்போல விளங்குகின்ற புயங்களையுடைய தலைமகனே,—இந்த முத்தம் மன்றல் எழுதார் அணி குழலாட்கு எங்ஙன் ஆம் - (நீ கையுறையாகக் கொண்டுவந்த) இந்த முத்து மாலை மணமெழுகின்ற மாலையை யணிந்த கூந்தலையுடைய தலைமகளுக்கு எப்படி ஆகும்!—அணிய மடவார் - அடுத்த பெண்கள்—இடையின் இறுதி கண்டு - இடையினது இறந்துபடுதலைக் கண்டு - ஏறது கொங்கைககுத தொய்யில் எழுதார் - கனத்த தனங்களுக்குத் தொய்யிலே எழுதார்கள் (ஆதலால்.) எ - று. [பாங்கி கையுறை மறத்தல்.] (சுரு)

கண்டனையாரழலாக்கொண்டதேவைக்கரியதிருக்
கண்டனையாரவயன்மருதூர்தனிற்கண்களிக்கக்
கண்டனையார்வயிற்றிற்கருத்தாழ்வுங்கடந்துசொற்றேன்
கண்டனையாரயிறகண்ணும்வலையுங்கடந்தனமே.

(இ - ள்.) கண் தனை ஆர் அழல் ஆக் கொண்ட தேவை கண்ணை நிறைந்த அக்கினியாகக் கொண்டருளிய தேவரும்— கரிய திருக் கண்டனை - கரிய அழகிய கழுத்தையுடையவருமாகிய சிவபெருமானே—ஆரம் வயல் மருதூர்தனில் கண்களிக்கக் கண்டு - முத்துக்களையுடைய வயல்களினாலே சூழப்பட்ட மருதூரினிடத்தே கண்கள் களிக்கும்வண்ணம் தரிசித்து—அனையார் வயிற்றின் கருத் தாழ்வும் கடந்து - தாயர்களுடைய வயிற்றினுள்ள கருவின்கண்ணே தங்குதலையும் நீங்கி—சொல்தேன் கண்டு அனையார் அயில் கண் ஆம் வலையும் கடந்தனம் - (தஞ்) சொற்கள் தேனையும் கற்கண்டையும் போலாகப்பெற்ற பெண்களுடைய வேல் போனும் குண்ணிய வலையையும் கடந்தேம். எ-று. (சுக)

கடனந்திரம்பவந்தீர்கைக்குவைகைக்கவரின்வந்து
கடனந்தினம்படிவார்மருதூரன்கடுவுண்டவி
கடனந்திரம்பன் கடுங்காலகாலன்கங்காளன்கன்ம
கடனந்தினந்தொறும்புல்லும்பிரானங்கருத்தினனே.

(இ - ள்.) கடன் நந்திரம் பவம் தீர்கைக்கு - (முற்பிற
ப்புக்களிலுள்ள வினைக்) கடன் கெட்டு நம்முடைய பிறப்பு
ஒழிதற்பொருட்டு—வைகைக் கவரின் வந்து கடல் நந்து இ
னம்படி வார் மருதூரன் - வைகையாற்றினது பகுதியாகி
ய கால்கடோறும் வந்து கடலினுள்ள சங்குகளினது கூட்ட
ங்கள் படிசின்ற சலத்தையுடைய மருதூரின்கண் எழுந்தரு
ளியிருப்பவரும்—கடு உண்ட விகடன் - நஞ்சையுண்ட அஞ்
சற்பாலரும்—நந்திரம் பன் - நந்திரம் பன் என்னுந் திருநா
மங்கனையுடையவரும்—கடும் காலகாலன் - கடுமையாகிய
காலகாலரும்—கங்காளன் - முழுவெலும்பையணிந்தவரு
ம்—கல் மகள் தனம் தினந்தொறும் புல்லும் பிரான் - (இ
மைய) மலையினது புதல்வியாராகிய உமாதேவியாருடைய
தனங்களை நாடோறுநதமுவுகின்ற கடவுளுமாகிய சிவபெ
ருமான்—நம் கருத்தினன் - நங்கருத்தினுளர். ௭-று. (ச௭)

கருமங்குலத்திறந்தற்சங்கைவிட்டுக்கசிந்துபவக்
கருமங்குலத்துமெய்யன்பர்க்குவிடுகமலங்கணி
கருமங்குலத்திருக்கைமம்மங்கைபங்கன்கமுகுசென்று
கருமங்குலத்தீணையும்மருதூரன்கழலினையே.

(இ - ள்.) கருமம் குலத்திறம் தற்சங்கை விட்டுக் கசிந்
து - வினையையும் குலமேன்மையையும் தற்போதத்தையும்
ஒழித்து (மன) கெடுதலுண்டாயவம் கரு மங்க உலத்து மெய்
அன்பர்க்கு விடு - பிறப்புக்கு மூலமாகிய கரு நசிக்கும்வன்

ணம் கெடுக்கின்ற மெய்ப்பத்தர்களுக்கு முத்தியாவது,—க
மலங்கள் நிகரும் அங்குலம் திருக்கை மங்கை பங்கன் - செ
ந்தாமமைலர்களைப்போலும் விரல்களையுடைய அழகிய கை
களையுடைய உமாதேவியாரைப் பாசத்திலுடையவரும்—க
முகு சென்று கரு மங்குலத்து அணையும் மருதூரன் - கமுக
மரங்கள் போய்க் கருமையாகிய மேகங்களை அளவாரினற
மருதூரையுடையவருமாகிய சிவபெருமானுடைய—கமல்
இணையே - இரண்டு திருவடியுமே. ஏ-று. இரண்டாமடியில்
மங்க என்பதன் ஈற்றகரம் விகாரத்தாற்றொக்கது. நான்காம
டியில் அத்து-சாரியை. மெய்ப்பத்தர்களுக்கு முத்தியாவது சி
வபெருமானுடைய இரண்டு திருவடியுமேயெனக் கூட்டுக.

கழலாதவஞ்செய்துபோற்றிடுகைக்கென்கருத்தைவிட்டுக்
கழலாதவன்புதருவாய்விடுதளக்கன்னியர்கைக்
கழலாதவன் பதந்தோய்மருதூரகருணைநின்பு
, கழலாதவன்சொற்கதற்றும்பிதற்றுடைக்கள்வனுக்கே.

(இ - ள்.) கழலா - வீரக்கழலையணிந்தவரோ,—தவம்
செய்து போற்றிடுகைக்கு - தவத்தைச் செய்து (உம்மைத்)
துதித்தற்கு—என் கருத்தை விட்டுக் கழலாத அன்பு தருவா
ய் - என்னெஞ்சத்தை விட்டு நீங்காத அன்பைத் தந்தருளு
ம்,—தளம் கன்னியர் கை விடு கழல் ஆதவன் பதம் தோய்
மருதூர - உபரிகைகளினுள்ள பெண்கள் கைகளினால் ஏறின
ன்ற கழங்கு சூரியனுடைய பதத்தை அணிகின்ற மருதூரை
யுடையவரோ,—கருணை நின் புகழ் அலாத வல் சொல் கதற்
றும் பிதற்று உடைக் கள்வனுக்கு - திருவருளையுடைய உம்
முடைய கீர்த்தியல்லாத கடிய சொற்களைக் கத்துகின்ற புல
ம்புதலையுடைய கள்வனுக்கு, ஏ-று. கள்வனுக்குத் தந்தருளு
முனைக் கூட்டுக. (சுக)

களங்கந்தரமணையாய்மூலமாயைகருமமென்னுங்
 களங்கந்தரங்கெடநீர்சொரியாநிறபக்கண்புளகங் [ங்
 களங்கந்தரவெண்ணையாண்டருள்வாயென்றுகாவொழுக்கு
 களங்கந்தரமழபோன்மருதூர்நகர்காவலனே.

(இ - ள்.) களம் கந்தரம் அணையாய் - கழுத்து மேகத்
 தை ஒப்பாகப் பெற்றவரே,—மூலம் மாயை கருமம் என்னு
 ம் களங்கம் தரம் கெட - ஆணவமும் மாயையம் கருமமும்
 எனப்படும் (மும்) மலங்கடும் வல்மை கெடும்பொருட்டு—
 கண் நீர் சொரியாநிறப அங்கும் புளகங்கள தர - கண்கள் நீ
 ரைப் பொழியவும் சரீரம் உடேராமஞ்சிலிரதலைத் தரவும்—
 என்னை எனது ஆண்டருள்வாய் - என்னை நந்நாள் ஆண்டருள்
 வீர்—கா ஒழுக்கும் கள அங்கு அநதரம் மழை போல் மரு
 தூர் நகர் காவலனே - சோலைகள் ஒழுக்குகின்ற தேன் அங்
 கே ஆகாயத்தினின்றும் பொழிபின்ற மழையை நிகாக்கின்
 ற மருதூரென்னும் திருப்பதியைக் காத்தலையுடையவரே.
 எ - து. (௩௦)

காவலராவரும்பர்க்கிறைபாகுவர்கங்குன்மதிற்
 காவலராவருங்கோற்கள்ளராயினுங்காலுகுக்குங்
 காவலராவருந்தும்மருதூரணாக்கன்னிதனபங்
 காவலராவருந்தாரணிவாயெயாறுகைதொழுவே.

(இ - ள்.) காவலர் ஆவர் - அரசராவர்,—உம்பர்க்கு இ
 னை ஆகுவர் - தேவர்களுக்கு நாயகனாகிய இந்திரனவர்,
 —கங்குல் மதில் காவல் அராவரும் கோல் கள்ளர் ஆயினும்—
 இராத்திரியிலே மதிற்காவலை அராவுகின்ற கன்னக்கோலையு
 டைய திருடராயினும்,—கால் உகுக்கும் கா அலர் ஆ அருந்
 தம் மருதூரணா - காற்றுதிர்க்கின்ற சோலையினுள்ள பூக்க

னைப் பசுக்கள் உண்கின்ற மருதூரின் கண் எழுந்தருளியிராநி
ன்ற சிவபெருமானே—கன்னிதன் பங்கா - உமாதேவியாரு
டைய பாகத்தையுடையவளோ,—வல் அரா அரும் தார் ஆணி
வாய் - வலிய பாம்பாகிய அரிய மாலையை அணிபவளோ,—என்
று கை தொழ - என்று சொல்லிக் கையினாலே சும்பிட. எ-று.
சிவபெருமானைக் சும்பிடத் திருடராயினும் அரசராவர் இந்
திரனாவர் எனக் கூட்டுக. (104)

கையுடையானையதளங்கியானைக் கதம்பெறுவேங்
கையுடையானை மருதூரனைக் கருதார்கள் வன்ப
கையுடையானைத் தொழுதுவில் வேடன் கடுங்கணையாக்
கையுடையானை மடவாருயிர்க்கென்கரைவதுவே.

(இ * ள்.) கை உடையானை அதள் அங்கியானை - பு
ழைக்கையையுடைய யானையினது தோலாகிய சட்டையை
யுடையவரும்—கதம்பெறு வேங்கை உடையானை - கோப
த்தைப் பெற்ற புலித்தோலாகிய வஸ்திரத்தையுடையவரும்—
மருதூரனை - மருதூரையுடையவரும்—கருதார்கள் வல் ப
கை உடையானை - (தம்மைச்) சிந்தியாதவர்களுடைய வலி
ய பகையாகிய மலத்தைக் கெடுக்காதவருமாகிய சிவபெரு
மானே—தொழுது - வணங்கி,—வில் வேள் தன் கடும் சீண
யாக்கையுள் ஹையர ரை மடவார் - வில்லையுடைய மன்மத
னுடைய கடுமையாகிய பாணங்கள் சரீரத்திலே தைத்து வ
ருந்துகின்ற மங்கையர்—உயிர்க்குக் கராவது என் - உயிர்ப்
பொருட்டு இரங்குவது என்னை. எ-று. யாக்கையுடையா
என்பரல்லது யாக்கையுடையா எனக் குறைந்தருளின்றது.
[பாணங்கி வெறுத்துக் கூறல்.] (105)

கரைவானகங்குழைமெய்யடியார்க்குக்கலங்கவசத்
கரைவானகங்கொண்டடர்க்கும்பிரான்புரக்கள்வஞ்சு
கரைவானகந்தைகெடத்தகனஞ்செய்கடவுள்பொய்கைக்
கரைவானகந்தொடுமாமருதூரனெங்கட்கிறையே.

(இ - ள்.) அகம் குழை மெய் அடியார்க்குக் கரைவா
ன் - மனநெழிகின்ற மெய்த்தொண்டர்களுக்கு இரங்கு
வோரும்—கலங்க அரக்கரை வால் நகம் கொண்டு அடர்க்
கும் பிரான் - கலங்கும்படி இராக்கதனாகிய இராவணனை
வெண்மையாகிய நகத்தைக்கொண்டு நெரித்த எப்பொருட்
குமிறைவரும்—புரம் கள்ளம் வஞ்சகரை வான் அகந்தை
கெடத் தகனம் செய் கடவுள் - முப்புரங்களிலுள்ள கள்ள
த்தையும் வஞ்சகத்தையுமுடைய அசுரர்களைப் பெரிய செரு
க்கு அழியும்படி எரித்தலைச் செயத கடவுளும்—பொய்கைக்
கரை வானகம் தொடும் மா மருதூரன் - வாவிக்கரை ஆகா
யத்தை அளவாநின்ற பெரிய மருதூரையுடையவருமாகிய
பிவபெருமானே—எங்கட்கு இறை - எங்களுக்கு நாயகர்.
எ - று. (௩௩)

கட்டாமரையரமரர்க்குவேந்தர்கமலந்தழாய்க்
கட்டாமரையாமருதூரிறைவர்கறையரவக்
கட்டாமரையர்மனமேயிருநீணைக்கட்டறநங்
கீட்டாமரையரென்றூட்கொண்டருள்கைக்குக்கற்பனையே.

(இ - ள்.) கள் தாமரையர் - தேனையுடைத்தாகிய தா
மரைமலரையுடையவராகிய பிரமாவுக்கும்—அமரர்க்கு வே
ந்தர் - தேவர்களுக்கு அரசனாகிய இந்திரனுக்கும்—கமலம்
தழாய் கண் தாமர் ஐயர் - செந்தாமரைமலரையும் துளசி
மீயும் கண்ணும் மாலைமுக உடையவராகிய விட்டுணுவக்

கும் பிதாவும்—மருதூர் இறைவர் - மருதூரின் கண் எழுந்த
 ருளியிருக்கின்ற தலைவரும்—கறை அரவம் கட்டு ஆம் அனா
 யர் - விடம்பொருந்திய பாம்பாலாகிய கட்டுப்பொருந்திய
 அரையை யுடையவருமாகிய சிவபெருமான்—மனமே - ரெ
 ஞ்சமே—இரு வினைக் கட்டு அற - இருவினைப்பந்தம் அறும்
 பொருட்டு—நங்கண் தாம் அரையர் என்று ஆட்கொண்டரு
 ள்கைக்குக் கற்பனை - நம்மிடத்தே தாம் நாயகரென்று
 அடிமைக்கொண்டருளுதற்கு விதியேயாம். எ-று. (௫௪)

கற்பனையத்தனையாயினுநின்புகழ்க்கற்பதநான்
 கற்பனையத்தனைகாணச்சரவணப்பொய்கைவந்தோன்
 கற்பனையத்தனையாமருதூருறைகாரணவக்
 கற்பனையத்தனைபத்தா குற்றத்தைக்கடிபவனே.

(இ - ள்.) நான் நின்புகழ் கற்பது அத்தனை கற்பனை
 ஆயினும் - நான் உமது கீர்த்தியைப் படிப்பது அவ்வளவும்
 பொய்யாமாயினும்—கற்ப நயத்தனை - படிப்பவைகளை விரு
 ம்பினீர்,—அச் சரவணம் பொய்கை வந்தோன் - அந்தச் சர
 வணப்பொய்கையின்கண்ணே திருவவதாரஞ்செய்தருளின
 வராகிய முருகக்கடவுளுக்கும்—கல் பனை அத்தன் ஐயா -
 (மாணிக்க) ரத்தினத்தாலாகிய பனைபோன்ற கையை யுடைய
 வராகிய விநாயக்கடவுளுக்கும் பிதாவே,—மருதூர் இறை
 காரண - மருதூரின் கண் எழுந்தருளியிருக்கின்ற காரண
 னே,—அக் கற்பு அனை அத்த - அந்தக் கற்பையுடைய மாதா
 வாகிய உமாதேவியாரைப் பாதுகாக்கவுடையவரே,—ரை பத்
 தர்குற்றத்தைக் கடிபவனே - வுள்ளுந்துகின்ற அன்பர்களு
 டைய குற்றத்தையொழிப்பவரே. எ-று. காண் அசை. (௫௫)

கடியவம்போடி கல்கண்ணியைக்கண்டு கலங்கி நெஞ்சிற்
கடியவம்போய் நின்றழிந்தனன் காண்குற்றங்கண்டெனைநீ
கடியவம்போதமுன்கண்டதுண்டோவண்டிண்காலணையக்
கடியவம்போருகங்கான் மருதூரன் கல்வரைக்கே.

(இ - ள்.) 'கடிய அம்போடு இகல் கண்ணியைக் கண்டு
கலங்கி - கூர்மையையுடைய பாணத்தோடு பகைக்கின்ற க
ண்ணையுடையவளாகிய பெண்ணைக் கண்டு மயங்கி—நெஞ்சி
ல கடி அவம்போய் நின்று அழிந்தனன் - மனசின்கணுள்ள
காவல் வீண் போய் நின்று வருந்தினேன்,—குற்றம் கண்டு
எனை நீ கடிய அம்போதம் முன் கண்டது உண்டோ - குற்ற
த்தைக் கண்டு என்னை நீ கோடக்க அழகிய அறிவை முன்
னே நானறிந்ததுண்டோ—வண்டிண் கால் அணையக் கடி
அ அம்போருகம் கால் மருதூர் அரன் கல் வரைக்கு - வண்டி
லுடைய கால்கள் பொருந்த மணத்தை அந்தத் தாமமாமலர்
கள் கால்கின்ற மருதூரின் கணை முந்தருளியிருக்கும் சிவபெ
ருமானது கல்லாகிய மலையினிடத்து. எ-று. காண் அசை.
[தலைவன் பாங்கனுக்கு உற்றகூரைத்தல்.] (ருசு)

கல்லாரமலைமென் கூந்தற்கைக்காந்தக் கவுரிபங்கன்
கல்லாரமலைத்திகழ் மருதூரிற் பொய்கைக்குண் மண்ணைக்
கல்லாரமலையங்கையாற்றொழார்சைவகாவியங்கள்
கல்லாரமலையன்காணுப்பதமெங்ஙன் காண்குவரோ.

(இ - ள்.) கல்லாரம் மலை மெல் கூந்தல் கைக் காந்த
ள் கௌரி பங்கன் - செங்கழுநீர்மலையையணிந்த மெல்லிய
அளகத்தையும் கைகளாகிய காந்தப்பூக்களையுமுடைய உ
மாதேவியாருடைய பாகராசிய சிவபெருமானுடைய—கல்
கூரம் மலைத் திகழ் மருதூரில் - இரத்தினங்களும் முத்துக்கள்

ளும் மாலைக்காலத்தின்கண்ணே விளங்குகின்ற மருதூரினி
டத்ததாகிய—பொய்கைக்குள் மண்ணைக் கல்லார்-வாவியினு
ள்ள மண்ணைத் தோண்டார்கள்,—அம் ஆலயம் கையால்
தொழார் - அழகிய திருக்கோயிலைக் கைகளினாலே கும்பிடா
ர்கள்,—சைவ காவியங்கள் கல்லார் - சைவகாவியங்களைப் ப
டியார்கள்,—அ மால் அயன் காணப் பதம் எங்ஙன் காண்கு
வர் - அந்தவிட்டுணுவும் பிரமாவும் காணாத திருவடிகளை எப்
படி (இவர்கள்) தரிசிப்பார்கள்! எ-று. (ரு௭)

குவலயங்கற்பகநாடரவப்பதிகும்பிடுஞ்செங்
குவலயங்கட்பொழிவார்மருதூரிறைகூரயிலா
குவலயங்கற்பொடியாகத்தொடுங்கந்தர்கோக்கொற்றவா
குவலயங்கட்செவியாகக்கொள்வாரொங்குலதெய்வமே.

(இ - ள்.) குவலயம் கற்பகம் நாடு அரவம்பதி கும்பிடு
ம் - பூமியும் கற்பகதருவையுடைய தேவலோகமும் நாக
லோகமும் கும்பிடுகின்ற—செங்குவலயம் கள் பொழி வார்
மருதூர் இறை - செங்குவளைமலர்கள் தேனைப் பொழிசின்ற
நீரினாலே சூழப்பட்ட மருதூரின் கணைமூந்தருளியிருக்கும்
நாயகரும்—கூர் அயில் ஆகு வலயம் கல் பொடி ஆகத் தொ
டும் கந்தர் கோ - கூரிய வேலாகிய வல்லயத்தைக் கிரௌஞ்
சமஷ்டி துகளாகும்வண்ணம் தொடுத்த முருகக்கடவுளுக்கு
த் தலைவரும்—கொற்றம் வாகுவலயம் கட்செவி ஆகக் கொ
ள்வார் - வெற்றியையுடைய தோளணி பாம்பாகக் கொள்
வோருமாகிய சிவபெருமான்—எம் குலதெய்வம் - நம்மு
டைய குலதெய்வம். எ-று. (ரு௮)

குலஞ்சுகந்தாதிகள்விட்டுத்தவவுருக்கொண்டிருஞ்சா
குலஞ்சுகந்தாகழ்பொய்மோகந்தவிர்ந்துகுணத்திரயம்

குலஞ்சுகந்தாட்டமாட்டாவெண்ப்பணிகொண்டதென்கோ
குலஞ்சுகந்தாதுகொய்காமருநூர்க்குன்றக்கோதண்டனே.

(இ - ள்.) குலம் சுகந்த ஆதிகள் விட்டு - குலத்தையும் சுகந்தமுதலியவற்றையும் விடுத்து—தவம் உருக் கொண்டு - தவவேடத்தைப் பூண்டு—நெஞ்ச ஆகுலம் சுகம் தாகம் பொய் மோகம் தவிர்ந்து - மனசினுள்ள வருத்தத்தையும் சுகத்தையும் தாகத்தையும் பொய்யையும் மோகத்தையும் நீங்கி—குணத்திரயம் குலஞ்சுக உகந்து ஆட்டமாட்டா எனை - முக்குணங்களுங்குலைந்து மகிழ்ந்து அடிமைப்பட மாட்டாத என்னை—பணி கொண்டது என் - அடிமைக்கொண்டதென்னை—கோகுலம் சுகம் தாது கொய்கா மருநூர்க்குன்றம் கோதண்டனே - குயில்களும் கிளிகளும் பூந்தாதைக் கொய்யாநின்ற சோலைகளினாலே சூழப்பட்ட மருநூரின்கவணமுநதருளியிருக்கும் மகாமேருமலையாகிய வில்லையுடையவரோ. எ - று. கோகுலம் கோகுலம் எனமருவிற்று. (ருக)

தண்டலைநாகங்கள் பூகங்கள் சூழமுநதஞ்சுணையிற்

றண்டலைநாகக்கணைகழுநீர் முகைசற்றுவிண்ட

தண்டலைநாகக்கொலென்றஞ்சிமாறெனத்தன்னிழன்மேற்

றண்டலைநாகந்தவிர்மருநூரென்றபரமே.

(இ - ள்.) தண்டலை நாகங்கள் பூகங்கள் சூழமுநதம் சுணையில் - சோலைகளினுள்ள புன்னைமரங்களும் கமுகமாங்களும் சூழாநின்ற பெரிய சுணையினிடத்தே—தண்டலைநாகு அங்கு அணை கழுநீர் முகை சற்று விண்ட தண்டி - குளிர் னமையுடைய பெரிய சங்குகள் அங்கே சேர்ந்த கழுநீர் முகை சிறிது அலர்ந்த தண்டை—அலை நாகம் கொல் என்று அஞ்சி - அசைசுகின்ற பாம்போவென்று பயந்து—மாறு எனத் த

ன் நிழன்மேல் தண்டலை நாகம் தவிர் மருதூரன் - தன்பகையென்று தனது நிழலின்மேலே எதிர்த்தலை யாளை நீங்குகின்ற மருதூரையுடையவராகிய சிவபெருமான்—என் தாபம் - என்னுடைய துணை. எ-று. (சு0)

தாபரசங்கமொராறுக்கும்போற்றுஞ்சுதூர்மறைக்குந்
தாபரசங்கவயன்மருதூரநகர்தங்கியநா
தாபரசங்கமர்சாடக்கொண்டாய்சுந்தரற்குச்சென்று
தாபரசங்கவல்லிணையேற்குன்சரணங்களே.

(இ - ள்.) பரசு அங்கம் ஓராறுக்கும் போற்றும் சதூர் மறைக்கும் தாபர - துதிக்கப்படும் ஆறுவேதாங்கங்களுக்கும் (உம்மைத்) துதிக்கும் நான்குவேதங்களுக்கும் நிலையாயுள்ளவரோ,—சங்கம் வயல் மருதூர் நகர் தங்கிய நாதா - சங்குகளையுடைய வயல்களினாலே சூழப்பட்ட மருதூரென்னும் திருப்பதியின்கண் எழுந்தருளியிருந்த தலைவரோ,—பரசு அங்கு அமர் சாடக் கொண்டாய் - மழுவை அங்கே போரின் கண்ணே (பகைவரைக்) கொல்லும்பொருட்டுத் தாங்கினவரோ,—சுந்தரற்குச் செல் நாதா - சுந்தரமூர்த்திநாயனார் பொருட்டுச்சென்ற தாதரோ,—பர - மேலானவரோ,—சங்கரசுகத்தனதுச்செய்பவரோ,—வல் வினையேற்கு உன் சரணங்கள் தா - வல்லிய வினையையுடையேனுக்கு உம்முடைய திருவடிகளைத் தந்தருளும். எ-று. [பூட்டுவிற்பொருள்கோள்.] (சுக)

சரக்கன்றுகந்தமலரோற்குமேற்பதந்தண்கழநீர்ச்
சரக்கன்றுகந்தர்ப்பனையெரித்தோரிருதாட்கடக்குஞ்
சரக்கன்றுகந்தன்றனக்கையர்பொய்யர்தமக்ககலீ
சரக்கன்றுகந்தவர்தென்மருதூரர்தமர்களுக்கே.

(இ - ள்.) கந்தம் மலரோற்கு மேல் பதம் சரக்கு அன்று-
மணத்தையுடைய தாமரைமலரிலிருக்கும் பிரமனுக்கு மேலாகிய
பதமும் ஒருபொருளன்று,—தண் கழுநீர்ச் சரம் கன்
று கந்தர்ப்பனை எரித்தோர் - குளிர்மையையுடைய கழுநீர்ம
லராகிய அம்பையுடைய கோபிக்கின்ற மன்மதனை எரித்தவ
ரும்—இருதாள் கடம் குஞ்சரம் கன்று கந்தன் தனக்கு ஐய
ர் - இரண்டிபாதங்களையும் மதத்தையுமுடைய யானைக்கன்றாகி
ய விநாயகக்கடவுளுக்கும் முருகக்கடவுளுக்கும் பிதாவும்—
பொய்யர் தமக்கு அகல் ஈசர் - பொய்யர்களுக்கு உகன்ற த
லைவரும்—அக்கு அன்று உகந்தவர் - எலும்புமணியை அந்
நாளிலே மகிழ்ந்தணிந்தவரும்—தென் மருதூரர் தமர்களுக்கு
- அழகிய மருதூரையுடையவருமாகிய சிவபெருமானு
டைய அடியார்களுக்கு. ஏ-று. (சுஉ)

தமரவரிக்களிவண்டு துன்றுக்கொன்றைத்தாமரன்பர்
தமரவரிக்குவயன்மருதூரர்பொற்றாளுயிரார்
தமரவரிக்கிறையார்க்கரிதானுந்தமைவணங்குத்
தமரவரிக்குமிதயத்தியானந்தனக்கெளிதே.

(இ - ள்.) தமரம் வரிக் களி வண்டு துன்றம் கொன்
றைத் தாமர் - இசையையுடைய புளளியைப்பொருளுதிய க
ளிப்பையுடைய வண்டிகள் நெருங்குகின்ற கொன்றைமரையி
யையுடையவரும்—அன்பர் தமரவர் - பத்தர்களுக்கு உறவி
னரும்—இக்கு வயல் மருதூரர் - கரும்புகளையுடைய வயல்
களினாலே சூழப்பட்ட மருதூரையுடையவருமாகிய சிவபெ
ருமானுடைய—பொன் தாள் - பொன்போலுந்திருவடிகள்,—
உயிர் ஆர்ந்த மரம் அரிக்கு இறையார்க்கு அரிதானும்—உயி
ரைப்போன்ற மரத்திலே சஞ்சரிக்கின்ற அனுமாரருக்கு இ

றைவராசிய விட்டுணுவுக்கு அரியனவாயினும்,—தமை வணங்
கு உத்தமர வரிக்கும் இதயம் தியானம் தனக்கு எனினு. - தம்
மை வணங்குகின்ற மேலோர்களுடைய விரும்புகின்ற இருத
யத்திலே செயப்படும் தியானத்துக்கு எனியனவாம். ஏ-று.

தனக்கடங்காரெஞ்செனென்றனைக்கொண்டிதருமன்செல்வி
தனக்கடங்காவனின்றூண்மருதூரநற்சந்திரவ
தனக்கடங்கால்சூம்பத்தும்பிக்கொம்பென்னச்சமைந்தவிரு
தனக்கடங்காம்பலஞ்செவ்கனிவாய்மங்கைதனபங்கனே.

(இ - ள்.) தனக்கு அடங்கா ரெஞ்சன் என்று - தனக்க
டங்காத மனத்தையுடையவென்று—எனைக் கொண்டு தரு
மன் செல் விதனம் கடம் - என்னைக்கொண்டு இயமன் செல்
லாரின்ற வேதனையுடைய அருநெறியிலே—காவல் நின்
று ஆள் - காவலாக நின்று ஆண்டருளும்,—மருதூர - மரு
தூராயுடையவனோ,—நல் சந்திரன் வதனம் - சமைபாசிய
சந்திரனைப்போலும் முகத்தையும்—கடம் கால் கும்பம் தம்
பிக் கொம்பு என்னச் சமைந்த இரு தனம் - மதத்தைச் சொ
ரிகின்ற மத்தகத்தையுடைய யானையினது கோடுபோல அமை
ந்த இரண்டுமுலைகளையும்—கள் தங்கு ஆம்பல் அம் செய் கனி
வாய் - தேன் பொருந்திய செவ்வாய்பன்மலர்போலும் அழகி
ய சிவந்த கனிந்த வாயையுமுடைய—மங்கைதன் பங்கனே-
ஊமாதேவியாருடைய பாகனோ. ஏ-று. (சச)

பங்கமுகந்தலைமோதக்கயலினம்பாய்ந்துபைந்தட்
பங்கமுகந்தலைசேர்மருதூரபருப்பதத்தாள்
ஊங்கமுகந்தலைதேய்த்திடவெண்டிங்கள்பட்டபெரும்
பங்கமுகந்தலைவநின்பாதம்பரமெனக்கே.

(இ - ள்.) பங்கம் முகந்து அலை மோத - சேற்றை முகந்து திரைகள் (கரையிலே) மோத—கயல் இனம் பாய்ந்து பைம் தட்பம் கமுகு அம் தலை சேர் மருதூர - கயற்கூட்டங்கள் பாய்ந்து பசிய குளிர்மையையுடைய கமுகமரங்களினது தலையிலே சேர்கின்ற மருதூரையுடையவரோ,—பருப்பதத்தாள் பங்க - பார்ப்பதிதேவியாருடைய பாகரோ,—முகம் தலை தேய்ந்திட வெள் திங்கள் பட்ட பெரும் பங்கம் உகந்த தலைவ - முகமுந்தலையுந்தேய வெண்மையாகிய சந்திரன் அனுபவித்த பெருந்தோல்வியை மகிழ்ந்தருளிய நாயகரோ,—நீன்பாதம் எனக்குப் பரம் - உம்முடைய திருவடிகள் எனக்குத் தஞ்சம். எ-று. (௫)

பரவாதிருக்கைமருவாகமத்தை தப்பழித்துப்பண்ணிற்
பரவாதிருக்கைதிருவுளமோவலைபண்டெடுத்த
பரவாதிருக்கைமமுநாததேவர்பணிமருதூர்ப்
பரவாதிருக்கையறுத்தென்னையானும்பநநரவே.

(இ - ள்.) பரவாது - (உம்மை) வணங்காமலும்—இருக்கை மருவு ஆகமத்தைப் பழித்துப் பண்ணில் பரவாது - வேதங்களையும் பொருந்திய சைவாகமங்களையும் நிந்தித்து இசையோடு துதியாமலும்—இருக்கை திருவுளமோ - இருத்தல் திருவுள்ளமா!—வலை பண்டு எடுத்த பரவா - வலையை முன்னாளிலேயெடுத்த பரவருருக்கொண்டவரோ,—திருக்கை மமுநாத - அழகிய கையிலே தாங்கப்பட்ட முழுமையுடைய தலைவரோ,—தேவர் பணி மருதூர்ப் பர - தேவர்கள் வணங்குகின்ற மருதூரின் கண்கொண்டருளியிருக்கும் மேலானவரோ—வா - வந்தருளும்,—திருக்கை அறுத்து என்னை ஆளும் பரம்

தர - குற்றத்தையொழித்து என்னை ஆண்டருள்கின்ற திருவடிகளைத் தரும்பொருட்டு. எ-று. (சுசு)

பதங்கடந்தானிரைத்தன்னபன்மாதர்கள்பற்றற்றநற்
பதங்கடந்தாலென்னகைம்மாறுசெய்வன்பகைத்தபருப்
பதங்கடந்தான்பட்டகைம்மாவுரித்தபரமன்மறைப்
பதங்கடந்தான்புகழ்மாமருதூர்மங்கைபங்கினனே.

(இ - ள்.) பதங்கள் தந்தால் நிரைத்து அன்ன பல் மாதர்கள் பற்று அற - சோறுகளை நூலினாலே நிரைத்தாற்போன்ற பற்களையுடைய பெண்களிடத்ததாகிய ஆசை நீங்கும்பொருட்டு—நல் பதங்கள் தந்தால் - நன்மையாகிய திருவடிகளைத் தந்தருளினால்—என்ன கைம்மாறு செய்வன் - என்ன பிரதியுபகாரத்தைச் செய்வேன்!—பகைத்த யருப்பதம் கடந்தான் பட்ட கைம் மா உரித்த பரமன் - பகைத்த மலைபோலும் மதந்தான் பட்ட யானையுரித்த மேலானவரும்—மறைப் பதம் கடந்தான்—வேதத்தினது சொல்லைக் கடந்தவரும்—புகழ்மாமருதூர் மங்கை பங்கினன் - கீர்த்தியையுடைய பெரிய மருதூரில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற உமாதேவியாருடைய பாகருமாகிய சிவபெருமான். எ-று. சிவபெருமான் திருவடிகளைத் தந்தருளினால் எனக் கூட்டுக. (சுசு)

பங்கையவாவியனையாட்களித்தபரமன்மன்றற்
பங்கையவாவிமருதூரிலோரிறைபாரவல்லி
பங்கையவாவிவண்மேலிடுமப்பகையடுமின்
பங்கையவாவிம்மணமுமினிதல்லபாவையரே.

(இ - ள்.) பங்கை அவ் ஆவி அனையாட்டு அளித்த பரமன் (தமது) பாகத்தை அவ்வுயிர்போலும் உமாதேவியாருக்

சூக் கொடுத்தருளிய சிவபெருமானுடைய—மன்றல் பங்கய
 ம்வாவி மருதூரில் - மணத்தையுடைய தாமகாவாலிகளாலே
 சூழப்பட்ட மருதூரின் கண்ணே—ஒரிறை - ஒருதலைமகன்—
 பாரம் வல் இபம் கை அவாவி இவள் மேலிடும் அப்பகை-
 பாரமாதிய வலிய யானே புழைக்கையினாலே அவாவி இவ
 னை மேலிட்ட அந்தப்பகையை—அடும் இன்பம் கயவடி - வில
 க்கிய இன்பம் வெறுக்கப்படாது,—டும் மணமும் இனிது அ
 ல்ல - இரதமணமும் இனியதன்று,—பாவையோ - பெண்க
 ளே. எ-று. [மணம் விலக்கு.] (சுஅ)

பாவகனஞ்சக்கரந்துணித்தாய்பதமாறுநடப்
 பாவகநஞ்சக்கறைமிடறறாய்மருதூர்ப்பரம
 பாவகனஞ்சத்திருன்றநின்றானைப்பரந்தமலம்
 பாவகநஞ்சர்ச்சனைபுரிந்தென்றுபணிவதுவே.

(இ - ள்.) பாவகன் அஞ்சக் கரம் துணித்தாய் - அக்கி
 னிதேவன் அஞ்சும்வண்ணம் கையை வெட்டினவரோ,—பத
 ம் மாறு நடம் பாவக - பாதம் மாறிய நிருத்தத்தினது பாவ
 கத்தையுடையவரோ,—நஞ்சம் கறை மிடறறாய் - விடத்தையு
 டைய கருமையாகிய கழுத்தையுடையவரோ,—மருதூர்ப் பர
 ம - மருதூரின் கணமூந்தருளியிருக்கும் மேலானவரோ,—
 பாவம் கணம் சத்தி குன்ற - பாவத்தினது மிகுதியாகிய வலி
 மை குன்றும்பொருட்டு—நின் தானை - உம்முடைய திருவடி
 களை—பரந்த மலம் பாவு அகம் ரைஞ்சு - விரிந்த மலம் பர
 விய் மனம் ரைந்து—அர்ச்சனை புரிந்து பணிவது என்று -
 பூசைசெய்து வணங்குவது எந்நாள்! எ-று. (சுக)

பணியாதவர்க்கத்தொடர்ச்சிக்கும்பத்திரபத்தர்ச்சித்தப்
 பணியாதவர்க்கருள்செய்மருதூர்ப்படவரவப்

பணியாதவர்க்குன்றவென்றவன்றூட்செம்ப்துமரெஞ்சே
பணியாதவர்க்குமதிக்குமப்பாலைப்பதந்தரவே.

(இ - ள்.) பணியாது - (உனக்குத்) தொழில் யாது!—
அவர்க்கத்தொடு அர்ச்சிக்கும் பத்திரம் பத்தர் சித்தம் பணி
யா - அந்த உபகரணங்களோடு பூசிக்கின்ற பத்திரங்களையு
டைய அன்பர்களது சித்தத்தினுள்ள தொண்டையுடையவ
ரோ,—தவர்க்கு அருள் செய் மருதூர - முனிவர்களுக்குக் க
ருணையைச் செய்கின்ற மருதூரையுடையவரோ,—படம் அர
வம் பணியா - படத்தையுடைய பாம்பாகிய ஆபரணத்தையு
டையவரோ,—தவர்க் குன்ற என்று - வில்லாயுள்ள மலையை
டையவரோ என்று சொல்லி—அவன் தாள் செம்பதுமம்-
அவருடைய திருவடிகளாகிய செந்தாமரைமலாகளை—ரெ
ஞ்சே பணி - மனமே ரீ வணங்குவாயாக,—ஆதவர்க்கும் மதி
க்கும் அப்பால் பதம் தர - சூரியனுக்கும் சந்திரனுக்கும் அப்
பாலுள்ள பதத்தைத் தரும்பொருட்டு. எ-து. அப்பாலை என்
பதன் ஐ சாரியை. (எடு)

வேலைக்கையலைக்கவர் விழியார் வசம் வீழ்ந்துனது
வேலைக்கையலைக்கண்டும் முயலேன் புக்கவேளையுண்டோய்
வேலைக்கையலைத்துவருங்கொல்கூற்றைவெறுத்துயிர் போம்
வேலைக்கையலைப்புனன் மருதூர் முக்கண்மெய்ப்பயனே.

(இ - ள்.) வேலைக் கையலைக் கவர் விழியார் வசம் வீழ்ந்
து - கடலையும் கயன்மீனையும் கவர்கின்ற கண்களையுடைய
பெண்களது வசத்தில் அழுந்தி—உனது வேலைக்கு அயலைக்
கண்டும் முயலேன் - உம்முடைய தொண்டுக்கு அயலானாகக்
கண்டும் முயல்கின்றிலேன்,—புக்க வேலை உண்டோய் - புகு
ந்த மன்மதனைக் கொன்றவரோ,—வேலைக் கை அலைத்து வரும்

கொல் கூற்றை வெறுத்து உயிர்போம் வேலைக் கை - வே
லாயுதத்தைக் கையினாலே அசைத்து வருகின்ற கொல்கின்
ற இயமனை வெறுத்து ஆன்மாப போகின்றபொழுது கோபி
த்தருளமு, — அலைப் புனல மருதூர் முடிகண் மெய்ப் பயனே -
தினாயையுடைய நீரினாலே சூழப்பட்ட மருதூரின் கணைமு
ந்தருளியிருக்கின்ற மூனறுகணகளையுடைய மெய்ப்பயனா
யுள்ளவரே. ௭-று. (௭௧)

பயநதநாகமலரினறுயிலப்படுமருதூரப

பயனாததுகப்பகலைக்கண்டோனபததாசித்தத்துள்ளான்
பயனநதனாகமணிவோன் கழலைதும்பலபிறவிப

உயநநதநாகந்துதிக்கவணங்கப்பரிந்திருமே.

(இ - ள்.) பயம் நதது அம் நாக மலரினறுயிலப்படு
ம் மருதூர்ப் பயன் - நீரிலுள்ள சங்குகள் அழகிய புன்னைப
ழுவின் கண்ணே நித்தொசெய்கின்ற மருதூரின் கணைமுந்த
ருளியிராநின்ற பயனாயுள்ளவரும்—அந்நன் ஆகப் பகலைக்
கண்டோன் - குருடனாகும்பொருட்டுச் சூரியனைச் செய்தவ
ரும்—டத்தர் சித்தத்து உள்ளான் - அன்பர்களுடைய இருந
யத்தின்கண் உள்ளவரும்—பை அனநதன் ஆகம் அணிவோ
ன் கழலை - படத்தையுடைய அனந்தனைத் திருமார்பின்கண்
ணே அணிபவருமாகிய சிவபெருமானுடைய திருவடிதனை—
தும் பல் பிறவிப் பயம் நத - உங்களுடைய பலவாகிய பிற
ப்புக்களினுள்ள அச்சங்கெழும்பொருட்டு—நா துதிக்கக் கம
வணங்கப் புரிந்த இரும் - நாக்குத் துதிக்கத் தலை வணங்க
அன்புகூர்ந்து இருக்கண். ௭-று. (௭௨)

இரும்பலவின்செய்மருதூரென்றாந்தமிதயங்கன்போ

இரும்பலவின்செய்மருதூரென்றாந்தமிதயங்கன்போ

ளிரும்பலவீன்பயிழையாயினும்ஞ்செழுத்தையுன்னி
யிரும்பலவீன்சொலொடும்புகழ்ந்தேத்தியிரந்துகொண்டே.

(இ - ள்.) இரும் பலவீன் செய் மருதூர் என்றார் தம் இ
தயங்கள் போல் இரும்பு அல - பெரிய பலாமரங்களையுடைய
வயல்களாலே சூழப்பட்ட மருதூர் என்று சொல்லாதவ
ர்களுடைய நெஞ்சங்களைப்போல (உங்கள் நெஞ்சங்களும்)
இரும்பல்ல, — இன்னலது தீர வேண்டிடிண் - துன்பம் நீங்க
வேண்டிண், — இவ் உலகு உள்ளா - இவ்வலசத்தின்கண் உள
ளவர்களே, — உம்பல இன்பம் இலை ஆயினும் - யானையைபு
டைய இன்பம் இல்லையாயினும் — அஞ்ச எழுத்தை உன்னி இ
ரும் - பஞ்சாக்கூரத்தைச் சிந்தித்திருங்கள் — பல இன் சொல
லொடும் புகழ்ந்து ஏததி இரந்துகொண்டு - பலவாகிய இனி
ய சொற்களோடும் புகழ்ந்து ததித்த யாசித்துக்கொண்டு.
எ - று. (எஃ)

இரவிதனந்தம்பரவையைச்சுந்தரரொய்தச்சென்றே
னிரவிதனஞ்சயன்றிங்களங்கண்ணெழிற்கரும்ப
யிரவிதனம்புணரும்மருதூரனினையடியை
யிரவிதனங்களறுத்துயர்வாழுகைக்கண்ணெஞ்சமே.

(இ - ள்.) இரவு இதம் நந்தம் பரவையைச் சுந்தரர் எ
ய்தச் சென்றேன் - இராத்திரியிலே அன்பு மிகுகின்ற பரவை
யாரைச் சுந்தரமூர்த்திராயனார் அடையும்பொருட்டுத் தூது
போனவராயும் — இரவி தனஞ்சயன் திங்கள் அம் கண்ணன்
சூரியனும் அக்கினியும் சந்திரனும்மாகிய அழகிய கண்களையு
டையவராயும் — எழில் கரும் பயிரவி தனம் புணரும் மருதூ
ரன் - அழகையுடைய கரிய உமாநேவியாருடைய மூலைகளை
பு புணர்கின்ற மருதூரையுடையவராயுமுள்ள சிவபெருமா

ஐடைய—இணை அடியை இர - இரண்டுதிருவடிகளையும் இரப்பாயாக—விதனங்கள் அறுத்து உயிர் வர்முனைக்கு - துயரங்களைப்பொழித்து உயிர்வாழ்தற்பொருட்டு,—என் நெஞ்சமே - என்மனமே. எ-று. (எச)

என்னாவருந்தக்கூரீர்க்கிடங்கெங்குமீன்கறவை
யென்னாவருந்தமலர்மருதூருறையீசநம
வென்னாவருந்தமிழாற்றுதிப்பேன்பயனைப்துவதிங்
கென்னாவருந்தன்மைவல்லியமாவுணிக்கென்னிடத்தே.

(இ - ள்.) என் நா வருந்த - என்னுடைய நாகரு வருந்தும்படி—கூரீர்க்கிடங்கு எங்கும் ஈன் கறவை என் அருந்துமீ மலர் மருதூர் உறை ஈச நம என்னு - செங்கூரீரையுடைய குளமெங்கும் ஈன்ற கறவையெனப்பிடும் பசுக்கள் உண்கின்ற பூக்களையுடைய மருதூரின் கண் எழுந்தருளியிராநின்ற சிவபெருமானே வணக்கம், என்று—அரும் தமிழால் துதிப்பேன் - அருமையாகிய தமிழினாலே துதிப்பேன்,—ஆ வல் இயமா - ஆ வலிய இயமனே,—என்னிடத்த வருந்தன்மை உணக்கு இங்கு எய்துவது பயன் என் - என்னிடத்த வருந்தன்மையினாலே உணக்கு இங்கே வருவதாகிய பயன் யாது! எ-று. (எடு)

இடத்தேயுமையவைத்தோன்மருதூருறையெந்தவன்ம
யிடத்தேயுமையவண்ணையுதைத்தோன்ஊழ்வின்கணெங்க
ளிடத்தேயுமையவரப்பெற்றதூன்றியின்றேற்றியமுத்
திடத்தேயுமையலிடையதிபாரவினமுணிக்கே.

(இ - ள்.) இடத்தே உமையை வைத்தோன் - இடப்பாசத்திலே உமாத்தேவியாரை வைத்தவரும்—மருதூர் உறை எர்

தை - மருதூரின் கண் எழுந்தருளியிருக்கின்ற எமது பிதாவு
 ம்—வல மயிடத்து ஏயும மை வண்ணனை உதைத்தான வெ
 ற்பின் - வலிய - ஒருமைக் கடாவின்மேலே பொருந்திய கரு
 நிறத்தையுடையவனாகிய இயமனை உதைத்தவருமாகிய சிவ
 பெருமானுடைய மலையின்கண்ணே—இவ்வன் எங்களிடத்
 தே உமை வரப் பெற்றது நன்றி - இப்படி எங்களிடத்தே உ
 ம்மை வரும்வண்ணம் பெற்றது நன்மைடாம்,—இன்று ஏர
 திய முத்து அதிபாரம இளமுலைகரு இட - இப்பொழுது (ந
 ர் கையுறையாகத்) தாங்கிய முத்துமாலையை உதிசபாரததை
 யுடைய இளமையாகிய தனங்களின்மீது அணிய—ஐயம
 இடை தேயும் - (உண்டோ இன்றோ எனலும்) ஐயதையு
 டைய இடையானது தேய்ந்துவிடும். ஏ-று. [பாங்கி கையு
 றை மறத்தல். (எசு)

முலையம்புலவிறைபங்காகங்காளாமுதன்மருதூர
 முலையம்புலகருங்கொளினுறகுளருமனன்மொய்குமுனின்
 முலையம்புலவிகெடத்தழுவேமதன்முனறம்பெயதான
 முலையம்புலவுமினியாவிநீலமுடித்திடுமே.

(இ - ன்.) முலை அம் புலம இறை பங்கர் - முல்லை நில
 த்துக்குத் தலைவராகிய விட்டுணுவைப் பாகத்திலுடையவரு
 (ம்—கங்காளர் - முழுவெலும்பையணிந்தவருமாகிய சிவ
 பெருமானுடைய முதல் மருதூர - முதன்மையாகிய மரு
 தூரின் கண்ணே—முலை அம்பு உலகம் கொளினும் குன்ற ம
 ன்றல் மொய் குமுதல் - கம்புறந்து சமுத்திரசலம் உலகத்தை
 க்கொள்ளினும் அழியும்பொழுது அணததையுடைய நெருக்கி
 ய அணததையுடைய பெண்ணே—நின் முலை அம் புலவி
 கெடத் தழுவேம் - உன்னுடைய தனங்களின் சூழிய புலவி நீ

ங்கும்வண்ணம் அணிகின்றிலேம்,—மதன் மூன்று அம்பு எய்தான் - மன்மதன் (தாமரை சூதம் அசோகமென்னும் முதன்) மூன்று பாணங்களைத் தொடுத்தான்,—முல்லை அம்பு உலவும் - முல்லையாகிய (நான்காம்) பாணம் (வந்து) உஷுகின்றது,—இனி நீலம் ஆவி முடித்திடும் - இனி நீலோற்பமமாகிய ஐந்தாம் பாணம் உய்கைக் கொன்றுவிடும். எ-று. [தலைவன் தலைவிக்ருத் தன் வருத்தங்கூறல்.] (எஎ)

முடியப்படுவலைவீசம்பரவவெம்முப்புரவா
முடியப்படுகனைதொட்டவனேமருதாரமுன்னோய்
முடியப்படுபுலித்தோலலாமேவுமுதல்வவென்னை
முடியப்படுபிறவிக்கடல்வீழமுனிந்தனையே.

(இ - எ.) முடியப்படு வலை வீசம் பரவ - முடியப்பட்ட வலையை வீசுகின்ற பரவலோ,—வெம் முப்புரவா முடியப்படுகனை தொட்டவனே - கொடுமையாகிய முப்புரங்களை யுடையவசரர் இறக்கும்பொருட்டுக் கொல்கின்ற அம்பை எய்தவலோ,—மருதார - மருதாராயுடையவலோ,—முன்னோய்- அநாதியாயுள்ளவலோ,—அப்பு முடி அடு புலித்தோல் அலாமேவு முதல்வ - கங்கைநீர் முடியிலும் கொல்கின்ற புலித்தோல் அலாயிலும் பொருந்திய முதல்வலோ,—என்னை முடியப்படுபிறவிக்கடல் வீழ முனிந்தனை - என்னை முழுமையும் அமுதனுகின்ற பிறவிக்கடலிலே விழும்வண்ணம் கோபித்தீர். எ - று. (எஅ)

முனியாயமானுடக்காவந்தகனைமுனிந்தவனே
முனியாபமானதமிழ்மருதாருற்றைமுக்கண்டின்
முனியாயமாலையென்றேத்தகைச்சுன்புமுற்றுவித்து
முனியாயமாலிலத்திற்பிறவாமைநம்முன்வினையே.

(இ-ள்.) முன் நியாயம் மானுடர்க்கு ஆ அநதகளை மு
னிந்தவனே - முன்னே நியாயத்தையுடைய மனிதருக்காக
இயமனைக் கோபித்தவனோ,—முனி ஆயம் ஆன தமிழ் மருதூர
உறை முக்கண் - அகத்தியமுனிவரது பேராகிய தமிழையுடைய
மருதூரின் கண் எழுந்தருளியிருக்கின்ற மூன்றுகண்களை
யுடையவனோ,—நின் முனி யாய் அ மால ஐயன் எனது ஏத்
துகைக்கு - உம்மைச் சிறித்து மாதாவே அந்த விட்டுணுவு
க்குப் பிதாவே என்று துதிக்கும்பொருட்டு—அன்பு முறறு
வித்து - அன்பை முதிர்வித்து,—ஆம்மா நிலத்தில் பிறவாமை-
அழகிய பெரிய பூமியின்கண்ணே (அடியேங்கள் இனிப் பி
றவாமைப்பொருட்டு—நம் முன் வினை முனியாய் - நமது
முன்னைவினையைக் கோபித்தருளும். எ-று. (எக)

வினையகல்வித்தென்னையாண்டுவேண்டும்வினாமலர்க்கா
வினையகல்வித்தகக்கண்ணிபங்காநடமெய்ப்பயில
வினையகல்வித்தனமாதர்க்குமோகம்வினைத்தருள்க
வினையகல்வித்தலைவாமருதூர்மைம்மிடறறவனே.

(இ - ள்.) வினை அகல்வித்து என்னை ஆண்டுவேண்டு
ம் - வினைகளை யொழிவித்து என்னை ஆண்டருளவேண்டும்,—
வினைக் காலி மலர் ரை அகல் வித்தகம் கண்ணி பங்கா - மண
த்தையுடைய கருங்குவனைமலா தளரப்பெற்ற உகன்ற சது
ரப்பாட்டையுடைய கண்களையுடைய உமாதேவியாருடைய
பாகனோ,—நடம் மெய் பயில அவிய - கூத்தின்கண்ணே சி
ருமேனியிலே பயிலர்நின்ற அபியங்களை யுடையவனோ,—கல
வி தனம் மாதர்க்கு மோகம் வினைத்தருள் கவின் ஐய - மலை
யைப்போலும் பருமையாகிய மூலைகளையுடைய பெண்களு
க்கு மோகத்தை வினைவித்தருளிய அழகையுடைய ஐயனோ,—

கல்வித் தலைவா - கல்விக்குத் தலைவனோ,—மருதூர் மெய்யிட
 ற்றவனே ி மருதூரின்கண் எழுந்தருளியிருக்கின்ற கரிய
 கழுத்தைபுடையவனோ. எ-று. (அ0)

அவனியம்பாழல் கால்விசும்பாயெங்குமானவனே
 யவனியம்பான்முப்புரமெரித்தாய்தென்னணிமருதூ
 ரவனியம்பாவித்தெனைவாவெனவடர்த்தநககனா
 மவனியம்பாமுனருள்புரியாயுன்னடைக்கலமே.

(இ - ள்.) அவனி. அம்பு ஆர் அழல் கால விசும்பு ஆய்
 ளங்கும் ஆனவனே - பூமியும் நீரும நிறைநத அக்கினியும்
 காற்றும் ஆகாயமுமாய் எங்குமாயவனோ,—அ வனி அம்பால
 முப்புரம் எரித்தாய் - அந்த அக்கினியாகிய அம்பினாலே முப்
 புரங்கனையும் எரித்தவனோ,—தென் அணி மருதூர் - அழகிய
 அலங்காரத்தைபுடைய மருதூராயுடையவனோ,—அந்தகன
 ஆம் அவன் எனே அனியம் பாவித்து அடர்த்து வா என லீய
 ம்பாமுன் அருள் புரியாய - இயமனாகிய அவன் என்னை வே
 ராகப் பாவித்துப் பொருது வாவென்று சொல்லாமுன் அரு
 ளசெய்யும்,—உன் அடைக்கலம் - உமக்கடைக்கலம்.எ-று.(.)

கலங்காமனந்தந்தகூற்றுவன்றேற்றிடுங்காலத்தடைக்
 கலங்காமனந்தந்தருமருதூராயகஞ்சத்தன்ப
 கலங்காமனந்தமுராரிதொழுஞ்சிவகாமமெனுங்
 கலங்காமனந்தவிழித்தவனேகறைக்கந்தரனே.

(இ - ள்.) கூற்றுவன் தோற்றிடும் காலத்து அடைக்கல
 ம் - இயமன்றேன்றுமபொழுது (உமக்கு) அடைக்கலம்,—க
 லங்கா மனம் தந்து கா - அஞ்சாத மனத்தைத் தந்து காத்த
 றானும்,—மன் தந்து அம் தரு மருதூர் ஐய - நிகழ்பெற்ற

சங்குகளை நீர் தருகின்ற மருதூரின் கணைமுந்தருளியிருக்கின்ற பிதாரே,—கஞ்சுத்தன் பகல் அம் கா மன்¹ நர்தம் முராரி² தொழும் சிவ - பிரமனும் சூரியனும் அழகிய கற்பகக்காவுக்கரசனாகிய இர்திரனும் நம்முடைய விட்டுணுவும் வணங்குகின்ற சிவனே,—காமம் எனும் கலம் காமன் நந்த விழித்தவனே - காமமெனப்படும் ஆபரணத்தையுடைய மன்மதன் கெடும்வண்ணம் விழித்தவனே,—கறைக் சந்தரனே - கரிய கழுத்தையுடையவனே. எ - று. (அஉ)

கந்தரவையையன்மாலென்றிந்துகண்பதிவேற்
கந்தரவையன்புகழ்மருதூரகரிய்திருக்
கந்தரவையம்புகுந்தவனேமதன்காயங்கன
கந்தரவையம்பெய்தாலுய்யுமோவென்றன்காதலியே.

(இ - ள்.) கந்தரம்³ 'வையன் - மேகமாகிய வாகனத்தையுடைய இர்திரனும்—அயன் மால் - பிரமனும் விட்டுணுவும் —என்று இர்து - சூரியனும் சந்திரனும்—கண்பதி வேல் கந்தர் அவ் ஐயன் புகழ் மருதூர - விநாயகக்கடவுளும் வேலாயுதத்தையுடைய முருகக்கடவுளும் அவ்வையனருமபுகழ்கின்ற மருதூரையுடையவனே,— கரிய திருக் கந்தர - கரிய அழகிய கழுத்தையுடையவனே,—ஐயம்புகுந்தவனே - பிகைப்புகுந்தவனே,—மதன் சாமம் கணசம் தர ஐயம்பு எய்தால் - மன்மதன் உடம்பு பொன்போலுந்தேமகைத் தரும்வண்ணம் ஐந்துபாணங்களையுந் தொடுத்தால்,—என்தன் காதலி உய்யுமோ - என்னுடைய தலைவி உய்வாளா! எ-று. [தலைவன் முன்னிலையாகப் பாங்கி கூறல்.] (அங)

¹ காதலியானின்னடியேவணங்கக்கருதுகின்ற
காதலியானின்னந்தீங்கின்காணின்கந்தலென்க்கேழி.

காதலையானின்புறந்தோற்றிமாற்றிக்கரையரம்பைக்
காதலையாநிற்குந்தென்மருதூரவென்கண்மணியே:

(இ - ள்.) கா - காத்தருளும்,—தலையால் நின் அடியே
வணங்கக் கருதுகின்ற காதலை யான் இன்னம் தீர்க்கலன் - த
லையினாலே உம்முடைய திருவடிகளையே வணங்கும்பொருட்
டு நினைக்கின்ற ஆசையை நான் இன்னமும் நீங்குகின்றிலேன்;
—இனிக் காலன் என்மேல் காதலை - இனி இயமன் என்மீது
பொருதலை—ஆனின் புறந்தோற்றி மாற்று - இடபத்தின் மு
துகிலே தோன்றி நீக்கியருளும்;—இக்கு அனா அரம்பைக்
காதலையா நிற்கும் தென் மருதூர - கரும்புகளையுரிஞ்சுகிள்
ற வாழைகளைபுடைய சேரலைகள் முதன்மையாய் நிற்கின்,
அழகிய மருதூராயுடையவரே,—என் கண்மணியே - என்ன
டைய கண்மணியே, எ - று. காண் அசை. (அடி)

கண்டிரவந்தங்காட்டிருவீருங்கதிர்மறைவுங்
கண்டிரவந்தன்போவதிங்கேதங்கிக்காலையிற்போங்
கண்டிரவந்தமொழிபங்களைத்தென்னங்காமருதூரக்
கண்டிரவந்தனைசெய்தூர்புகுமின்கவலையுடே.

(இ - ள்.) கண்டிரவம் தங்கு காட்டு - சிங்கம் இருக்கி
ன்ற காட்டிலே—இருவீரும் கதிர் மறைவும் கண்டிர் - நீங்க
ளிருவீரும் சூரியனுடைய அஸ்தமயனத்தையும் கண்டிர்கள்,
—தனி போவது அவம் - தனியே போதல் வீணாகும்;—இங்
கே தங்கிக் காலையில் போம் - இவ்வீடத்தே இருந்து காலே
யிலே போங்கள்,—கண்டு ஈர வந்த மொழி பங்களை - சற்க
ண்டை வெல்லும்வண்ணம் தோன்றிய சொல்லையுடைய உ
மாதேவியாருடைய பாகராகிய சிவபெருமானை—தென்னங்
கடி மருதூரக்கண் - தென்னஞ்சேரலைகளினாலே சூழப்பட்ட

மருநூரினிடத்தே—தீர வந்தனை செயது - (வருத்தந) தீர வ
ழிபாடு—செய்து—கவலை அற்று ஊர் புதுமின - கவலை நீங்கி
ஊருக்குப் போங்கள். எ-று. [விருநது விலக்கல்.] (அரு)

வலையம்பரிக்குங்கடற்றுறைவாகறைவாளரவ
வலையம்பரிக்கும்புயத்திற்கொண்டாய்மருநூரரசே
வலையம்பரிக்குமிசையேயசையமதுரைவந்தாய
வலையம்பரிக்குவில்வாங்கினுண்டோவென்மகட்குயிரே.

(இ - எ.) வலை அம்பு அரிக்கும் கடற்றுறைவா - வலை
யினாலே சலத்திலே (மீனை) அரிக்கின்ற பரவவுருக்கொண்ட
வரே,—கறை வாள் அரவம் வலயம் பரிக்கும் புயத்தில
கொண்டாய் - நஞ்சையுடைய ஒளிபொருந்திய பாய்பாடி
ய வாருவலயத்தைத் தாங்காநின்ற புயத்திலே கொண்டவ
ரே,—மருநூர் அரசே - மருநூருக்கு நாயகரே,—வலயம் பரி
கரு மிசையே அவசய மதுரை வந்தாய - வலயம் குதினா
யின்மீது அசையும்வண்ணம் மதுரையின்கண் எழுந்தருளி
வந்தவரே,—வல் றயம்பர் இக்கு வில் வாங்கின் - வலிய ஐந்
துபாணங்களையுடைய மன்மதன் கருப்புவில்லை வளைகின்—
என் மகட்கு உயிர் உண்டோ - என்னுடைய மகளுக்கு உயிரு
ண்டோ. எ-று. [செவிலியிரங்கிக் கூறல்.] (அக)

மகவானரம்பையர்சந்திரசூரியர்மாமுனிவோர்
மகவானரம்புவிபோற்றுங்கவுரிமருவியவா
மகவானரம்புயன்மாயோனெருங்கமருங்கிற்கொண்ட
மகவானரம்பையங்காமருநூர்க்கொன்றைமாலையரே.

(இ - எ.) மகவான் - இந்நிரலும்—அரம்பையர், - தே
வமகளிர்களும்—சந்திர சூரியர் - சந்திர சூரியர்களும்—

மா முனிவோர் - பெரிய முனிவர்களும்—மகம் வானர் - யா
கத்தின் விருப்பையுடைய தேவர்களும்—அம்புவி போற்றும்—
பூமியிலுள்ளவர்களும் துதிக்கின்ற—கவுரி மருவிய வாமம் க
வானர் - உமாதேவியார் பொருந்திய இடத்தொடையு
டையவர்—அம்புயன் மாயோன் நெருங்க மருங்கில் கொண்
ட மகவான் - பிரமாவையும் விட்டுணுவையும் நெருங்கும்
வண்ணம் இரண்டுபக்கத்திலும் கொண்டருளிய ஒளியு
டையவர்—அரம்பை அம் கா மருதூர்க் கொன்றை மாலையர்-
வாகைச்சோலைகளிலே சூழப்பட்ட மருதூரின் கணையர்
தருளியிருக்கின்ற கொன்றைமாலையையுடையவராகிய சிவ
பெருமான். ௭ - ௩. (௮௭)

மாலையம்போருகநோக்குங்கண்ணைமதியங்கொன்றை
மாலையம்போருகந்தோறுந்தரித்தமன்றாடியையப்புன்
மாலையம்போருகந்தந்நளிரணியன்மார்பகழ்ந்த
மாலையம்போருகஞ்சூழ்மருதூரனைவந்திப்பனே.

(இ - ள்.) மால் ஐயம்போர் உக நோக்கும் கண்ணை-
மயக்கத்தைச் செய்கின்ற ஐந்துபாணங்களையுடைய மன்மத
ன் பொடியாகும்வண்ணம்பார்த்தருளிய கண்ணையுடையவரு
ம்—மதியம் கொன்றை மலை அம்பு ஒருகந்தோறும் தரித்து
மன்று ஆடியை - சந்திரனையும் கொன்றைமாலையையும் கங்
கைநீரையும் ஒரோருகந்தோறும் அணிரது கனகசபையின்க
ண்ணே நிருத்தஞ்செய்வரும்—புல் மலை அம் போர் உகந
து அந்நாள் இரணியன் மார்பு அகழ்ந்த மால் ஐ-புல்லிய மா
லைப்பொழுதின்கண் அழகிய போரை மகிழ்ந்து அந்நாளிலே
இரணியனுடைய மார்பைப் பிளந்த விட்டுணுவுக்குக் கடவு
ளும்—அம்போருகம் சூழ் மருதூரனை - தாமரைமலர்தன் சூ

ழ்ந்த மருதூரையுடையவருமாகிய சிவபெருமானை—வந்தி
ப்பன் - (யான்) வழிபடுவேன். ஏ-று. (அஅ)

வந்திக்குமாதரபத்தர்சித்தத்தன்மனமகிழ்ந்து
வந்திக்குமாதரமராவதிதொழுமன்னனெல்லு
வந்திக்குமாதரக்கன்றருந்தும்மருதூரனமன்
வந்திக்குமாதரப்போதனுகாதென்னுள்வையுருவனே.

(இ - ள்.) வந்திக்கும் ஆதரம் பத்தர் சித்தத்தன் - வழி
படுகின்ற விருப்பத்தையுடைய அன்பர்களது சித்தத்திலுள்
ளவரும்—மனம் மகிழ்ந்து வந்து இக்கு மாதர் அமராவதி
தொழும் மன்னன் - நெஞ்சம் உவந்து வந்து இப்பூமியின்கண்
னே அழுகையுடைய அமராவதியினுள்ளவர்கள் வணங்குகி
ன்ற நாயகரும்—நெல் இக்கும் உவந்து ஆதரம் கன்று உரு
ந்தும் மருதூரன் : நெல்லையும் கரும்பையும் மகிழ்ந்து பசுக்
களும் கூட்டமாகிய கன்றுகளுள் உண்கின்ற மருதூரையு
டையவருமாகிய சிவபெருமான்,—நமன் வந்திக்கும் மாதர
ம் பேரீது அணுகாது - இயமன் நோய் செய்கின்ற பெரிய அ
ச்சதையுடைய காலத்தின்கண் அணுகாதவண்ணம்,—என்
னுள் வையுருவன் - என்னுள்ளே எழுந்தருளியிருப்பா. ஏ-று.

வையம்புரந்தரமாலங்கிலின்மலைமாசுணரான்
வையம்புரந்தரர்வான்வாபாகவன்மாமறையி
வையம்புரந்தரமாறப்படைத்தனர்மாமதரை
வையம்புரந்தரசான்மருதூராதம்வல்லவமே.

(இ - ள்.) வையம்பு அங்கி உரம் தரன் மால் - கூர்மை
யும் பாண்டும் (முறையே) அங்கினியும் வல்மையைத்தரித்த
வராகிய லிம்புணுவமாம், வில் மலை வில் மேருமலையாம்,—
நான் மாகுணம் * நாணி பரம்பரம், வையம்பு புரந்தரர்-வந

னவர் - தேர் இரதிரரும் தேவருமாம், - பாசு அயன் - சாரதி
 யிரமனும், - மா மறை - குகிலாகர் வேதங்களாம், - இவை
 அம் புரம் தரம் மாறப படைத்தனா - இவைகளை அழகிய மு
 பபுரங்களும் வலிமை நீங்கும்பொருட்டிப படைத்தருளினார்,
 - மா மதுரை வையம் புரநது அரசாள் மருதூரந்தம வலல
 வம் - பெரிய மதுரையினகணை மூரதருளியிருநது பூமியை
 காதது அரசாண்டருளிய மருதூராயுடைய சிவபெருமான
 து வலலவம் இது. எ-று. (க0)

வல்லியுமாமனதளுடையான்மருதூரன்வள்ளி
 வல்லியமாமன் முருகன் பிதாமும்மலவகளைனனும்
 வல்லியமாமனெகிழ்த்தெனணையாளுமெனமாட்டினிநீ
 வல்லியமாமனத்துண்ணினையாய்கொலவரத்தினையே.

(இ - ள்.) வல்லியம் மா மன் அதன் உடையான் - புலி
 யினது பெரிய நிலைபெற்ற தோலாகிய உடையையுடையவ
 ரும் - மருதூரன் - மருதூராயுடையவரும் - வள்ளி வலல
 அம் மாமன - வள்ளியெனனும் பெயரையுடைய கொடிபோ
 லவாளுக்கு அழகிய மாமனாரும் - முருகன் பிதா - முருகக
 கடவுளுக்குத் தந்தையாருமாகிய சிவபெருமான் - மும்மலங்
 கள என்னும் வல்லி அம்மாமல் நெகிழ்த்து - மூன்றுமலங்க
 ளெனப்படும் விலங்குகள் அழககாவண்ணம் பிரித்து - என
 னை ஆறும் - என்னை ஆண்டருளுவர்; - வல் இயமா இனி நீ
 என் மாட்டி வரத்தினை மனத்துள சினையாய்கொல் - வலிய
 இயமனே இனி நீ என்னிடத்து வருதலை உன்னெஞ்சிலே நி
 னையாய்ப்பிரதும். எ-று. (கக)

வரபுடையக்குஞ்சிச்சடையான் குகிலைம் துவொழுதி
 வரபுடையக்குஞ்செழுமாமருதூர்வெற்பமங்கைதன்பால்

வரப்புடைக்குஞ்சிங்கங்கங்குலின்வாரலைவல்லெழிலி
வரப்புடைக்குங்கொங்கையாதலின்வேண்டும்வரைவினியே.

(இ - ள்.) வரம் அப்பு உடைக் குஞ்சியான் - மேலாகிய
நீராயுடைய குஞ்சிச்சடையையுடைய சிவபெருமானது—
குவளை மது ஒழுகி வரப்பு உடைக்கும் செறு மா மருதூர்
வெறப - குவளைமலரின்றும் தேனொழுகி வரம்புகளையுடை
க்கின்ற வயல்களினாலே சூழப்பட்ட பெரிய மருதூரி லுள்ள
மலையையுடைய தலைமகனே,—மங்கை தன் பால் வரச் சிங்க
ம் புடைக்கும் - தலைமகளிடத்து நீ வரச் சிங்கங்கொல்லும்,—
கங்குலின் வாரலை - இரவிலே வாராதொழி,—வல் எழில் இ
வரக் கொங்கை புடைக்கும் - சூதாடுகருவியினது அழகு செ
றியும்வண்ணம் தனம் வீங்கும்,—ஆதலின் இனி வரைவு வே
ண்டும் - ஆதலால் இனி விவாகம் வேண்டும். எ-று. [பாங்கி
வரைவு முடுக்கம்.] (கூஉ)

இனியமன் ஶ்சுதலில்லைநெஞ்சேமன்றலீர்க்கமலத்
தினியமன் ஶ்சுதன்போற்றும்பிரான்மருதூரிறையா
மினியமன் ஶ்சுதம்போரதிடுங்கண்டனிலங்குபொற்றூ
ளினியமன் ஶ்சுருதிப்பொருளோடுமிறைஞ்சுவனே.

(இ - ள்.) இனி யமன் ஶ்சுதல் இல்லை - இனி இயமன்
விரும்புதலில்லை,—நெஞ்சே - மனமே,—மன்றல் ஶ்சுதல் கமல
த்தின் நியமன் ஶ்சுதன் போற்றும் பிரான் - மணத்தைபு
டைய குளிர்ந்த தாமரைமலராகிய கோயிலையுடைய பிரமாவு
ம் விட்டுணர்வுந் துதிக்கின்ற கடவுளாயும்—மருதூர் இறை ஆ
ம் இனிய மன் - மருதூருக்கு நாயகராகிய இனிய தலைவரும்
—ஶ்சுத உதம்போர்திடும் கண்டன் - நஞ்சாகிய நீர் தங்கு
கின்ற கழுத்தையுடையவருமாகிய சிவபெருமானையுடைய—

இலங்கு பொன் தாளின் - விளங்குகின்ற பொன்போலுந் திருவடிகளிலே—இயம் மன் அச் சருதிப் பொருளோமும் இறைஞ்சுவன் - ஒலி பொருந்திய அந்தவேதத்தினது பொருளுடனே வணங்குவேன். எ-று. (௬௩)

இறையாமலகங்கையான்மருதூரணியைய
யிறையாமலகமெனக்கண்டிறைஞ்சுவனென்கவிபாழ்க்
கிறையாமலகமகிழ்வுறப்பாடுவனிங்கியமற்
கிறையாமலகண்டித்தென்மேல்வருவதியல்பல்லவே.

(இ - ள்.) இறை - கடவுளும்—ஆமலம் கங்கையான் - பரிசுத்தமாகிய கங்கையையுடையவரும்—மருதூரன் - மருதூரையுடையவருமாகிய சிவபெருமானுடைய—இணை அடியை - இரண்டுதிருவடிகளையும்—இறை ஆமலகம் எனக் கண்டு இறைஞ்சுவன் - கையினுள்ள நெல்லிக்கனிபோலத் தரிசித்த வணங்குவேன்,—என் கவி பாழ்க்கீ இறையாமல் - எனனுடைய பாட்டுக்களை வீணுக்கிறைக்காது—அகம் மகிழ்வு உறப்பாடுவன் - மனம் மகிழ்ச்சியுடையவண்ணம் பாடுவேன்;—இங்கு இயமற்கு இறை யாம் அல - இங்கே இயமனுக்குச் சிறுமையுடையேம் நாமல்ல;—கண்டித்து என்மேல் வருவது இயல்பு அல்ல - கண்டித்து என்மீது வருதல் (அவனுக்கு) முறையன்று. எ-று. (௬௪)

இயலுமிசையும்பயின்மருதூரிறையின்னருளா
லியலுமிசையும்பரிசநின்றேங்கிடலெய்தவிவ
ணியலுமிசையுமிதுமுடிப்பாயிங்குப்போலவெங்க
ணியலுமிசையும்பார்தம்பதிநீயுமிருந்திடவே.

(இ - ள்.) இயலும் இசையும் பயில் மருதூர் இறை இன் அருளால் - இயற்றமிழும் இசைத்தமிழும் பவிலாரின்ற ப

ருதூரின் கணெழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவபெருமானது இன்
ய கருணையினாலே—இசையும் பரிசும் இயலும் - (நீ) உடடை
டும் பரிசும் பொருந்தும்;—நீன்று ஏங்கிடல் - நின்று இரங்
காதே;—இவண் இயலும் இசையும் எய்த - இவ்வலசத்திலே
ஒழுக்கமும் கீர்த்தியும் அடையும்பொருட்டும்—இங்குப்போ
ல எங்கள் இயலும் நீயும் யிசை உம்பர்தம் பதி இருநதிட -
இங்கேபோல எங்கள் பெண்ணும் நீயும் மேலுள்ள தேவரு
லகத்திலும் வாழும்பொருட்டும்—இது முடிப்பாய - இவ்வி
வாகததை முடிக்கக்கடவாய். எ-று. [வரைவெதிர்கோடல்.]

இருவரும் பன்னமலர்வாவியிற் செல்விநீர்க்கழுநீ
ரிருவரும் பன்னநின் கண்கண்டு வாடுமிருளெனக்கு
ளிருவரும் பன்னநெருங்கிய காவிலியான் செல்வன்
யிருவரும் பன்னகப்பூண் மருதூரனெழில்வரைக்கே.

(இ - ள்.) இருவரும் மலர் பன்ன வாவியில் செல்வன்-
நாமிருவரும் பூக்களைக் கொய்யும்பொருட்டு வாவியிலேபோ
வேமாயின்,—நாம் கழுநீர் இரு அரும்பு அன்ன நின் கண்
கண்டு வாடும் - குளிர்மையாகிய குவளையினது பெரிய அரு
ம்புகள் (தம்மைப்) போன்ற உன்னுடைய கண்களைக் கண்டு
வாடும்;—இருள் எனக் குளிர் வரும் பன்னம் நெருங்கிய
காவில் யான் செல்வன் - இருளென்று சொல்லும்வண்ணம்
குளிர்மை வருகின்ற ஓலைகள் நெருங்கிய சோலையிலே நான்
போவேன்,—நீ இரு - நீ (இங்கே) இரு,—அரும் பன்னகம்
பூண் மருதூரன் எழில் வரைக்கு - அரிய பாம்பாகிய ஆபா
ணத்தை யணிந்த மருதூரையுடைய சிவபெருமானது அழ
கையுடைய மலையினிடத்து. எ-று. [பாங்கி தலைவியைக்குறி
யிடத்துய்த்து நீங்கள்.] (கக)

வ்ரீரவிலங்கையன்றன் தஞ்செழுத்தும்மறந்திருந்த
வ்ரீரவில்லங்கையன் மருதூரன் வெற்பின் வடிவிறென்ன
வரைவிலங்கையந்தருஞ்சிற்றிடைச்சிக்குமன்னற்குமீவ்
வரைவிலங்கையன்றடர்த்தானுந்தேவியுமானினவே.

(இ - ள்.) வரை வில் அம் கையன் - (மேரு) மலையா
கிய வில்லையேந்திய அழகிய கையையுடையவரும்—தனது
அஞ்சு எழுத்து மறந்து இருந்தவரை விலங்கு ஐயன் - தம்மு
டைய பஞ்சாக்ஷரத்தை மறந்திருந்தவர்களை விலகுகின்ற க
டவுளும்—மருதூரன் வெற்பின் - மருதூரையுடையவருமா
கிய சிவபெருமானுடைய மலையின்கண்ணே—இது என்ன
வடிவு - இது என்ன அழகு!—வரைவு இல் - பிரிவில்லை;—அ
ங்கு ஐயும் தரும் சிறு இடைச்சிக்கும் மன்னற்கும் - அங்கே
ஐயத்தைத் தருகின்ற சிறிய இடையையுடைய தலைமகளுக்
கும் தலைமகனுக்கும்—இவ்வரைவு இலங்கை அன்று அடர்த்
தர்னும் தேவியும் மானின - இம்மணம் இலங்கையை அந்நா
ளிலே பொருதவனாகிய இராமனையும் (அவன்மனைவியாகிய)
சீதையையும் போன்றன. எ-று. [செவிஸ் நற்றாய்க்கிருவர்
காதலையுமறிவித்தல்.] (௬௭)

மானத்தரையரைவன்புலித்தோலரைவட்டறுத்த
மானத்தரையரைத்தென்மருதூரரைமாமலரோன்
மானத்தரையரைவாழ்த்திவணங்குமின்வானத்தரு
மானத்தரையரைவைப்பரப்பாற்சிவமண்டலத்தே.

(இ - ள்.) மான் அத்தரை - மானையேந்திய கையையு
டையவரும்—அரை வல் புலித் தோலரை - அரையின்கண்
ணே வலிய புலித்தோலையுடையவரும்—வட்டறுத்த மான் அ
த்து அரையரை - (தமக்கு இவ்வளவென்று) வ்ரீரயறுத்த க்

மாதேவியார் பொருந்திய சிவப்பாகிய பாதிசையுடையவரும்
—தென் மருதூரரை - தென் மருதூரையுடையவரும்—மா
மலரோன் மாநத்தர் ஐயரை - பெரிய தாமரைமலரிலிருக்கும்
பிரமலுக்கும் பெரிய சங்கையுடைய விட்டுணுவுக்கும் தரதை
யாருமாகிய சிவபெருமானை—வாழ்த்தி வணங்குமின் - துதி
த்த வணங்குங்கள்;—வானத்தரும் மானத் தரையூர் அப்பா
ல் சிவமண்டலத்து வைப்பர் - தேவர்களும் நானும்வண்ண
ம் பூமியினுள்ளோரை அப்பாலுள்ள சிவலோகத்தின்கண்
இருத்தியருளுவர். ௭-று. (௬௮)

மண்டலமுண்டவன்கண்டறியாதவன்வண்டமிழ்க்க
மண்டலமுண்டமுனிமுதலால்வரவணங்குமையன்
மண்டலமுண்டகக்காடுமுக்கும்மருதூரன்முக
மண்டலமுண்டன்புசெய்நெஞ்சமேயஞ்சன்மாவினைக்கே.

(இ - ள்.) மண்டலம் உண்டவன் கண்டு அறியாதவன்-
பூமியையுண்டவராகிய விட்டுணுவும் கண்டறியாதவராயும்
—வள் தமிழ் கமண்டலம் முண்டம் முனி முதல் நால்வர்
வணங்கும் ஐயன் - வளம் பொருந்திய தயிழை வளர்த்த கம,
ண்டலத்துடைய திரிபுண்டரத்தைத் தரித்த அகத்தியர் முத்
லாகிய நான்குமுனிவர்கள் வணங்குகின்ற கடவுளாயும்—ம
ண்டு அலம் முண்டகம் காடு உழக்கும் மருதூரன் - நெருங்
கிய கலப்பை தாமரைக்காட்டை உழக்குகின்ற மருதூரையு
டையவராயுமுள்ள சிவபெருமானது—முகம் மண்டலம் உ
ண்டி - திருமுகமண்டலம் உண்டு;—அன்பு செய் நெஞ்ச
மே - அன்பு செய்வாயாக மனமே;—மா வினைக்கு அஞ்சல்-
பெரிய வினைகளுக்கு அஞ்சாதொழி. ௭-று. (௬௯)

மாவின்லங்ககலச்செற்றமாறங்குவாமபங்கர்
 மாவின்லங்கனிநீர்செந்நெற்பாய்மருதூரர்மலை
 மாவின்லங்கவளைத்தவர்பாதம்வணங்கினர்க்கு
 மாவின்லங்கலங்கற்றேளில்வாழ்மலர்த்திருவே.

(இ - ள்.) மா இனல் அங்கு அகலச் செற்ற மால் தங்கு
 வாமம் பங்கர் - யானையினுடைய துன்பம் அங்கே ஒழியும்
 பொருட்டு (முதலையைக்) கொன்ற விட்டுணு தங்குகின்ற இட
 ப்பாகத்தையுடையவரும் - மாவின் நல் அம் கனி நீர் செந்
 நெல் பாய் மருதூரர் - மாமரத்தினுடைய நல்ல அழகிய பழத்
 தினது சாறு செந்நெற்பயிர்களுக்குப் பாய்கின்ற மருதூரை
 யுடையவரும் - மலை மா வில் நலங்க வளைத்தவர் - (மேரு)டலை
 யாகிய பெரிய வில்லை முடங்கும்வண்ணம் வளைத்தவருமாகிய
 சிவபெருமானுடைய - பாதம் வணங்கினர்க்கு திருவடிகளை
 வணங்கினவர்களுக்கு - மாவின் அலங்கு அலங்கல் தோளி
 ல் - வண்டுகளையுடைய விளங்குகின்ற மாலையை அணிந்த பு
 யத்தின்கண்ணே - மலர்த் திரு வாழும் = தாமரைமலரில்ரு
 க்கின்ற இலக்குமி வாழ்வள். எ-று. (500)

மருதூரந்தாகியுரை முற்றுப்பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அன்பளிப்பு

